

DEVRİMCİ EMEK

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!..

TÜRKİYE VE KÜRDİSTAN DEVRİMİ
SİSTEMİN TEMELLERİNİ ZORLUYOR!

OLAYLAR
İŞ SAVAŞA UYGUN
GELİŞİYOR.

Her konuda okula gittiği gibi, Ağar konusunda da faşist medya ve burjuva gazeteler yalan söylüyorlar. Halbuki herkes biliyor ki, burjuvazi sor-gune kadar, İtİİT, Kafile Ağar markasını çıkardı.

Sy13

DİZ-Nİ VE DEVLETİ
SARSAN EYLEMLER
SÜRÜYOR.

Kim Ha ki, dünyamın zalim devletlerinden olan TC'ye karşı yıllardır süren arıngen mücadele si ve yükselen savaşı ile, tahtta oturma yer edinen halkların yanınd, verri almıştır.

Sy16

DEVRİMCİ
ÇIKIŞ

İşsizliği yıkmaları, ic kelle egemenliği ortadan kaldıran bir devletin var gelmelerini, yani devrimin yollar, diktatörün, burjuvazi ni ayakta kalmasına bağlıdır. Başta emek, işken ce ve salırları gönlüyle, dilerim; burjuvazi yok etmek istiyor.

Sy18

Deyişimci Emek

Özdeğ Gündük Sosyalist Dergi
Yıl: 7 / Sayı: 49 / 27 Aralık 1996

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına
Temel Gürsoy

Genel Yayın Yönetmeni
K. Önder İl

Yazı İşleri Müdürü
Temel Gürsoy

Abone Koşulları

Yerleş:

6 Aylık 1.000.000 TL

1 Yıllık 2.000.000 TL

Yerleş:

6 Aylık 120 DM

1 Yıllık 240 DM

Hesap No:

Teşvikiye

İstanbul / İSTANBUL

Şişeci Sırası 10/17 3066962274

Adres:

Halkın Mah.

Genel Nişli Ek

11 Farukpaşa Mah. 20-33

Cağaloğlu / İSTANBUL

Tel: Fax: 0212/ 511 09 10

Avrupa Temsilciliği:

Selbststrasse 10

Post-Box 6000 Heris, Bern

İSVİÇRE

İsviçre Temsilciliği:

H. Koppeler

Box 14, Rue 15/A

1020 GENÈVE 5 / LUSANNE

İSVİÇRE

Almanya Temsilciliği:

H. Aeschen

Stappenhof Str. 9

44235 Dortmund 7, Almanya

Baskı:

Gürsoy Ofset

Genel Dağıtım:

MR-YAY

Sonuç

Üst üste aldığımız birer aylık iki kupa ile emekçinin ardından yine siz okurlarımızla birlikte olabilmemizin mutluluğuyla merhaba.

Dergimizi çıkaramadığımız dönemde doğal olarak yazarlarımızın pek çok yazısı ulanıza ulaşmayı devamı etti. Bu yüzden dergimizin bu sayısını diğer aylarımıza göre bir takım farklılıklar içermektedir. Önemli Oruç ile ilgili ulanıza ulaşan bir değerlendirme yazısını, çok uzun olmamasına rağmen öneminden dolayı bu sayımızda yayınlamamızdan, DETAK, Kültür-Sanat ve diğer mektupları sayfalarımıza yer vermiyoruz. Yine ulanıza ulaşan pek çok yazarımızın yazıları ise dergimizdeki yer darlığından dolayı daha sonraki sayılarımızda yayınlamak üzere tasarruflanmaktadır. Yazılarımızın ve okurlarımızın hoş görülerine sığınıyoruz.

Dergimizi çıkaramadığımız süre içerisinde ülkelerimiz halkları bir çok tarihi gelişmeye tanık oldu. Bir yandan kalkınmalarına, vahşetine yazımsal gereklilik olacağı için olumsuzlukla devam eden TC devleti, diğer yandan çökme ekonomisi, yağmardan mal kaçırma tetagi içerisindeki tekelileri ve çıkarları zehirlenmiş uluslararası tekelilerin mafya ve devlet bürokrasisi aracılığıyla sürece müdahale çabaları, sistemin zaten aşırıya varılmıştır. İşçi işlenmez hale gelmesine neden olmuştur. Basit bir mafiye kazası sonrası ortaya çıkarılan(!) gerçekler, Bakanların işledikleri cinayetleri, devlet eliyle yapılan eroile türevsini, ülkedeki faşistleri, halklara karşı düzenlenen operasyonlar için amirler yetkililer verilişini hay bir yarıma gerek bulaşmayacak açılışta gösteri oranje sermiştir.

Sermayenin kendi içerisindeki bu it dalağı, aslında sistemin çürüdüğüne ve bir devrimin koşullarına ulaşıldığına göstergeidir. Unutulmamalıdır ki, tüm dünya proletaryasının gözleri ülkemizin üzerindedir. Bugün yakalanma tarihi fırsatın emekçi halklarımız tarafından değerlendirilebilmesi tüm dünya halklarını yakından ilgilendirmektedir.

Yapılması gereken tek şey, daha disiplinli, daha bilinçli, örgütlü sınıf mücadelesinin yükseltilmesidir.

Bir dahası sayımızda buluşmak dileriz.

**OKU - OKUT
ABONE OL
ABONE BUL
SESİNE SAHİP ÇIK!**

OLAYLAR İÇ SAVAŞA UYGUN GELİŞİYOR!

Türkiye'deki birjuva devlet egemenlik sisteminde çok nadiren görülen olaylardan biri olan bir bakanın, hem de bir işçileri bakanının kamu ayasının haskarı sonucu görevinden istifa etmesi gerçekleşti. Beklentisi gibi görünen basıl bir olay nasıl oldu da bir bakanın, hem de bir işçileri bakanının görevinden ayrılmasına neden olabildi. Bir parlamentenin, bir polis müdürünün ve bir sivil işçinin bir kazaya uğraması ve ardından olayların bir çarpışma gibi gelişmesi bir rastlantı değildir. Burada rastlantı gibi görülen olay, aslında plandadır. Yalnızca topluma yanlış anlamış bir rastlantıymış gibi gösterildi. Örneğin buza benzer pekt çok olay olur ama en başta kimse solumadan, işleri bitirilir, işleri kesilir. Bu sefer böyle olmadı. Olayın işleri bitirmedi; tersine iyice açığa çıkması için birjuva medyası özel bir çaba gösterdi. Teknoloji güçlerini belli bir kesimi olayın büyümesi ve arabanın ağırlı olduğu hükümetin zor durumuna düşürülmesi için alından geleni yaptı. Ama yalnızca işçileri bakanını feda eden hükümet bu seferlik küçük bir yara alarak durumunu kurtaracak oldu. Ne var ki, olaylar her zaman böyle sonuçlanmayacaktır. Hükümette her zaman bir bakanlık kurtulamazdır.

Tekelci sermaye grupları daha önce olan benzeri olayların hatırlarını düşünürken, neden bu sefer iyice açığa çıkması için çaba gösterdiler. Bunun birçok nedeni arasında biri, gerek uluslararası sermaye güçlerinin, gereksinim de işçilikçi sermaye güçlerinin aralarında sınıp-giden rekabet ve pazar çekişmesidir. Bugünkü hükümet bilindiği gibi Türkiye'de somutlaşmış olan bütün sermaye güçlerinin ortak hükümeti değildir. Büyük tekelci gruplar her hükümet döneminde kamuyla birlikte işlerinin bazıları hükümetle getirilerek arı partisi sayesinde daha büyük saygınlık yapıyorlar. Bu da saygınlık getirilen diğerlerini, hükümete karşı hareket

gacıdır. ABD'de güçlü olduğu üzere, her tekelci gücün ya da güçler, kendilerini yeterince desteklemeyen, partilerin kilit adamları başkında "dünya" tutarlar. Zaman geldiğinde dünyaya sermaye politik iktidarlar zor durumuna düşer. Aynı olaylar artık Türkiye'de de gelişiyor. Bir sermaye grubunun, hükümet üyeleri başkında ya da diğer hareketler hakkında "dünya" tutması için, devletten en etkin görevlilerini satın almak gerekiyor. Bu da gerçekleşti. Sonuçta aynı zaman kullanmaya geliyor. Böylece pazarlar, pazarlıkların izlen. Ağır olayında olan çeyin bir yarı budur. Çıkar çatışması içinde olan sermaye grupları, bütün güçlüklerini ortaya koydular ve bir bakanı görevlerinden aldurdular. Sermaye gücü her şeydir, hükümetler hiç bir şeydir.

Ortalama birjuva görüşüne göre ise, artık açığa çıkan olaylar karşısında, hükümet başka türlü davranamazdı. İstifa olayına yol açan gelişmelerin istisnasız ve işçilikçi pazarı çıkarıldığı, hükümet kamunun tarafından verilen hükümete yerine getirmekten başka bir şey yapamaz. Ama, ortalama birjuva düşüncesinin algılayamadığı şey, kamunun kendiliğinden oluşmuş güçler. Kamunun tekelci güçler tarafından oluşturulur. Çarın sermaye gücüne, politik sistem bütün kurumları ile çarınca içindedir. Politik sistemin çarınca, bugüne kadar bir bakanı götürmemiştir. Hükümetler, önce çarınca, ayyuka çıkan olaylara ve toplumdan gelen yoğun eleştirilere rağmen, ne istikrar etmiş ne de bir üyeleri görevinden almıştır. Hükümetler krizlerden değil, sermayeden güç alırlar, ancak sermaye, onları, oradan uzaklaştırır. Bunun dışında hükümetin bazı üyeleri, hükümetleri başka yöne çekmek için yenileriyle yer değiştirir. İşçiler, bakanının istifası gerçekleşen bir "olay" biletine oldu. Daha öncekiler bu kadar toplumun ilgisini ve tepkisini çekmemişti. Çünkü hem sermaye güçleri orada olmalı ki, rekabet çok sert, hem de sosyal sınıflar

arasındaki çatışma çekişmeler çok sert ve keskin. Hiç bir hükümet böyle bir durumda yaşamadan önce değildi.

Ortalama sol düşünceye göre de, devlet kendi içindeki "kontr-görüş", medya, sivil hareket güçleri arasındaki ilişkilerin ortaya çıkması karşısında köşeye çekti. O halde, bu noktada yaklaşıyor, devleti iyice köşeye itiyor. Bu teorinin uzmanları olan Brevit ve Perinçek hemen sermaye güçleri, özellikle de bu hareketlerde sahneye çıkardılar. Bunun CHP hareketi ve Perinçek gibi çevreler, devleti sol güçleri olan ardu ve polis olmak için, her şeyi, devletin içinde yuvаланmış bazı "karşılık güçleri"ne bağlarlar. Rezerit, Baykal, Perinçek cans olarak TC'yi kutlamayı bekletiliyorlar. Ama, ne var ki, kamu sosyalist çevreler de, aynı teorinin etkisi altında kalıyorlar. Sadıkamları, işçileri, öğrencileri, her tür kaçaklığı, çeşitli ülkelerin işçilerine müdahale etmeyi yalnızca devleti içine sığın ya da yuvalanmış bazı güçlere bağlamak ne düzeni anlamaktır ne de devletin. Olayları Brevit-Perinçek teorisiyle anlamak, Ağır olayına ve benzeri yüzlerce olayı ve nedenlerini hiç bir zaman anlayamazlar. Türkiye'de politik sistemin içinde olan hareketleri anlamak için ortalama sol düşünce biçiminde aşmak gerekiyor. Ortalama sol düşünce biçimi, ortalama birjuva düşünce biçiminden başka bir şey değildir.

İşçiler hakları için M. Ağır istifa yapan gelişmeler sonucu çok yarıncı ve gözde düşti. Birjuva, hem kendi başkanı olarak sayıyor. Özellikle de sosyal medya, işçileri bakanını, kendilerini ağır kamunun ya sermaye, işçilikçi zorbalığına ileri sürüyor. Her konuda olduğu gibi, Ağır konusunda da sosyal medya ve birjuva çevreler rekabet ediyorlar. Halkın, herkes biliyor ki, birjuva sermaye kesimi, işleri kullu Ağır'ın seçimindeydi. Kurt halince, devrimci güçleri, emekçilere geçürmadığı için bütün birjuva güçleri, eski polis pektin en aktif destekçileriydi. Gerçek olan nedir. Ağır'ın asıl yapıtın, devrimci güçlerdir. Devrimci güçler, Ağır'ın polis güçleri döneminden başlamıştı, adalet bakanının ve işçileri bakanlığı döneminde, yapıtlarını rahibe ederek, kamu sosyalist kadrolarını toplumun gözünde açığa çıkardılar. Ağır'ın istifa ederken de, devrimci güçlere saldırmadı, bununla böyle alıngınlık oluşturuyor. Devrimci güçler için önemli olan bir şeyin bakanın yarıncılığı ve istifa etmesi değildir, devrimci güçler için asıl hedef bütün birjuva politik sistemin, işçilikçi devleti yakarak parçalamaktır. Gerçekte çarınca bir şey, birjuva politik sistemin ve bütün bir-

juva politikası ile burjuva toplumsal ilişkilerdir. Tekelci güçler ve devlet las, küpük-styoklarla, durumuna kurtarmaya çalışıyor. Faşist medya ve burjuva çevreler, asıl olan-
 tek yürüten kapitalist düzeni ve faşist devle-
 di kurtarmak için çok yaptırımçı olan hükümet sistemini ya da devlet görevlisini fele ediyor. Burjuva propaganda ile asıl hedef işi kurtarmak.

Ağır'ın istifasını, devlet yetelelerini, devlet sivil faşist ilişkisini, devlet-mafya ilişkisini anlamak için sınırlar savaşını doğru olarak anlamak gerekiyor. Tüm bu olayların temelinde, sınırlar savaş yatıyor. İç savaş potansiyelini anlamasınlar, toplumsal ve politik alandaki hiç bir olayı anlayamazlar. Ama, iç savaş gerçekleşmiş olamazlar, görünmezlik, sen olaylarda görüldüğü gibi, hiç bir olayı doğru-dürüst kavrayamazlar. Olayların iç savaşla olan ilişkisini gösterelim.

Sermayenin ve devletin sivil faşist güçler ile ilişkisi herkes tarafından eskiden beri bilinir. Burjuvazinin göstermeye çalıştığı gibidir, bu ilişkiler yarı bağlanmış ya da ortaya yarı çıkmış değildir. Türkiye'de iç savaş ya da iç savaş yakın bir çizgide gelişen sınırlar savaşının son otuz yıl ile alındığında görülecektir ki, sivil faşistlerle devletin ilişkisi ve olmakta olan sınırlar savaşına dolaylı bir ilişki vardır. Devlet, devrimci güçleri durdurmak ve güçten düşürmek için sok sok, sivil faşist güçleri, kurucularını çıkarmıştır. Bunun la da kalmasını, devletin en ilkel ötekelleri, sivil faşist kadrolarla doldurmuştur. Bunun dışında, bugün DYP, ANAP, RP gibi faşist partilerin en etkin adayları sivil faşistlerdir. Sivil faşist güçler, yalnızca tekelci sermayenin halka ve devrimci karşı kullandığı bir güç olmada kalmamış, ABD ve NATO emperyalizminin, tekelci sermayenin ve faşist devletin her zaman beklediği ileri oldular. Bu ilişkinin nedenleri asıl nedenlerle geçen sınırlar savaşının kendisinde aranmalıdır.

Ama bu sivil faşist güçler daha etkin konuma geldiler. Nedeni çok açıktır. Kürt halk ayaklanması, komünistlerin savaş ve halk sevgisi, Bunun yanında ABD ve Türkiye'nin Kafkaslar, Orta doğu ve Balkanlardaki çıkartmaların öne çıkması ile sivil faşist güçlere büyük görev düşen. Sivil faşist güçler, Kürt halkına, emekçilere, devrimcilerle karşı topyekün saldırıya geçen, burjuva iç savaş başlatan faşist devletin organik bir parçası oldular. Devletin bütün iç ve dış görevleri sivil faşist güçlere verildi. Mafya ilişkilerinde bile devlet, Kürt mafyalarını öldürüp, tasfiye ederken, bu alan yalnızca sivil fa-

şist güçlere ve devletlere bırakıldı. Demek ki, devlet iç savaş kazanmak için her yolu mu-bah görüyor ve her araca başvuruyor. İçte, iç savaşın kendisi anlaşılmasın, devlet sivil faşist ilişkisi de anlaşılmasın. Tekelci sermaye ve faşist devletler, kısacası bütün karşı devrimci güçler tek bir güç olarak haklarınıza karşı saldırı içindedir. İç savaş budur.

Tekelci güçler için, IC için asıl vatandaşlar faşistlerdir. Bu anlamda, IC'nin yasaları tarif ettiği, ders kitaplarındaki vatandaş kavramı değişime uğradı. Yasal tarife ve okul kitaplarına göre vatandaş, vergisini veren, yasaları saygılı ve hukuk devleti ve devlet büyüklerine saygılı, devletin imlediği biçimde davranan, kendi halinde insanları demirdi. İç savaş ve devrimci durum ile Kürt halkının ayaklanmasıyla sonra işler, terfiler, çalgılar değişti. Tekeller ve devlet bir ötek-kalmı savaş yürütüyor. Büyüce bir ötek-
 rimde, kendi halinde vatandaş olmak, devletin hiç bir işine yaramaz. Devlet vatandaş olmak demek faşist olmak demektir. Devlet, Kürt halkına, komünistlere ve emekçilere karşı savaşmaya vatandaş demek. Gündük yaşamın bütün devlet ve tekelci kimseler vatandaş diyorlar. Devrimcilerle yemelik infazlarda, polisler birlikte gösteri yapma sivil faşistler anlamak, bütün burjuva medyanın ve basın emek için 'vatandaş' demiyor mu? Ötek asker ve polislerin casuslarında Kürt halkına karşı, PKK'ye karşı gösteri yapan sivil faşistlere devlet ve tekelcinin azizleri 'vatandaş' demiyor mu? Demek ki tekelci ve devlet için asıl vatandaşlar faşistlerdir.

Small bir toplumda, kapitalist bir toplumda demek ki 'vatandaş' kavramı sınırlar savaşının ve sınırlar savaşının sonucu olarak aynı zamanda herkesin yasa karşısında eşit olduğu yalın için kullanılıyor. Toplumun yaşamında vatandaşlar yoktur, sınırlar vardır. Burada üzerinde durmak istediğimizi, devlet açısından bilmemiz de olsa kalmı vatandaş anlayışından vazgeçilmemi; herkesi kendi yaşamda, Kürt halkına, devrimcilerle ve işsiz eden emekçilere karşı tutumunu çığırmasınlar. İç savaş tüm toplumun sınırlı olarak ayrıştırıyor, açlıyor. Düzen ve devletin bir ötek-kalmı savaşına girdiği bir dönemde, devlet güçlerinin bütün olanakları kendi faşist vatandaşları için harcamasına seğılecek ne var? Sermayeye ve devlet bu konuda ne yaptığını biliyor. Asıl amaç ötekiler, bunu anlayamayanlardır. Hemen sosyal-devlet ya da hukuk devleti safatasına başvuramazlar, kadroları yalnızca karşı-görüle işi olarak gören ötekilerimiz, tekelci sermayenin ve devletin planlarını ve yemeliğini bir

temin anlayamazlar. Bu durumda düşenler daha çok sivil burjuva sel çevrelerdir. Yoksa CHP kaynaklı partiler, Cumhuriyet, Gök-taşı ve aynı yündeki burjuva dünyası, devrimci güçlerin elini kolunu bağlamak halk gözünde ypranmış, gerçek niteliği ortaya serilen faşist devleti kurtarmak için elverişli olarak 'sosyal devlet ya da hukuk devletinden' sözcüklerdir. Gerçek yaşamın olan şey, vatandaşlar değil, sınırlar, sınırlar savaşdır. Vatandaş yoktur, devrimci ve karşı devrimci güçleri var vatandaş yoktur. Faşistler ve devrimciler var, karşı devrimci faşist güçler cephesti ile Kürt halkı, Türkiye emekçi halkları ve devrimci güçlerin devrimci cephesi arasında sınırlar kıyamına bir savaş var.

Kapitalist toplum en sonunda gelip bir devrim ve açık çatışma dönemine girerse, yani epesini sınıf için, mülk sahipleri sınıf için bir ötek-kalmı döneminde girerse, burjuvazi, ayakta kalmak, varlığını sürdürmek için her yola ve yemeliğe başvurur. Bir süre önce toplum gözünde mülküm olan ne varsa, burjuvazi, onlardan bile emek bekler. Ne kadar mülksüz, arsız, hürs, katil, ötek, retil insan varsa, bu kadar emek, iç savaşta, devletin emrine sokulurlar. Sermayeye için en değerli, dürüst, namurlu ve emekli insanlar haline gelirler. Egemenlere göre, kritik bir anda, ötek olarak yemeliğimiz devrim döneminde olduğu gibi, vatan için yapılan teğemenler için her şey yemeliğimizdir, emekli olmaktır. Devrimci buluşma herkele, emgenen sınırların en gövdesi olur. Halka en çok baskı yapan, en fazla işkence yapan, en fazla baskı yaratan çıkartan her kişi, görevli, parti, ötek-kalmı en yemeliğimizdir, kurtarmamızdır. Türk bayrağıdır. Bunun için tekemeli polisler, kasa surede terfi ettirilir ve en etkin görevlere getirilir. Halk örgütlenişinde ötek-kalmı partiler, devletin ve düzenin en saygıdeğer partileri olur. Stadyum kadrolar toplum gözünde mahkum olmuş, burjuva yasalarına göre de bilmemiz ötek mahkum olmuş bütün sivil faşistlerin, bütün retil insanların bütün alçak insanları, en etekin devlet görevlerine getirilmesi, tekelci sermayeye güçlerinin, kendi çıkarlarını her şeyin üstünde görmelerinin sonucudur.

Bu küçük burjuva sel çevreler ne kadar sosyal-devlet ve hukuk devleti safatasına geçince koparlardan koparlar, ötekler her şey sınıf savaşına yasalarına uygun olarak gelişiyor. Sermayeye hizmet eden, devlet ve kapitalist düzeni koruyan, güçlendiren her şey yasaldır, hukuka uygundur. Toplum ilişkilerinde en hiç bir hukuki kural, ekonomik yasarlardan üstün olamaz. Toplum yaşamında

ması olan, belirsizliği olan ekonomik yapıdır yani ekonomik ilişkilerdir, hukuk olsa olsa bunun ifadesi olabilir. Eğer burjuva düzen tahlikeydeseyse, eğer yoğun bir iç savaş sürüp-gidiyorsa, bu durumda ne burjuva sınıf hukuk savas verir ne de proletaryaya. Hukuk alanında bir savaş değil, krizdir. alınanda, toplumsal diskiler alanında savaş var. Sermaye temsilcileri bu konudaki tavırlarını sık sık dile getiriyorlar: Hukuk insan hakları, yatan çıkarılardan (siz sermaye çıkarları olarak okuyun) ve devlet çıkarlarından ussun olamaz. Bunu söyleyen yolumuz burjuva partileri ya da devlet adamları olsa, hukuk adamları da, Anayasa Mahkemesi başkanı da söylüyor. Kasacası burjuvazi ve adamları neyin savışını verdiklerini, ne yapmak istediklerini biliyor. Burjuvazinin durumunu ve yönelişini biliyoruz, ya da bilmek istemeyen bütün küçük burjuva demokratlarımızdır. Onların da görevi, emekçi kitlelerin mücadelesine destekliyi sağlamaktır.

Tekelci güçlerin, faşist devletin ve bütün karşı-devrim cephesinin, emekçi sınıflara, köylülere ve devrimcilere karşı sürdürdüğü savaş ortadayken, kitlik karşı-devrimci siddetlere karşı mücadele verince, bunu uygun hareketler yaparsanız, durumu ne olursa olsun, halka karşı bujuvaziye yardım etmiş olur. Bu iyi niyetle silah bir adımı, savunulabilir politikalar eğer sonuç olarak kitleleri mücadeleden abkayuyorsa, onları pasifize ediyorsa, yavaş yavaş itiyoruz, bu durumda, karşı-devrimci hizmet etmiş olur. O halde iyi niyetli insanın görevi, Savışın kurallarına uygun olarak davranılmaktır. Şişirme ve çaptırılma: Her neyse olmak için bütün güçleri ve olanakları seferber edilmeye, iç savaş devrimci bir güçle savaşılır; açık olarak siddetle değil, iç savaş kazanılmadan olmazsa olmaz kuralları vardır. Çünkü bir silahlı halk ayaklanmasını kazanmazsa olmaz kuralları gibi. Birleşik örgütleri devrimci, silahlanmak, silahlı ayaklanmalara başvurmak, merkezî hareket içinde olmak, (halkın hasanmedhi) savaş konusundan hareket etmek, en küçük çarpışmalarda moral sağlamak, sınıf arkası gelmeyen sürekli darbelerde iktidarı kayılsatmak ve güçten düşürmek vb. kuralları iç savaş kazanılması zorunlu kurallarıdır.

Devlet-mafya ilişkileri çok eskiye dayanır. Türkiye'de biraz gözümlü açan olaylar hakkında sızık bilgisi olanlar polisün mafya ile sıkı ilişki içinde olduğunu bilir. Bu güne kadar üstü örtülen bu ilişkiler artık açıkta açığa çıkarıyor, Devlet, mafyayı doğrudan örgütüyor. Peki mafya nedir. Mafya, sermayenin yatırım alanından kaçması, spekülasyon-

alanları doğru kaymanın yarattığı bir ilişki biçimidir. Mafyanın, Türkiye'de bu kadar bosa çıkmasının bir nedeni, onun ailesidir; sermayenin yatırımından kaçış içinde olmasıdır. Örnekte mafya, tekelci kapitalist sistemin ruhamlayıcı bir parçasıdır. Çoğu kez tekelci sermaye grupları tarafından üretilen, devlet tarafından silahlılandırılır. Geçmişte elkin olan ABD'ki mafya, İtalya'daki mafya, Fransız'daki mafya tekelci sermaye ve devlet tarafından yaratılmışlardır. Bu ilişkilerin dışarı çıkarılması mümkün değildir, olağışı edildir. Kesin olan bir şey varsa, mafyanın kapitalist ilişkilerin ve sermayenin yatırım alanından ayrılmaması zorunludur.

Türkiye'de sermaye, yatırım alanından (sermaye alanından) kaçış epesi oldu. Sermayeye yatırım dışı alanları kayıncı, bunun karşılıklı kuralları da işlemeye başladı. Banka sanayi kredilerinin çok yüklenmesi, getiri olmasız zorluğu vb. nedenlerle de etkisiyle, pek zük sanayiye kapalıdır da mafya örgütledi ve emsal, arın ve kitkatin kaçaklığı yapmaya başladı. Aslında bu işleri ülkenin en "zildi" holdingleri de yapıyorlar. Türkiye, Asya, Kafkaslar ve Balkanların kara para ve uyuşturucu pazarıdır. Bu alandaki servet çok ileri düzeydedir. Sanayiciler, kara parasının kaçaklığı, uyuşturucu gelirleri kadar kazanamazlar. Bu yüzden de, bu pazarı ele geçirmeye savaş veriyorlar. Ama etkilil holdingleler, sayımlıcağır "işadamları" bu işlere doğrudan girmezler. Bunun için başka ilişkiler içinde mafyayı örgütlerler. Yani tekelci güçlerin iki yuzarı var: bir yarı etkilil yuz, diğeri ise üstü örtülü her türlü yasadışı iş-ileler yuzü. Ama biz, etkilil holdinglelerin yalınca yasal olan etkilil yuzunu görürüz hep. Tekelci güçler, ülke ve uluslararası piyasalara uygun olmayan bütün ticari işleri, örgütledikleri ilişkiler aracılığıyla yapıyorlar. İşte bu ilişkilere mafya deniyor.

Devlet güçleri her tür "kültü" denem ilişkileri doğrudan kendisi örgütüyor. Türkiye'de milyarlarca dolara ulaşan korupasyona ve uyuşturucu gelirlerinden genel kurmay, jandarma, polis ve bakanlıklar pay alıyor. Ne var ki, genel kurmayın, polis jandarmasının, hükümetin bu yarı çıkması. Ama süs ortaya çıkarlar ise, yukarıdaki tutumumuzun ilave, onu kesilirdi, 12 Eylül generallerinden bazı kuvvetleri komutanın sayvet ve yöle aldatıkları dünyaya dışarı diler. Ne var ki devlet (genel kurmay, cumhurbaşkanı, Yüksek Holdingler) bu tip denemden üstün kestiler, üstün üstüldür. En üst düzeyde devlet adamları uyuşturucu ve yollarla büyük servet sahibi olma-ken, sımsıkı ortaya çıkma, bu konudaki olay-

ların hiçbirine de değinmek istemiyorlar. Toplumla ne kadar örtünmüş ise, uyuşturucu, kara para, faşizm, mafya ve "kültü" iç savaş, ülkeyi devlet örgütüyor; bu kesin olarak bilinmelidir.

Bütün "kültü" işleri devlet tarafından örgütlenmesinin en temel nedeni iç savaştır. Devlet, Kürt halk hareketini sömürmek, Türkiye devrimci hareketini yok etmek, emekçilerin eylemlerini önlemek, kasacası iç savaş kazanmak için daha fazla silahlı, güçli devreye sokması gerekiyor. Bilindiği gibi, bugüne kadar devreye sokulan devlet güçleri ve etkilil faşist güçler ile korucularda istenilen sonucu elde edemedi. Oysaki Kürt halkı, devrimci güçler savaşı sürdürüyorlar. Bu konuda daha fazla parayı, daha fazla silahlı ve daha fazla adama devreye sokmak gerekiyor. Bu ise normal bir savaşa ve emperyalist devletlere karşılanmıyor. Oysaki, bu savaş sermayenin ve devletin ölümlü-kalmı savaşlarıdır. Tekellerin ve devletin iç savaş kazanma zorunluluğu, her yolu mttah (geçerli) hale getirmişdir. Devletin örgütlediği uyuşturucu kaçaklığı (kendisi uyuşturucu göre değil, uluslararası anlaşmalara göre kaçaklık sayılan) silahlılaşma ve daha fazla faşist gücün harekete geçirilmesi için gereken parasal gücü sağlıyor. Bunun yanında, devlet, kendi yalınca olan bütün kaçaklık ilişkilerini destekliyor. Sermaye egemenliğine karşı bir toplumda, parasal egemen olduğu bir toplumda tam bunlar kurtulması işlemleri.

Kapitalist sistem ve devlet egemenlik sistemi bütün yönleri ve bütün dokmalarıyla çürümeye ve çöküşüne geçmiştir. Her olay, her yeni gelişme bütün biraz daha kanatıyor. İç savaş gerçekçi durumunu bütün toplumsal ve politik ilişkilere vardır. Ekonomik ilişkiler bile iç savaşın durumuna göre biçimleniyor. Ekonomi ve toplumsal gelişim esas hükmü milli tarımın yani iç savaşı etrafına verir. Artık bir savaş ekonomisi olmuştur. Tabii bundan pay alanlar da olacaktır. Toplum, olsa bitirilen öğreniyor. Egemen güçler ve devlet savaş devrimci güçler sayısında hiç bu kadar yitirmemiş ve hiç bu kadar zayıflamamıştır. Toplumun çoğunluğunun desteğini kazanmama ve devrimci iç savaşı her alanda geliştirilmesini koşulları her geçen gün daha uygun hale geliyor. Tüm bu sırada sistemin sürekli darbe indirmenin zorunludur. Burada her şey, savaşın devrimci güçlerin bu savaşı kazanacak yöntemleri geliştirmesine bağlıdır. Yalınca proletaryaya, devrimci güçler ve devrimci kendisi, toplumu örgütleyebilir ve bu çürümeye son verilebilir.

Uğur GÜNDÜZ

DÜZENİ VE DEVLETİ SARSAN EYLEMLER SÜRÜYOR!

Buğruza döşen, burjuva devlet, Türkiye ve Kürdistan proletaryasından ve halk kitlelerinden yükselen devrim dalgasını önlüyemiyor. Proletaryalar ve halk kitleleri her gün yeni bir eyleme başvuruyor, hergün halk kahramanlığına yeni bir örneği boy veriyor. Egemen sınıf, emekçiler ve ezilen halklar tarafından kuşatılmıyor. Egemenliği ve yaşamı yalnızca faşist devlet terörüne dayanan burjuva sınıf, kitlelerden gelen devrimci vurucuları daha ne kadar direnebilir. Bu girişimleşen eski sistem halk kaçırması ve saldıncılığı karşısında bir süre daha dirensen bile, yıkılmaya mahkûm olacaktır. Devrim yolunda öledüğü Kürdistan halkının, Türk halkının ve bütün halkların her eylemi, her saldırısı, halk kahramanlığıdır her yeni bir örneği, eski toplumun kaybolması olan sonuna kadar daha yakınlaşıyor.

Kürt halkı, devrim yolu dışındaki yolları geride bıraktı. Devrimci çözüm yolu dışında kitleleri ele yollarının çıkması yol olduğu, yaşamıların sonuna kadar olarak anlaşılıyor. Kürt hareketinde halen devrimci çizgi ile sonda bir çizgiyi sürdürmek isteyenler olsa da, önemli olan kitleler tarafından bu yolumun çıkarılması sağlanıyor olmasıdır. Kürt halkının ulusal-ulusal kurtuluşa yalnızca silahlı devrim çizgisinde, devrimci mücadele çizgisinde sonucu ulaşacaktır. Silahların bırakılmak ve barışçı yol Kürt halkı için doğru değildir. Devrimci çizgi temelinde dayalı devrimci savaş ise ezilen Kürt halkı için yaşamak demektir, kurtuluş demektir. Ama, bunun kesin çizgileriyle anlaşılması için önce bir yıl boyunca yaşananların, yaşanması gerekiyordu. Bu süre içinde Kürt halk hareketinin karşısındaki sorunlar, baskılar ve ağır saldırılar, çok daha ağırdı oldu. Yaşananlardan bir şey öğrenemeyenler olsa da Kürt halkı, kurtuluşun bir tek devrimci çözüm yolunu kavramıştır. Hiçkimse Kürt halkının geçirdiği destan yolundan çeviremez.

Bir halkın kazanmaya kesin kararlı olduğunu gösteren güçlü belirtiler vardır. Üç yıl

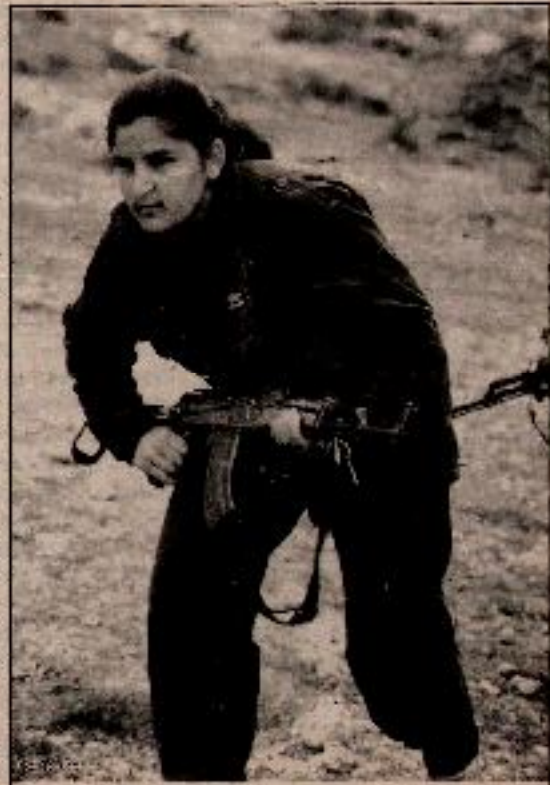
gitt Kürt kuman Timesi, Adana ve Sivas'ta gösterdikleri kahramanlıklar ezilen bir halkın kazanmaya kesin kararlı olduğunu en güçlü belirtisidir. Kürt kızlarının, bu destanını 'intihar' eylemi bir hollan ölümden doğuşunu müjdeliyor. Yapılan eylemler, bir halkın eski kitleci yaşamına ve ezilmesine son vermeye kararlı olduğunu gösteriyor. Ancak devrim yolunda olan, devrimci sığınma içinde olan bir halk bölge eylemlere kalkışabilir. Bunun için, 'intihar' eylemleri, Kürt halkının yeni bir anlam içinde olduğunu, zaten yolunda emniyetin altında ilerlediğini açık anlamaktır. Hiç bir şey, on iki yıldır süren, hiç bir şey 'intihar' eylemlerine kalkışan eylemler kadar, Kürdistan devriminin yükseliş içinde olduğunu ve sonunda kazanacağına daha iyi anlatılmaz.

Fidel Castro'nun doğru bir biçimde ifade ettiği gibi, bazı zihniyetler kahramanlar çağının sona erdiğini sanıyorlar. Oysaki yeni bir toplumun kurulması için savaş, devrimci yoldur, ayaklanma, isyan ve kahramanlıklar zorunludur. Savaşın sonuna olan, tarihin gündemine girer ezilen bir halkın, Kürt halkının kurtuluşu ve özgürlüğü ise bu özellikler olmadan olmaz. Hiç şüphesiz devrim ve açık savaş döneminde esas olan proletar ve halk kahramanlığıdır. Ama, ezilen ulusun hiyerarşinin tek tek kahraman eylemleri olmadan, kitlelerin kolektif kahramanlığı gelişemez. Kürt kız ve erkek gençlerinin kahramanca eylemleri, savaşçı bir halk yaratır; savaşçı Kürt halkı bağrında yeni yeni kahraman insanlar geliştiriyor. Kurtuluş ve Sosyalizm mücadelesi bu şekilde yol alıyor.

Kürt halkı, dünyanın en zalim devletlerinden olan TC'ye

kara yolların süren düşüngen müessesesi ve yükselen savaşı ile, tarihte anılır yer ezilen halkların yanında yerini almıştır. Tarihte ileri rol oynayan halkların yanında yerini almak öyle kolay bir şey değildir. Bunun için savaşçı olmak, savaş devrimci çizgiye geliştirmek halk yitirdiği bir çok örneğini vermek gerekiyor. Buna kadar, Kürt halkı, tarihte ileri rol oynayan halkları kendine örnek alıyordu. Bu gün Kürt halkı başkalarına örnek olma yolundadır. Kürt kızlarının o destansı, kahramanca eylemleri, başka halkların örnek olduğu eylemlerdir. Ezilen, tutulmuş, baskı altında tutulan Kürt halkı daha bugünden örnek verdi; kurtuluşa kadar daha pek çok kahramanca mücadele örnekleri verecek tarihteki ileri rolünü oynayacaktır. Kürt Halkı bölge ve dünya tarihini değiştirmediği rolünü bilincindedir. Üç yıl Kürt kuman müessesesiyle ve ezilen eylemler, bu halkın tarihi bilincini gösteriyor.

Faşa değil, çok kısa süre önce yüzlerce açlık grevi ve ölüm orucu eylemleri habarlarıca süren büyük eylemlerle toplum ve dünyayı aydınlatıldı. Türkiye'nin burjuva düzen ve devleti, ezilen eylemlerle ortadan sıradır. Yalnızca devrimci eylemler ve 12 Şubat Açlık Grevi ve Ölüm Orucu eylemlerinin yaşamını yitirmesi, Türkiye halklarının devrim ve kurtuluşu yolunda ilerle-

diğini dünyaya dayıyor. Türkiye ve Kürdistan'da yaşananlar, halk kitlelerinin devrim için eylemlerini vermeye göze aldığı ve hiç bir gücün bu ılerleyişini durduramayacağına açık bellilerdir. Eylemler, emekçi kitlelere büyük moral verdi, bittimlerini bildi, mücadelede kararlılıklarını artırdı. Düşman ise moral yünden tanı bir dağılma içine girdi. Düşman moral kasmamak ve kendisine güven sağlamak için Diyarbakır Çarşeri'ni kestirmeyi öğütledi. Diyarbakır Çarşeri katliamını Kürt halkının ve Türkiye halklarının mesulünü bozdu. Halk kitleleri düşmanın amacını, düşmanı ve devletin sarımsına devrim etti. Kürt Gerillalarının "İnher" eylemleri, halkların mesulünü daha da yükseltti, içimiz burada kaldı. Artık hem Kürdistan'da ve hem de Türkiye'de emekçi, yığın, destansı eylemler birbirini izlemeye başlıyor. Burjuva toplum ve devlet devleti sarımsın eylemler bundan sonra artarak sürecektir.

Halkın devlet güçleriyle geçiş halinde olduğu devrim döneminde kitle mücadelelerinin ve devrimci mücadelelerin pek çok türüne başlanıyor. Savaş mücadelelerinin sayısına göre, mücadele biçimleri ve eylem çeşitliliği de artar. Ama kesinlikle eski mücadele biçimleri ve eylem çeşitliliğinin yerini döneme denk düşenleri alır. Karşıt sınıflar arasında ki uzlaşmaz mücadelelerin daha az sert olduğu koşullarda, propaganda ve örgütlenme çalışmalarının ön planda olduğu koşullarda, doğan gereği iyi propagandistler yetişir. Örgütlenme konusunda uzman örgütçüler önemli görevler üstlenirler. Sınıflar mücadelesinin açık biçimde sürdüğü koşullarda yeni devrim ve iç savaş döneminde bu sefer iyi

ajitatorlar, aktif militanlar, komünist savaşçılar ve eylemler halk kahramanları yatar. Savaş eylemlerinin güçlü araçları, ayasuluk sına eren, yanma, bilginlenme, hareket geçme ve yağın eylemleri döneme başlar. Daha önceleri son derece uysal olan kitleler, açlık uyarına döneminde tarımsız oluyun, artık yonuciler değil, değişiren dönüştüren bir kitle olurlar. Toplum üzerinde iz bırakan kitleler ileriye pünelen savaşçılık ve kahramanlık örnekleri bu dönemde sergiliyor-geliyor.

Kitlelerin her yerde devlet güçleriyle geçişine geçişine dönüşenler, sile bilimsinde ve devrimde bu tarz dönüşümün olduğu dönemlerdir. Kitleler eylemlere yönelttiği, kendilerini devime bağlayan hatun bağlar devime her zaman çekilimsiz olurlar. Eylemler bu devrim düzeyine ulaştığında ise, kitleler devrim seyrinde ve devrim tarafından, eğitililer, dönüşümün uğru, kitleleri asli dönüşümün başlangıçta başlangıçta kurtarıcı olan yeni toplumun insanları durumuna getirir. Proletaryanın ve halkın kurtuluşu için kendini feda eden insanları, bu büyük aralı dönüşümün gerçek öncüleridir. Bir devrimci sınıf, bir halk boylesi önceleri kendi içinden çıkarırsan, büyük tarihi eylemleri yerine getiremez. Ama proletarya ve halk kendi içinde her zaman kendini feda olmaya hazır, halk kahramanlığının gerçek öncülerini çıkarırsan başlangıçta, bu demektir ki, büyük tarihi dönüşüm başlanmıştır. Halk öncülerinin her sınıfdaki yrekli eylemleri büyük bir devrimin ve yeni toplumun habercisidir.

Kürdistan devrimi ile birlikte, Türkiye devriminin de önün içinde olması, mücadelelerin her cephesinde ileri eylem örnekleri

vermesi, halkların kurtuluşu ve birleşik devrim için gereken uygun koşulları yaratmıştır. Her iki ülkede devrim, bütün devrim güçlerinin birleştirilmesi ve nitelikli hale getirilmesi ile gelişecektir. Ancak belli bir nitelikli büyüklük, nitelikli gelişmişliğe dönüştürülebilirlik yasağı tanı da bu durumda yerini bulur. Her iki ülkede devrimci güçlerini birleştirilmesi (nitelikli büyüklük) kendisinde temel olarak var olan nitelikli değişim demektir. Yani kendisini devrimci güçlerden daha etkin ve ileri mücadelelere yular. Gerek disiplin yönünde, gerek mücadele birliğini yönünde, gerek savaş alanları yönünde, birleşik birlik (halkların mücadele cephesi) kendisini devrimci her nitelikli büyüklükten daha nitelikli olur. Nitekim nitelikli dönüşümü için koşullar gelişmiştir, hazırdır. O halde her iki ülkedeki devrimci güçleri birleştirip, nitelikli bir değişimi başlatmak için daha fazla devrimci anlayışa sahip olmayı gerektiriyor.

Devrimci güçlerin öncülüğünde halkların birleşik mücadele cephesi iki ülkedeki bütün devrimci güçleri devrim mücadelesinde daha etkin olarak seferber edeceği gibi, harekete katılmayan ama katılmaya eğilimli olan pek geniş bir kitleyi de mücadeleye çekmeye olur. Her bakımdan disiplinli, devrimci otoriteye sahip, önder komanda olan büyüklük bir ortak devrimci cephe, devrimci iç savaş kesin olarak zafere taşınma yeteneği göstermektedir. Burada anımsanması proletaryanın ve halkların gerçekten kurtuluşu için savaşın herkusün olmalıdır. Ulusal ve sosyal kurtuluş, bunun aradığı ulusal ulusal ulusal gerek olur. Bu devrimci araç ise bir birleşik devrimci cepheyle başka bir şey olmayacaktır. Bugüne kadar yaşanan olan yitirmeye olmay ve daha nice gelişime Kürt halkının, Türk halkının ve bütün halkların savaşın öncü güçlerini devrimci gücüne birleştirmek gerektiğini doğrulamıştır. Devrimci komünizmi bedelleyen herkes bu sorunda karşı karşıya gelecektir.

Gerilla alanlarında, idam sehpasında, hürre eylemlerinde, sukasta, çatışmalarda, ölüm örneklerinde, istihbar eylemlerinde halk devriminin, halk kahramanlığının en ileri örneğini vererler; devrimci moralini, yüksek devrimci bilincini ve ölmek devrimci fagatına en iyilerini vererler. proletaryanın ve halkların kurtuluşunun büyük devrimci yolunu bizlere gösteriyorlar. Her devrimci devrimci görevi bu yolda yürümek; Türkiye ve Kürdistan devrim yürüyüşünü yeni yolda birleştirmek için devrimci sorumluluğunun en fazlasını ortaya koymaktır.

Uğur GÜNDÜZ

Türk tekelci sermayesinin ve emperyalizminin, Türkiye, Kürdistan ve bölgedeki sömürsünü ve çıkarlarını devrim ettirmek için sömürgecilik ve tehditini en üst düzeye çıkartacağına herkes anlamalıdır. Yine Türkiye, Kürdistan ve bölgedeki halk ayaklanmaları ve direnme-

lerine ve savaşına çağırıyoruz.

Faşizm toplumun, tekelci egemenliği ortadan kaldırmasını, devleti proleterlerin yarı-devrimin yolu, direnme anlayışının ayakta kalmasına bağlıdır. Faşist teorî, işçilerin ve sâdîrîn yolunda, direnme anlayışı yok edilerek istemi-

li kitlelerin de mülkâta mücadelelerini devrim et-tirecek bir yol bulacaklardır. Bu yol ancak devletle karşı muadile yolu olabilir. Öñümüzdeki günlerle yaşanacak olan kitle proleği, bu gerçekçi, daha geniş yığınları kavrayacaktır. bir kere daha zorunluluk anlamaya zorlanıyor. Emekçi kitlelerin isteklerini yerine getirmeye zorlanıldığı, yaşam koşullarını ve yaşam biçimini değiştirmeye zorlanıldığı, kitleleri anlamaya zorlanacaktır. devletle karşı devrimci mücadeleye yola.

DEVRİMCİ ÇIKIŞ

Türk tekelci sermayesinin ve emperyalizminin, Türkiye, Kürdistan ve bölgedeki sömürsünü ve çıkarlarını devrim ettirmek için sömürgecilik ve tehditini en üst düzeye çıkartacağına herkes anlamalıdır. Yine Türkiye, Kürdistan ve bölgedeki halk ayaklanmaları ve direnme-

lerine ve savaşına çağırıyoruz. Faşizm toplumun, tekelci egemenliği ortadan kaldırmasını, devleti proleterlerin yarı-devrimin yolu, direnme anlayışının ayakta kalmasına bağlıdır. Faşist teorî, işçilerin ve sâdîrîn yolunda, direnme anlayışı yok edilerek istemi-

li kitlelerin de mülkâta mücadelelerini devrim et-tirecek bir yol bulacaklardır. Bu yol ancak devletle karşı muadile yolu olabilir. Öñümüzdeki günlerle yaşanacak olan kitle proleği, bu gerçekçi, daha geniş yığınları kavrayacaktır. bir kere daha zorunluluk anlamaya zorlanıyor. Emekçi kitlelerin isteklerini yerine getirmeye zorlanıldığı, yaşam koşullarını ve yaşam biçimini değiştirmeye zorlanıldığı, kitleleri anlamaya zorlanacaktır. devletle karşı devrimci mücadeleye yola.

Devrim ise devrimci mücadele yöntemleri-ne dayanarak gerçeklik haline gelir. Devrimci mücadeleye yöntemler geçirmiş sokaklardan ve halk eylemlerinden oluşur. Devrim ve karşı-devrimin nesnel yaşaması sokaktan oluşur. Burjuvalar da devrimci durumları serbestçe yaşayabildikleri çok sokaklardaki edanîliğine dayanırlar. Eğer yasa çıkarmak durumunda kâhifalar-sa, bu yasalar, sokak yusaklarıdır. Son çıkartılan ve polise sokaktaki insanı yakalayıp "kavama" teslim emez ancak. Polis kavama sokaktan uygular. Devletin esas gücü olan ordu ve polis sokakları için gelişmeye egemen olmak istiyor. Bizim küçük burjuva demokratlar varsaın gevceciydik edip darsunlar, hukuk devleti diye, iç savaş durumunda, devlet hukuku sokaklara egemen olmaktır, devlet hukuku sermayenin ve emperyalizminin çıkarları için en yığın ve işçenî terör yöntemlerini esas almaktır. Yurtuna, yassına ve yığı için yeni polislerdir, burjuva temsilcisi ve hakim sokakları bileşenli durumdadır. Bu durumda halk güçleri de devrimci sokak savaşları, genîle, tarağı ve meydan savaşlarına dayanacaktır. Dönemimiz tek geçirdi mücadele yöntemi devrimci mücadele yöntemleri olduğu için proletaryaya ve halkları sonradan örgütlenmeye, silahlan-

maya ve savaşmaya çağırıyoruz. Faşizm toplumun, tekelci egemenliği ortadan kaldırmasını, devleti proleterlerin yarı-devrimin yolu, direnme anlayışının ayakta kalmasına bağlıdır. Faşist teorî, işçilerin ve sâdîrîn yolunda, direnme anlayışı yok edilerek istemi-

li kitlelerin de mülkâta mücadelelerini devrim et-tirecek bir yol bulacaklardır. Bu yol ancak devletle karşı muadile yolu olabilir. Öñümüzdeki günlerle yaşanacak olan kitle proleği, bu gerçekçi, daha geniş yığınları kavrayacaktır. bir kere daha zorunluluk anlamaya zorlanıyor. Emekçi kitlelerin isteklerini yerine getirmeye zorlanıldığı, yaşam koşullarını ve yaşam biçimini değiştirmeye zorlanıldığı, kitleleri anlamaya zorlanacaktır. devletle karşı devrimci mücadeleye yola.

Özgür ZORLU

DEVİRİM CEPHESİNİ OLUŞTURMALIYIZ

" Ya devrim güçlerinin birliğini asgılara ve boykula bu savaşın safıyla, devrimde ti karız, ya da dağılmakla sarar ve devrim yenilgiye mahkum olur."

"... Kurşuna dizildiler... İşkenciyile öldürdüler... genecek, insanları tutukladılar... sindürler... tecavüzlerini basarak savunmasız insanları katlediler."

Bu ve benzeri konuşmalara artık dilükçü suk tanıd oluyorum. Eyde sokakra, işyerinde, kıranın her yerde, yaşantımızın her parçası olan bu olaylar, konuşmaları, tartışmaları birer konuşu oluyor. İnsanlar, Ölümler Olayları hakkında devrimcilerin tradesini, kancini feda ruhunu kararlılığını konuşuyor; mücadelelere girme kapasitesini konuşuyor. Cezaevlerini basıp karlıam yapan devletin vahşiliğini barbarlığını konuşuyor; 15-16 yıldan ziyasına kadar herkesi iskenze yapacak kadar savallayan devleti konuşuyor, devletin işçiler medyandan bilincilere sönmeye çalıştığı yolla işçi iskenze halk bunları konuşuyor. Çünkü yaşam onları politiklaştırmayı dayatıyor.

Evet, işçiler ve emekçiler bu devleti ezemez, bu sistemi altında yaşamamız olmağının istemediğini görüyorlar. İstihlamlardaki, emeyellerdeki patlamaya bize bunu anlatıyor. Fakat işçilerde kulhanlığa dönüşen bir solumu yola arayışın kadeli olarak bu tip olaylar yaşamada birlikte, insanca olarak temel işçilerin alan yaşamı işçilerin, ne olursa olsun yaşamak, yaşamak gerek diyor işçi ve emekçiler. Ve bu işçilerin bir soruyu da beraberinde getiriyor: Ama nasıl yaşamalı? Atılacak bir sıra değil bu. "Baro ilgilemiyor" diye geçmemiz lazım. "Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da herkes bu soruyu soruyor, nasıl yapmalı, ne yapmalı? Ve herkes bu problemi kendi solum ve vicdanına göre çözüyor. Ve vicdanı devranmayı bularıyor. Belki kendine, belki çözümlerine, belki de bir destana kadar, ama kesinlikle çıplak güle görülebilecek kadar solukmuş devletin vahşetine karşı dövüşmeyi bularıyor.

Ve işte Gazi, Etilistan, Nartepa... Vicdanın sesine atan binler, buldukları ilk fırsatta ölümleri üzerine üzerine yörüyorlar. İşte 1 Mayıs, Ölümler Olayı... Halkın bir çok yolda devrimcileri sahipleniyor.

Emekçi halkımız nasıl yaşayacağını/ so-

rusunun devranı sistemini dışarda alıyor. Ve bu arayışı ann devrimcileri ve devrimci gençleriye. Bugün Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da olan bulur, Devrimci ayak sesleri duyuluyor, devrim yıllarını yaşıyoruz. Kitleleri ayaklandırmamız ve ikidarı almamız koşulları oluşmuş durumda.

Gelişme böyle olmasına karşın, kimileri sadece güvencileriyle hareket edip soruyorlar. Madem böyle, neden devrimci kabarıklar edilmiş bir şey izliyor? "Neden kitlesel bir hareketlilik devranı yakalanamıyor?" diye. Ve kahvedeki bir insanın dahi gerekebilir işi bu durumda hareketle. "Devrimci bir kabarıklar, devrimci duruşun olmadığın" sonuna varıyorlar. Boykusu apolitik ve bilimsel, likten uzak insanlara söyleyerek bir söz buluyoruz. Bunları izlerken ikus stinek gibi bir derdimiz de yok artık. Biz düngeyi göstermek için almıştık geleni yaptık. Bizim işçilerimizde de ne kadar anlatsak onlar geriliklerinde ısrar ediyorlar. O yüzden referans-opörtünistler ya zaten. Bununla ilgili konuşarak artık yaşamı ve gülmü diyoruz.

Bir de, bu gözle görülen durumun nedenini bir soruya dönüştürmek istediğimiz olmağının olmağının doğru yaklaşma sahip olmaları var. İşçi ve emekçilerin vicdanları, bilinc ve yaşam koşulları onları devrim cephesine alıyor. Ama buna rağmen kim ve öde birliki zininin olduğu ve devranımızın kimine anlatabileceği zamanlar ilerde halk hareketine geçmekte çekingen davranıyor. Bu doğruya güvenciler var. Bunun bir çok nedeni var. Bu nedenleri çözmek, eradan kaldırmak temel neden ise başta söylediğimiz noktalar: Sürece müdahale edilebilecek ve sürece yönlendirilebilecek güçlü müdahaledeki eksiklik. Kitlesel devrimci hareketi yaygınlaştırmak ve halk hareketini ikidara doğru yönlendirebileceğin.

1) Sürece etkin müdahalede bulunabilecektek,

2) Birleğin dediğimizinle solumu paylaşım diyen halktaki birlik sloganı karıştırmak, dolayısıyla halkın çok daha sert ve daha güçlü kapışmaları gerisinde aygınlara bağ olan güvensizlik olgusunu yok edilecek,

3) Karşı devrimin planlı ve tek elden yürütülmesi aslında, devrim güçlerinin de planlı ve tek elden karşı koymasını ve karşı-

aslımlarını öğitileyecek.

4) Herkes herkesin herkesin programında olan işçilerin solumları irtifakını her şekilde sağlayacak olan bir olgusunu, yani cepheyi yaratmalıyız.

Bu ihtiyarı seçilenler bir şeridir dergi sayfalarında bir konuşu emine hoyuna tartışmaktadır. Bu tartışmalar sonunda, benlik olumlu bir niteliğe gidememiş olsakta, en azından sürecin karakteri konusunda kimin ne düşündüğü ve ne kadar kavradığı biraz daha netleşti. Bununla ilgili bu tartışma süreci dahi oldukça olumlu olmuştur. Bizim işçilerimizde kitlesel hareketle bu süreçte şu gerçeklik olduğu gibi ortaya çıkıyor: Leninistler dışarda hiç kimse devrimci yakın geleceğin sorunu olarak görünmüyor. Bu tabii yukarıdaki, kimilerinin politik yaklaşımlarında temel hatalar (örneğin reformistlerle ittifak yapılabileceğini savunmak gibi) etkililerken, kimilerinin de hala dar grup çıkarları peşinde koymasına. Dolayısıyla devrimin çıkarlarını hiçe saymamasına neden olmaktadır.

Bu yazımızda, bir yandan cephe anlayışının bir kare daha koyarken, bir yandan da söylemlerimizle devrimci işçilerin içinde olmağının bahsederek, ama hala yeleri detayında bilince çıkarılmasını olmaları ilişkilerini sorguluyoruz. Dar grup çıkarları peşinde koyma, bala devrimci bir kaharına var mı yok mu tartışması solumları ise, yaşamı verimli olmasını solumları solumları ilişkileriyle başbaşa bırakmayı tercih ediyoruz.

CEPHE

Cephe, emekçi kitlelerin, onların politik temsilcilerinin belirli solum talepleri ve amaçları için birliktir işçilerin bir şekilde mücadele etmeleridir. Yani, cepheyi oluşturacaklara öncelikli olarak solum talepleri ve amaçları olacaktır. Bu konuda düşüncelerimizi, hazırlanacağı üzere 42. sayımızda koymuştuk. O zaman demitirik ki, cephe, devrimci yakınları burjuvazinin ekonomik ve politik iktidarını yılmama ve yerine halk iktidarını koymaya, Kürt Ulusunun ayrıtına halkı da dahil URKTE'nin tanınması kabul etmelemdir. Biraz daha açmaz ve tekelere, büyük sermayenin mal varlığına, bankalara, büyük iş ve ticaret şirketlerine, ampersalist kurumla-

ları, büyük toprak mülkiyetine el koyacağını, küçük esnafın ve emekçinin borçlarını sileneğini vb. ilan etmesi demiydik. Yani repubenin somut taleplerini ve amaçlarını açıklanmış üç-dört tane "anti"lerle anlatmaya doğru bellemeydik. Çünkü amaçlarda hiç bir kuşkuya yer bırakılmaksızın etfaalık sağlanmadan cephe oluşturulmayacağını biliyoruz. Ve bu amaçlarda bir kere birlik sağlandı mı, ondan sonra karşılaşılabilecek sorunların çözülebileceğine inanıyoruz. Çünkü devrim ve iktidar gibi büyük hedefleri olanlar, ve iktidarı almak için koşulların uygun olduğunu düşünmeler bu saydığımız amaçlarla birleştirilmeden sonra dar grupları hareket ettirmezler. Bu yüzden bir böyleyiz. Altı yıllık pratiklerimiz böyle.

Şimdiye kadar ki bir çok birlik dansesinde bir dizi "anti"lerle neyin kast edildiği ve dolayısıyla hangi araç ve yöntemlerle mücadele yürütüleceği konusunda bir netlik sağlanmamıştır. Ve süreç içinde bu birlikler yapılmıştır. Ama bu "anti"lerle neyin kast edildiği ve dolayısıyla hangi araç ve yöntemlerle mücadele yürütüleceği konusunda bir netlik sağlanmamıştır. Ve süreç içinde bu birlikler yok olmuştur. Bundan dolayı, önümüzde duran yeni bir cephe birliği sürecinde herşeyden önce amacımız ve amaçımıza hangi mücadele araçlarıyla ulaşacağımız konusunda hem fikirlik yakalamalıyız. Aksi takdirde, iş yapmadığımız ile alıp, bu amaçlarda bir hem fikirlik içinde olup olmadığımızı inceledik.

1) Devletin yitmesi, burjuvazinin politik iktidarına son verilmesi ve Halk İktidarcının kurulması. Yani bunun formüleleştirilmesi. Tabii ki anti-faşist olmak çözümleriz. Ama ne yazık ki, Türkiye ve Kürdistan'ın rakamlarında bu formüleleştirmeyle işi yapma çok tehlikeli. Bir çok konuda olduğu gibi bu konuda da at izi ile izi bir birine karşıma durumda. Kendisine Anti-faşist diyen ama yaklaşımlarıyla bu durumları ciddi bir tartışma konusu olan politik aktörler var. Hatta Lenin'in bir kişinin veya politik aktörün hakkında karar verirken, onun söylemlerine değil, eylemlerine işerğine bakmak gerekli sözünü hatırladığımızda, bu yapılar için hiç te devlet karşıtı denemez.

Kurtuluş dergisi de, böyle bir formülelendirmeden çekilen ve bu ilkeyi açıklama ihtiyacı hissedilenlerden. "İrmanan faşizm" ve benzeri yaklaşımlara sahip olanların olduğu Türkiye ve Kürdistan'da, açıklama ister istemez doğal bir ihtiyaç haline alıyor. Bakan Kurtuluş'un yaklaşımları nazik:

... Gerçekten hangi isteyenler, gerçekten halkların burjuva ülkeleri içinde değil, devrimci-sosyalist ölçüler içerisinde özgürlüğünü isteyenler ve gerçekten emek için, barış

için, özgürlük için tüm söz güçlerin birlikte olması isteyenler bir emperyalizme, iki, faşizme karşı mücadelede açık ve net olmak zorundadır." (Zafer Yürüdü Kurtuluş, sayı 26)

Kurtuluş bu şekilde bir birlik için sormu açıklaması diyor: "Faşizme karşı mücadelede açık ve net olmak". Peki ama "açık" ve "net" ten ne anlaşılmalı? Kurtuluş bunu da açıklıyor.

... O (faşizm, b.n.) na tek başına MHP'dir, ne tek başına DYP, ne de tek başına özdün yada polis, o sistemle, rejimin kendisi değil. İşte bu yüzden ki **faşizme karşı mücadelede, düzene, devlete karşı mücadeledir. Devrim mücadelesidir.**" (ZY Kurtuluş, sayı 26, tabii).

Evet, anti-faşist diyen bir politik yapı devlete ve düzene karşı mücadele yürütülebilir. Bu noktada aklı hemen Kurtuluş'un aramızda temel ayrılıklardan olan ÖDP-EP-SİP vb. sorunu geliyor. Bunlar devlete ve düzene karşı mücadele yürütüyorlar mı? Oluyorlarsak cepheye ya da "söz güçlerin birlik" platformlarına çağırılmak gerekir mi? Çünkü, çağırılmak için devlete ve düzene karşı gerçekten mücadele etmeleri gerekiyor.

Bu partilerin söylemlerine bakarsak anti-faşistler, düzene ve devlete karşı mücadele ediyorlar. Ama bir yere Lenin'in sözüne uyup söylemlerinin içerisine bakalım. Birim pratiklerini gözlemledikten ötüründen şöyle bir geçiriyoruz, ama devlete karşı bir mücadelelerini göremiyoruz. Düzene ve devlete karşı mücadele devrim mücadelesi göremiyoruz. Göremeyiz de zaten. Düzene (tan ettikleri) sadakat yerini ile yitirmeye çalışırlar. İstisnasızlığı onlar için tek hedef koymuş ve zihliksizliği, yolsuzluğu siyaset yapma yöntemi olarak kavramış bu kafaların" (ZY, Kurtuluş'un Yeniden'i barındırmaması, sayı 42) düzene ve devlete karşı mücadele yürütmeleleri hoklamaz.

Peki ama işkenceye karşı, kayıplara karşı vb. vb. mücadele yürütüyorlar mı, denebilir. Öyle görünüyor. Ve sadece görüntüye bakıldığı takdirde Ağır'da işkenceye ve kayıplara karşı mücadele yürütüyor gibi söyleniyor. Öyleyse biz, yine yapılan eylemler içerisine bakalım.

Örneğin bir işçi, işkenceye karşı mücadele içinde gündüğüntüde rahatlıkla bunu söyleyebiliriz. Bu insan düzene ve devlete karşı mücadele yürütüyor. Çünkü işkence devlete karşıdır. Bundan dolayı işçi, bu mücadelede katısında devleti bulacaktır. Ve doğru bir liderlik altında bu kişiyi iktidar yeni devrim mücadelesi içine çekebiliriz. Ama bir siyasi partiyle bir tek birsey aynı şekilde değerlendirilemez. Aynı Kurtuluş

bu gerçekliği nasıl ifade ediyor:

... Halkın yaşamı, yoksulluğu, gördüğü baskılar açık ve açıktır. Dolayısıyla halk hareketi doğası gereği muhalifdir (devlete karşıdır demek daha doğru bir belirleme olur, b.n.). İşte rekeller bu gerçekliği bildiğinden söz gürlümler altında halk muhalifetini kendi denetimine almak için sosyal demokrasi veya sosyalist görünümdeki reformist hareketler teşvik ediyor ve kendi çıkarları doğrultusunda yönlendiriyor. Bunun bilen bazı reformist kesimler tekellerle çıkarlarını koruduğu bu noktada yüksek perdeden söylemlerle... halk hareketini engellemek istiyorlar... (ZY, Kurtuluş, sayı 27)

Kurtuluş yazımında da gördüğü gibi, halkın bir burjuva düzen karşıtı söylemleri ve pratiği ile "sosyalist" görünüm sosyal reformistlerin söylemleri ve pratikleri aynı gibi görünür de, izde çok farklıdır. Bir gerçeklik karşı çıktığından dolayı yapıyor, bir diğeri, efendilerinden aldığı izlele devrimi engellemek için, halk hareketini engellemek için yapıyor. Yani, aynı gibi görünen pratiklerin bir anti-faşist ös taşırken, diğeri sınıf içi birliği ös taşıyor. Bir, geri bilimsel de olsa sisteme karşı bir mücadele eğiliminde, diğeri, ileri bilimsel, argümlü gücünü, maddi teknik olanaklarını yollarını eğilimle sınıfı, sınıflandırmak için kullanıyor.

Bu durumda bizlere düğün görev ne olabilir? Kayıplara ve karşı mücadele yürüten herkes anti-faşist diyip birlik çağrısı mu yapmalıyız? Yoksa, birilerinin aşketeleliği teşhir edilip, emekçi yığınlardan ve devrim güçlerinden tecrit mi edilmeli? Bizce ikincisi. Tekeli sermaye tarafından bir şekilde yönlendirilen, hatta güceterlelerine birleştirilme faaliyetlerine devletin basan yayın organlarıyla destek olduğu bu teşkiretçilerin, Kurtuluş'un faşizme karşı mücadeleyle mücadele ettiği düşünse, devlete karşı mücadele yürütmeleleri hoklanmaz. Kurtuluşları ve onlardan aynı düğünölemeyecek tekele sermayenin mal varlığına el koyması ve tekellerin ekonomik iktidarına son vermesi hedeflemesi gerektirğini söylemişiz. Az önce yaptığımız altından anladığımız kadarıyla, Kurtuluş da bizim gibi düşünüyor. Bu noktada sormak gerekiyor: Türkiye ve Kürdistan'daki tüm siyasi aktörler böyle mi düşünüyorlar? Hayır. Sosyal reformistlerin böyle bir amaç yok. Hiç kimsenin kendisi hizmetine adanmış efendisini yok etmeye çalışmaz.

...Burjuvazi ve devleti, öms zihme ve başkaya rağmen kitlelerin düzene karşı mücadelesini önleyemeli. Devrim mücadelesini ezmede esas olarak terörü kullanan sermaye sınıfı, bunun yanında sosyal-reformist hareketlerden de yararlanmış yoluna gitir...

"Burjuvazi reformistlere ses çıkarmıyoruz, hatta onları sık sık bu yolu izledikleri için övüyoruz, bu reji gösteriyor: bu, bu farikle emperyalizmin ispatında olduklarını göstermiyor mu?..." (Devrimci Rusek, sayı 46)

Kurtuluş'un 23 Mart tarihli sayısından yukarıda aktardığımız "tekeller... reformist hareketi teşvik ediyor ve kendi çıkarları doğrultusunda yönlendiriyor" tespiti Kurtuluş'un bizzatın aynı dönemini gösteriyor. Bu tespit, öylesine yapılmış bir tespit de değil. Ali Baran, yazıda bu mantığı işliyor. Aynı yazının bir başka yerinde, "... diyebiliyoruz ki Türkiye sol hareketi tarihinde ilk defa emperyalizmi ve tekelleri karşıtı olarak, onları savunarak sosyalizm adına politik yapmaya başlamıştır..." ifadesiyle bu sosyal-reformistler, tekelleri ve emperyalistleri karşılarına almıyorlar. Yani sol güçlerin birliği için gerekli olan şartlardan bir diğeri olan tekellere ve emperyalizme karşı oluş, dolayısıyla, onların ekonomik ve politik egemenliğini sınırlama ihtiyacı bu sosyal-reformistlere mevcut değil. O zaman, bu nedenle de onlara birlik çağrısı yapmak doğru değildir. Oysa ki, Kurtuluş da dahil herkes, en geniş birliklilik diye bir tutarım ve sosyal reformistleri de birlikliğe çağırıyorlar. Sosyal-reformistlerin hem emperyalizmi ve tekelleri karşıtı olmadığını söylemek hem de bunları emperyalizmi ve tekellerin bütününe son verecek bir cephe örgütlenmesine çağırıyorlar. Kurtuluş'un görüşüdür. Bu görüşü çözmek de Kurtuluş'un işidir.

Biz diyoruz ki, bugün alıyoruz ki her birlik, emperyalizme devlete, tekellere, dolayısıyla bunların maddi temeli olan kapitalizme karşı mücadelede açık ve net değildir. Bunlara karşı mücadele yürütülebilir bir birliklilik vardır. Bunların icazetine sığınarak birliklilik yapılmaz. Çünkü, devlete karşı iktidar mücadelesi, oluşturulacak birliğin devrimci bir nitelikte olup-olmadığını belirleyecektir. Bu tasvirde, tekelleri ve emperyalizmin icazetiyle var olanların, devlete karşı herhangi bir eyleme girişebilecekleri düşünmek ne salfık ne de siyasi körlüktür. Böyle düşünceler reformizmle bağlarını koparmaya cesaret edemeyenlerdir. Bunun başka bir açıklaması yoktur.

Bu ya kadar anlatıklarımızdan çıkarılacak nihai sonuç şudur: Sosyal-reformistler, tekellere, faşizme ve emperyalizme karşı mücadelede en hafif nitelikte, "açık ve net" değildir. Çünkü onlar bu karşı-devrim gücünün itirazlı ve yönlendirmesiyle ziyaset yapmaktadır. Ve bundan dolayı, Kurtuluş yazısının ardından ve çarpıtılmış bir şa-

yi-liz itirazlı yazılarımızda vurgulayacağız. Sosyal-reformistlerle ittifak, birlik vb. yapılmaz. Kurtuluş yazısının çarpıtılmışı ise burada: Kurtuluş 14 Eylül tarihli 7. sayısında, kendinden çok emin bir şekilde, "Aslında reformistlere de çağrı yapılmış olmasına rağmen itirazların bir başka ifadesi daha vardır. Bu itirazların sahipleri de dahil olmak üzere hiç kimse, bir eyleme iş yapmaya başlamıyor" diyor. Bu sözler, Kurtuluş okurlarının yanlış bilgilendirme değil mi? Kurtuluş yazısında, Leninistlerin "biz onlarla iş yapmaya" dediklerini biliyoruz. Birçok defa sosyal-reformistler varsa buradan iş çıkar, burası tartışma kulübü olur, o yüzden biz almaya dediğimizi biliyoruz okunmaz. DEUTAP'ın oluşumuna yakından bilen ve DEUTAP'ın üzerine birçok yazı yazmış Kurtuluş'un, DEUTAP'ın oluşumu sırasında sosyal-reformistlerin, oluşturulan bu platforma girmesine tek karşı çıkan yazmış Leninistler olduğunu bilmiyor olmasına imkan yok. Semra ve Zülme Karş. Güç Birliği adıyla oluşturduğumuz ve içinde SİP'in de bulunduğu platformda sadece birlikte iş yapmayı geliştirmek istediğimiz Kurtuluş çevresinin varlığı yüzünden bir tehdit var olduğunu ve bizim kendi derinliğinde yaşadığımız gibi, altında bağından beri sosyal-reformistlerle aynı platformda olmanın hazırlanmış yapıldığını biliyoruz olmasın. Birlik bunlara rağmen, "hiç kimse onlarla iş yapmaya demiyor" diyebiliyorsanız. Böyle diyerek, tek taraf alarak kendiniz olduğunuz birleşme arzularına çağırabilirsiniz. Fakat, biz de biliyoruz, sosyal reformizme karşı üst perdeden konuşan üç kardeşler (Mehmet, Kadirhançak, Arslan) ve bazı çevreler her fırsatta sosyal-reformistlerle birliklilikler kuruyor... Örneğin Eğin-Ken'de Atılımımıza son yapıldığı gibi. Ama, devrimci hareketin pratiğini yakından izleyen Kurtuluş'un bizim pratiğimizi çarpıtması hakkı yok. İddiyalarla göstermekle istenir gelebilirler. Bu, onların devrimci sorumluluklarıyla alakalıdır. Ama bizim pratiğimizi çarpıtmaya, itirazlı ve ilkel bir biçimde uzak durduğumuz sosyal-reformizmle iş yapıyorlarsa gibi göstermeye hakkımız yok.

EN GENİŞ İTTİFAKLAR POLİTİKASINDAN NE ANLAMALİYİZ?

Türkiye ve Kürdistan devrimci çevreleri, ağırlık bir formül bulmuş gibi, her yerde karşımıza en geniş ittifak, birlik anlaşmalarıyla çıkarıyor. Bu devrimci çevreler, büyük bir yanlış içinde dirler. Bu yanlış, ittifaklar politikasının gift yöntemi kavrayamamasıdır. Key-naklıyoruz, sosyal yapıların ittifakı ile alan-

larda farklı sonuçları gerektireceği ittifak anlayışındaki ayrım, devrimin geleceği üzerinde önemli olan bu ayrım anlaşılmalıdır. Bunun en büyük nedeni, diyalektik düşünmedeki zayıflıktır.

Önemli bir devrim duruyor ve bu devrimi ancak ittifaklar politikası ile yaparak geliştirebiliriz. Bu, herkesin bildiği genel geçer bir şeydir. Örneğin, bir, nesnel koşullarımızda devrimin yana olarak görüldüğünü ve kent küçük-burjuvazisi, yoksul köylü-proletaryanın önderliğinde bir araya gelmesini hedefliyoruz. En geniş birlik, bu anlamda bir şekilde bir araya gelmek olacaktır. Yani bize yaklaşılmaya çalışılan, en geniş birliklilikleri, dolayısıyla da ittifakları reddediyorsanız yavaş tencereyle yakıştırın.

Fakat bu nasıl olacak? Bunun tarifi orta-ya çıkması ki yolu var. Bu ikisinde uygulanabilirlik şartları mevcuttur. Birincisi, bu anlamda örgütlü güçleri arasında bir birlik sağlanmaması ikincisi, alandarda, sokaklarda, proletaryanın bu anlamda, Zengüldük'le, Paşabağ'da olduğu gibi peşinden sürüklenmesiyle, bu geniş ittifak sağlanacaktır.

Bizim şu anda tartıştığımız ilki, yani örgütlü güçlerin birliğidir. En geniş birlik diyenler, oldukça düz bir mantık yürütürken şöyle diyorlar: Bir küçük-burjuvaziyi ittifak yapmaya düşünmüyoruz; bu partiler de onları temsil ederler, öyleyse ittifak yapılmaz. Kurtuluş şöyle formülleştiriyor bu mantığı "... bu sığınmanın reformist devrimci, o ulu yazgısıyla, devrimin en kadim en geniş ittifaklar politikasını izlemek için devrim sürecine bakıldığında da görülmektedir ki, her birine karşı değildir. (Kurtuluş sayı 3, 17 Ağustos 89)

Fakat, ilk bakıldığında yanlış bir şey yok bu sözlerde. Ama bu sözler, Türkiye ve Kürdistan'da var olan durum yapıları, amaçlarımız, bazı işlevleri yerine getirebilmeleri vb. bakılmaksızın ittifak yapılabilir nitelikte getirildiğinde devrimimiz açısından çok tehlikeli bir seviyeye ulaşmış olmaktadır. Evet, devrimci-reformist ayrışması devrim kadar devam eder. Ve her zaman devrim güçlerini bir araya getirme politikası da devam eder. İşte burada en geniş ittifak, tüm devrim güçlerini bir araya getirmeyi ifade etmektedir doğru bir anlam kazanır. Yani, etraf içinde, yani yeni yapılar reformizme kayarsak, reformizm ve zaten kaymış olanları gidererek içbirliği yarları daha fazla boyutlara burunacak ve bunlar (reformistler ve bu sınıf devrimci devrimci) bir kenara bırakılarak tüm devrim güçlerinin birliği, yani en geniş birlik sağlanmaya çalışılacaktır. İşte en geniş ittifaklar politikasının doğru kav-

ranması budur. Yoksa, maveları tekkesi gibi ne olursan ol, birliğe gel demek, en geniş birlikteliği mantığını kavramamaktır.

Ama ne yazık ki, Kurtuluş ve diğer devrimci çevreler böyle kavrayıcılar. Ve bundan dolayı gelişmiş yarışların içinden çıkamazlar. Örneğin Kurtuluş, kendi mantığını haklı kılabilmek için tüm devrim süreçleri hoyuk olmaktadır. Oysa ki bu yanlıştır. Örneğin Rusya'da Mensheviklerin teşhir ve teoritine hayuk önem verilmiştir. Yani Lenin, en geniş birliktelikten "ne olursan ol yine gel" anlamamıştır. Bir yandan mensheviklerin teoritine özel önem verirken bir yandan da o arki pratikler ve düşünceleriyle gösteriken açık ve net olarak devrimden yana olan Sol Ekserlerle birlik yapmıştır. Sözüf kısıtlı, en geniş birliktelik, devrimci güçlerin birlikteliği olarak algılanmasa rağmen bir anlam kazanıyor. Bunun dışındaki her türlü kavrayış, reformizme verilmiş bir tavizden başka bir anlam taşımıyor. Devletle yaranmak isteyenlere, emperyalizme ve tekelcilere iznizle ayırtta düzenleme verilmiş çözümler başka bir anlam taşımıyor. Şöyle bir itirazla karşılaşılabılıriz: "Bırakalım onları devlete, tekelilere karşı olup olmadıklarını günlük pratiklerine bakalım. Sürüş eğitçilerle, bisikletle birliğe birşeyler yapmaya dayalıyız, niye yapmıyoruz, en geniş birlikteliği niye sağlanamıyor?". Günlük dilde halkal hevalı, marksist politikada ise anırtırla yaklaşıyor, yani herşeyi deayerek, güncel aşırıya yaklaşıyor demir bates. Doğruları bu tarz öğretilerin işçi azad ve devrimci karaktere katması daima ağır olmuştur. Ve anlamda itirazın dahi kendisi birlikteliği yoktur. Çünkü, devlete ve tekelilere karşı olmuştur, günlük pratiklerinde devlete ve tekelilere karşı olmaz. Biz yine de, sosyal reformistlerin günlük pratiklerine bakalım. Devlere karşı olup olmadıklarını bir de günlük pratiklerinden anlayalım. Sol düşünceledeki bazı olaylar karşısında sosyal reformistlerin tutumları, devlete yaranma isteklerinin açık göstergesi olmuştur. Bu olaylarla ilk akla gelenler 1 Mayıs ve Ölm Örnei arasındaki tartışılardır. Tavirların detaylarına girmeye gerek yok.

Uzun uzun yazık ve bizim gibi yazıcı tüm devrimci gruplar bu sosyal-reformistleri lanetledi. Devlet yanlı yüzlerini herkes aşkış koydu. Kazan an ÖDP'nin gazete köşelerine haber alan, "PKK'nın öğretmenleri öldürmesini konuşan", tatalık PKK'ın "biz yapmadık" açıklamasından sonraki bazı açıklamaları devlete yaranmak istediğinin bir göstergesi değilse nedir? Ya, günlük bir gazete olan, EP'ye yakınlığıyla bilinen Evcensel'in günlük gelişmelerle ilişkin ürettiği

politikalar devlete yaranma istediğinin, bir ürünü değil midir? Evet, bize öyledir.

"Evrenselli sormayın, geniş kesimlere okumazın engelleyen ulgış değil bizat sizsiniz. Bu gazeteyi yönetenlerdir. Bu gazetenin ruhsuzluğuna sorumlulardır. Bu bağraz, güpün, devlete yaranmak isteyen çizgiler (Kurtuluş, sayı 44, abç)

Bunun söylenmesi sorunak gerekiyor. Bu gazete arınlığıyla günlük politika üreten ve bu şekilde günlük pratiklerini belirleyen, bu gazete yöneticileriyle ve devletin yanında yer almak isteyen bu çizgi sahipleriyle gazeteyle yakınlığıyla bilinen EP ile nasıl birlik kurarsınız? Bununla günlük pratik çizgileri sizce nasıl olur?

Birde bunda birlik kurulamaz. Çeğilirdi, devlete yaranma olan hiçbir çevreyle birlik kurulamaz. Bunların hiçbir pratiği devrimci, letirne değildir. Pratiklerini anı gelişen devrimci engellenmekten başka bir şey değildir. Öyleyse anlamlı niye birlik olalım? Niye halkın gözünde bunlara hakemedikleri bir payının, devrimci payının verilmesine izin verelim. Kurtuluş'un "iki ideoloji, iki düşünce çarpıyor. Çarpışma tekelilerle Adalet Bakanlığının çarpışması değildir. Çarpışma kapitalizmle sosyalizmdir." dediği Ölm Örnei sırasında gerçekleşen, bu denli açık ve net bir çarpışma sürecine devletten, kapitalizmden yana açık tavır koyanlar, Solcuların cesur duruşlarından sonra açılan tekelilerden yana tavır koyanlarla niye birlik olalım? Siz niye birlik oluyorsunuz?

Cevabını deyar gihiyiz: "tekelilerin edilemek... O zaman biz de size ÖDP'le ittifak kurun deriz? Ya da diğer bir çok partiye de onların tahanda işç ve emekçilerin sorunlarıyla... Hiçbir insan bir parlinin kapalı mah da değildir. Onlarla da ittifak kurun ve arkilayın. Tabi, diyebilirsiniz ki orlse karşı devrimci. Doğru. Bu sosyal-reformistler bizim o noktada değiller. Ama bütün yaptıkları ettikleri, onların ne kadar devlet yanlı olduğunu, göstermiyor mu? Tekeller yanlıdır, rişör denliğini sosyal-reformistlerle CHP arasında pratik politika aşından hangi derin ayrımı görüyorsunuz?

Bunların tahammü nasıl etkileyeceği sorusuna gelince... Bu konuda ki düşüncelerimizi bu yazı da fazlasıyla anlatmışyız. Daha önce yayınlanan yazılarımızda bu konuya değinmiş ve yolumu göstermiştik. Ve sırayı bizi değirtiyor. Kurtuluş bunun pratikle nasıl olduğunu görüyor.

İşte taban (ÖDP tabanı) Ölm Örnei ni münadile edeceğına koymaz, barınanmış. Burada konuşması gitmeyecek ne? Taban sizin, yani tavandakilerin istediğine, politikasına aykırı davranıyorsa, bundan ne sonuç çıkarıyor-

sunuz? (Kurtuluş, sayı 47 Ağustos, 1996)

Geçti, hala Kurtuluş ÖDP yöneticilerinin imana gelmesini, bir sonuç çıkarmasını bekliyor. Ama önemli olan bu değil. Kurtuluş'un görmüş. Ölm Örnei sırasında, yani çarpışma sırasında ÖDP tabanı bizim (Ölm Örnei) yapılarını pratiklerimizden etkilediği ve pratiklerini, yöneticilerine rağmen bize tabıladı. Yani ÖDP tabanını etkilemek, tahammü yönetimi uygulamazın sağlamak, ÖDP ile ittifak yaparak değil, münadileyi daha da sertleştirerek sağlandı.

Ölm Örnei sırasında yaşanan bu olay esnasında sosyal reformistlerin nasıl etkileyeceği, ni ve tahammüleri nasıl kazanılabileceği tipik bir örneğidir. Temennimiz, devrimci çevrelerin bu örnekten gerekli sonuçları çıkarmalarıdır.

NASIL BİR BİRLİK?

Biz Leninistler, devrim güçlerini iktidar mücadelesinde bir araya getirecek bir birlikten yanayız. Bu birlikler tek tek alanların kurabileceği gibi, tüm alanları kapsayacak, aynı yapıların tüm güçlerini kapsayacak cepheel birlik şeklinde de olabilir. Yaşam ve devrim bize birliktelere devrimciiyor. Biz, bunu biliyoruz ve koşuyoruz ki, cepheel birlik mümkün ve olabilecek olmalıdır.

İster cepheel, ister alanlar bağlınında olsun, oluşturulacak bütün birliklerde ortak hedefler belirlenmesi ve bu hedeflere nasıl bir münadile çizgisiyle ulaşılacağı konusunda belli birlik sağlanması temel önemdedir. Bu olmağı süreci hiçbir şekilde kalıcı bir birliktelik kurmanın alanı yoktur.

Oluşturulacak birlikteliklerin hangi temallerde oluşturulması gerekliliğine önem vermek değildir. Birliktelikler için gerekli olan bir diğer noktaya dahi değinmek gerekiyor. Bu nokta, oluşturulacak birlikteliğin halka güven verici olması gerekliliğidir. Bu anlamda birlikteliği oluşturulan yapıların birliği sürdürme istediği ve sürdürmeye yani, birliğin tarihsel önemini kavramalarına bağlıdır. İşte amaçlar ve münadile biçimi konusunda ortaklık yaklanmak, halkın birliğe güven duymasının zemini oluşturacaktır. Çünkü böyle birlikteliklerde ortaya çıkan görüş farklılıkları, karşıtlik konuşma aşkıklıkla, pratik adına bir an önce arma yönündeki samimiyet sayesinde kısa zamanda giderilecektir. Oysa ki, sosyal-reformistlerle birlik yapmalar, didişmelerin içtinde bölünüş güdecektir. Çünkü, bir tarafta devlete yaranacak politikalar üretirken, diğer tarafta devlete karşı daha da sertleştirici politikalar üretecekler. Bundan dolayı, böyle bir birliktelikte often piften meseleler için dahi haktrici tartışmalar yaşanacak ve bu tartışmaların so-

ında dahi bir adım yol alınmayacaktır. Ve size en kısası, olgunlaşmak her tür bir "dişme" birliği halkın devrimciyle olan görevini edeleyecek, zaten kâğıtları olmasını olan "sol" birliğe davranmamız İmajını daha da güçlendirsektir.

Bunları Kurtuluş'ta görüyor ve birlikte hareket etme isteği burarlarda çok açık bir biçimde dile getirilen ihtiyaçların başında gelir. Birlikten kuvvet doğduğunu gerçeklerle de bilir emekçiler. Bu gerçeklerin insanları, 80'lerden beri içi çarpmalarını önlemeye çalıştı. Bu çarpmaların da önüne sığınarak birlikte davranmamızı ister. Sol içi düşünme onun görevini belirler. "Kurtuluş", sayı 6,7 Eylül 1981'den. Başka bir yerde ise, "20 gün berseyden önce birlikteliğe ihtiyacımız var. Oysa reformizmi, her zaman birliği bozmuş, sakınca olmadır." denilmiştir.

Bu iki işlevli birleştirilmesinde şu sorun çıkar: Halkın birliğinin değil, birliğinin reformizmle devamlı birlik bozmuş. Kurtuluş'un öngörüsünün özü budur.

Oyleyse neden reformizmde bir birlik yapıp, birliğiniz reformizmden kaynaklı değilmiş ve kuzur karışmalarına (bunun asıl nedeni onların devlete yaranma isteğidir değil ki) henüz değinmeden bir birlik var? Neden, bir böyle yapıp, halkın güvenini harur daha yeniden almamaya izin verelim?

Erkek, söze basaldırıyorken, olsa iyi olur. Eri bir kezden bırakılmıyız. Zaman, iyi niyetlerle hareket etme zamanı değil. Devrimci iyi niyetlerin kurbanı yapılmış. Ortada iki gerçeklik var. Bir istemek değil, istememek değil. Bu gerçeklikler: 1) Sosyal reformistlerin sosyal yencilikleridir. Yani hayran heri şeylemediğimiz harjmanlarını teozofiyi, deolojiyi devlete yaranma çözümlerinde siyasal yapmaları. 2) Pratik politika sırasından da devlet - yarılar, sınıf birlikteliği olmaları, bu nedenle de devrimci güçlerle bulundukları her güçlenme hareketleri, sükûte otumeleridir.

Bu iki konu, sizin veya bizim niyerimiz ne olursa olsun, ne kadar iyi niyedi olursak olursun onların teğdir ve teçirini zoruntu kalıyor. Vaha mikrahı gibi toplumun içine yayılmak istenen reformizmi, politikaları üreten partilerin ulab edilmesi, yola getirilmesi mümkün değildir. Çünkü, onların yarıları, Kurtuluş'un tabiriyle "devlet düzenlemeçileridir".

İnçada bir kez daha kalıtmsok gerekiyor ki, hiç kimsenin, bir partinin tapulu malı değildir. Kim ne zaman, kendi yarılarında yarıları gerçeklerle merkezlerini konuşmuş, olsa gerçekleri bakan tabana al olduğunu görürse, o zaman, oradan ayrılır. Ve bugün, sosyal-reformist partilerin (bu partilerin politikaları

ın belirleyen merkezlerini tutan, ortaya çıkan her toplumsal gelişimde merkezlerinin devrimci satma öngörüsünü getiriyor ve gündüze sokuluyor, aydınlar. Ölmüş Önemli bir devrimci ÖDP tutamının tabanını merkezlerini dinlemeleri bize hırmı gösteriyor. Devrimci ve devrimci güçlerin mücadelesi yitmesinde, cesurunu insanları devrim cephesinde toplandırmaktadır. Yeter ki, reformizmi, İngiltere'ye yer bırakılmayacak bir derecede gösterilsin. Yeter ki, o sızlarda kalanlara, devrimcilerden uzaklaşmama oldukları, devrimci köprüleri sağlam olmalarını gösterilsin. Bunun için önce devrimci örgütleri köprüleri almaya başlandırmalıdır kağıtları.

800'lerden bazı soruları düşünmelerini yapmak gerekiyor. Kuruluş'ta yer alan ve Devrimci Sol'den gelenlerden alınan bir yazıda "TKRP/L gibi, birlik sorununa belli yaklaşımları bulunan ama pratik girişimlere de mesafeli duran grupları sayabiliriz" diyerek, bizim ne yarıdan ne yarıdan uzaklaşmadığımızı söylüyor. DHKP yanlı yapıyor. Diğerleri, bizim belli yaklaşımlarımız vardır. Bir çok defa ve bu yazıda birlik sorununa yönelik kişisel yaklaşımlarımıza ulaşırsın. Ve yaklaşımlarımıza uygun bir pratik girişim, girişimlerimiz olduğunu düşünüyoruz. Bunun en iyi bilmesi gereken DHKP'nin kendisidir. Birlik ve cepheyle birlik konusunda uzlaşmamız en iyi bilen siz değilsiniz? Daha cephe tartışmaları olmadan çok önce merkezli güç birliği önerilerimiz (Her alanı kapayacak ya da sadece demokratik olan kapsayacak şekilde) birinden geldiği bilmiş değilsiniz? Cephe tartışmalarını eserde sürdürmenin his olduğunu bilmiş ve bu konuda da içinde yerleri materyal olan siz değilsiniz? Bütün bunları birliği bir şekilde, pratik girişimlere mesafelidir TKRP/L demek, ne kadar insafsı bir yaklaşımdır?

Aynı yazıda deniliyor ki, Devrimci Emek... kendi subjektif durumundan ve sürece ilişkin değerlendirilmelerinden kaynaklı olarak bugünkü gerçekleri yanlış düşünerek yaklaşımları içindedir".

"Devrimci Emek'in kendi subjektif durumundan kaynaklı olarak söylüyor nedir söylenmek istenen, belli değildir. Leninistler ilkleri, heralci davranışları ve devrimci güçlenmelerini herşeyin ölüme koymayı politikalarının temel amaçlarıdır. Bunun içinde ki, her tür birlik sorunlarında Leninistler, dar gruplaşmak yapmamız, sadece kurulacak birliğimiz devrimin çıkarları olup-olmadığına önem vermiştir. Böyle olmasaydı, herkesten DS'den kaçığı ve uzak durduğu bir dönemde sizlerle güç ve yarıları birliği yapmışdık. Veya, DKTLDAP'ta yer almışdık.

"Subjektif değerlendirme" meselesine ge-

limiz. . Bugün, Türkiye ve Kürdistan'da devrimin nesnel koşullarının olgunluğu, iç savaşın yaşandığı, reformizmin devletin itaasıyla devletlere yaranma çözümlerinde politika yapıp gerçeklikler dağılır mı? Bütün bunlar bizim hayal gücümüzün ürünü mü? Evet, siz böyle düşünmeyin olabilir ve bu nesnel gerçekleri sadece bizim subjektif değerlendirmelerimiz olarak yorumlayabiliriz. Bu, sizin bilimsel bir şey. Biz Türkiye ve Kürdistan'ın, halkımızın gerçekliği olduğuna iddia ettiğimiz bu koşullarda devrim cephesi için, devrimci birlikler için, Stalin'in öngördü olan Reformizmi devrimci birliklere tercih ediyoruz.

Kuruluş'ta sorular, DMM ile cepheinin yarıları şeyler olduğunu ve birlikte nedeleyecek olan DMM'nin değil, cepheinin olduğunu ve DMM'nin cepheyi gerektirmediğini söylüyor.

Bizim cephe, acil bir sorundur. Ve kurulmasını kışkırtıyor vardır. Oyleyse önmüze duran sorular ne dir? Madem ki DMM cepheyi yarılamıyor ve cephe için DMM sert değil, oyleyse bir cephe tartışması açıldığında DMM neden önümüze sürülüyor?

Eğer Kurtuluş, DMM ile cepheyi yarılamadıkları, birlikten hedefleyerek olan cephe olduğu konusunda ve cepheinde kurbanlarımızın devrimimizin çıkarları açısından hayati önemde olduğu konusunda netse, bugün için cepheinin kurulması, önmüze bir engel yok demektir. Bizim cephe acil bir sorundur ve kurulmasını kışkırtıyor da vardır. Kurulacak cephe kendi organlarını ve komitelerini oluşturarak sürece müdahale etmeye ve yönlendirmeye çalışmalıdır. Cephe merkezinde belirlenen yaklaşımlar her alanda hayata geçirilebilir. Önemli olan hem devlet hem de reformizm karşıtıdaki dayanıklıya ancak bu şekilde bir son verilebilir. Çeşitli alanlarda kitle karşılarındaki bağ güçlenmelerini önlemek ancak cephe olabilir. Ancak cepheyle güçlü bir partinin merkezi haline gelebiliriz. Aksi takdirde, ortak bir program ve hareket tarzı belirlenmediği takdirde ne varolan kitle örgütlerinde ne de yeni oluşumlarındaki çalışmalarla belli bir uyumun sağlanmasını sağlayacak bir mücadele geçmişi bulunmamaktadır. Buradan alınacak güçler daha da sistemleştirilip merkezi hale getirilmelidir. Yani cephe yaratılmalıdır. Böyle olursa, varolan uyum daha da geliştirilecek, birliktelikle kendiliğindencilikten kurtarılacak ve yeni yapılacak kitle örgütlerinde halkın güven verici bir uyum içinde çalışma sağlanabilecektir.

İ. Cevat Çetiner

KAPİTALİST SÖMÜRÜ ✕

PROLETARYANIN SAVAŞ GÜCÜNÜ

ARTIRIYOR

Gerilla savaşının ortaya çıkmasına yardımcı olan önemli ilerlemeler, tabancanın ve el bombasının savaş silahları arasına katılmasıyla yaşandı. Bundan böyle küçük silahlı gruplar, yarı otomatik tabancalarla ve küçük bombalarla, seldiri konumunda çok büyük zararlar verebiliyorlar.

Ekonominin savaş stratejisiyle ilgili sadece kullanılan ateşli silahlardaki bu ilerlemeler de değildir. Ekonomik ilerleme aynı zamanda temel savaşın alanlarını da değiştirmiştir. Feodalizmden kapitalizme geçişte, halk yığınlarının devrimci burjuvazi öncülüğünde yaptığı bir çok savaşın, köylülüğün ve küçük burjuvazinin kalabalık öğesinden oluşması yünde etkilerimizdir. Aynı olumsuzlukları proleter devrimler de nasibini almıştır, alıyor.

Birincisi küçük burjuvazinin niteliği, sayısallığı, güçlük karşısında dayanıklılığı gibi etkiler, kalabalık bir yığın oluşturmuş bu sınıf devrimlere etkisiz bir çok yerde olumsuz bir etkiyle karşılaşmış. Engels ne diyordu onlar için:

Küçük burjuvalar aynı kalacaklar. Köri ile mumsunbu arasında, savaşın sınırsız peşlerini tutarak ve sonra kazandıca birleşeceklerdir, onların öncülüğü olacak. Onlara ancak zaleden sonra güvenilir ve zaman da, meslekteki köleleri parlatan zafer çiçekleri atarlar. "(Küçük savaşları) Zengin sınıf kalmadığı yükselme umudu, proleterleşme korkusu: ne kadar tutarlı olursa, o kadar güvenici; ne kadar tutarsız olursa, kendine o kadar güçlü bu küçük burjuvalar, devrimdeki her yığılılığı ve küçük bir yenilgi karşısında hoyun eğişin kaynağı haline geliyorlar.

Köylülük ise, kendini ezen boyunduruğa kötür ötmekle an, ne yapabilirler ki? Ekonominin küçük üretim alanlarında birbirinden kopuk oluşu, siyasal dağılımı da beraberinde getiriyor. Siyasal bir savaşa girerseniz, birleşip ortak bir anlaşılmaya varmanız önündeki en büyük engel işte bu ikisidir dağılımıdır. Öte yandan köylü-

ler, kuşaklar boyunca küçük bir dünyadan dışarı çıkmamakla kalmadılar, boynun eğme altında kaldıkları da yeni gelen kuşaklara emanet eden bir başka etkenle, her küçük üretim biçiminde sömürünün koşullarının ve ayrılmış farklılığı nedeniyle, bazen sertlik, bazen dinginlik içinde, bir türlü başarı ve uzun süreli ayaklanmalara temel dayanağı olmadılar.

Küçük burjuvazinin ve köylülüğün başarılı ve direngen devrimleri bir güç haline gelme bilimleri için proletaryanın gelişip, bir ana amilleri kendi hegemonyası altında toplamasını beklemek gerekiyordu. Proleter devrimler çağıyla birlikte köylülüğün ve küçük burjuvazinin devrimlerdeki gerçek gücü ortaya çıkmış oldu.

İkincisi, kırın kendiler üzerindeki egemenliğinin devrimlerin kaderi üzerindeki etkilerini de hesaba katmak gerekir. Bir çok kez kutsal ayaklanmalarda, ya da nüfus büyük çoğunluğunu köylülerin oluşturduğu halk ayaklanmalarında, devrimler otomatik olarak yok olacak, yığın hareketinin önünü siyasal ajandaları ile aşarak, hareketsizlikten dinginliğe ya da

casus ile, başarısız bir devrimin yıkılması arasında bağlanmıştır. Ne zaman ki kenzleri kırılara egemen oluşuna proletaryanın siyasal yüküseliği eşlik etmiştir, tarih de köylü ayaklanmalarını doğal sonucuna verecek gerçek gücü doğurmuştur.

Ekonominin zara, siyasal zara etmesi ve belirsizliği bu kadarla kalmıyor. Ekonominin gelişimiyle ilgili olan ulaşım, yollar, haberleşme, savaş yöntemlerini büyük ölçüde değiştirmiştir. Geçen yüzyıllarda malsözlemlerinin meydana getirdiği olarak büyük düzlüklerde gerçekleştirilmesine rağmen, günümüzde savaş bir ülkenin bütün alanlarını kullanıyor. Ulaşımın gelişmesi anlamında, savaşın ateşli etkisinin yayılması ve birikimli hareketlilikleri de artıyor. Artık savaşlar meydana savaşın değil, bir çok cepheye birden sürülen savaşlardır. İleri cephelelerin daha gerideki cephelelerle sürekli ve kesintisiz bağlantısını sağlayan ulaşım, aynı zamanda ileri cephenin mesafe, geri cepheye taşıyor. Çıktıkta savaş hattında kazanmak için cephe gerisini de hesaba katmak, hatta cephe gerisini dağıtmak, çoğu zaman başarılmaz oluyor. Ve çoğu zaman savaş cephe ilerlemesi değil, gerideki sınıflar buluyor. Birinci ve ikinci dünya savaşlarında büyük bir burjuvazi egemenliği temsil eden büyük savaşı bölgeden oluyordu. Hatta büyük savaşı merkezleri olmak üzere, büyük nüfus barındıran kendiler, savaşın gidisini erkelenmiştir. Artık savaş tepeden çok, tepeden gerisinde sürmektedir. Uzun menzilli füzeler, hatta balistik arazi balistik füzeler, savaşın bu gerçekliği üzerinde üretiyorlar.

Geçen yüzyılda üretim araçları kadar, yollar da gelişmiştir. Büyük kentlerin önemli merkezlerinde bulunan doğru ulaşım yolları kırsal alanları da bulmak mümkün değildir. İki yerleşim birimi arasında küçük patikaların ve toprak yollarının bulunması, ağır sızan alaylarının ya da ağır mekânlar birikimlerinin güvenliğe olanak veremeyen arazi ve iklim yapısı nedeniyle, geri bırakılmış bağrın ülkelerin bir çoğunda, savaşın

agrar toprakların sınırsız yığılılığına çok çabuk sapılan yığınların arasındaki büyük farkı sınırlı ve direngen bir savaşla kapatıp savaş merkezileştirecek büyük bir kem, bir siyasal savaşın başkentinden yoksun oluş yüzünden, bir yığın cana ve kama mal olmasına karşı, çoğun-

savaşın karmasıyla kırsal alanları yönetmeye başlayabiliyoruz. Çin, Kuşa bu türden ülkelerdir. Bu ülkelerde hareket alanı için daimen düzenli ordu birliklerine karşı gerilla savaş yüksek verimdir, birlik alanlarda ordu birliklerinin ulaşamayacağı sahilin üstüne kurulabilir.

Vietnam savaşında burjuvazi, bu güçlenmiş paniklara geçim olarak, her yere inip kalkan helikopterlerle sonuca ulaşmaya çalıştı. Burjuvazi gelişen ulaşım ve yollar, diğer yandan savaş ve ateş gücü güçlenen helikopterler, sağlan güçlenmiş deniz tedarik ve karadaki helikopterlerin uzun süreli birliklerinin ortadan kaldırılması da büyük ölçüde başarılıdır.

Politik zor, diğer toplumun imetici güçlerinin gelişimiyle uyumlu olursa, toplumsal ilerlemeyi hızlandırır. Fakat günümüzde burjuvazinin elindeki politik zor, sadece toplumsal ilerlemeyi durdurmakla kalmıyor, ekonomiyi ve tüm toplumu militarize ederek çürütüyor. Militarize olan bir ekonomi, ne arzusunu yerine, dışarı bir gücü kısıtlama gücü. Köksüz bir bazında tüketimi, savaş makine ve teknoloji kullanımı, yeni savaşın genişliği ve tekelleşme oranının olağanüstü büyüklüğü ile silah sanayi, kapitalist üretim tarzının sonuna savaşın gelişimine örnek olduğu kadar, kitle imha silahlarının seri üretilmesiyle çoğaltılan bir ekonomide üretilen hayati hata etmiştir.

Öte yandan silah sanayi, emperyalist termaşinin bunalımını bir derece azaltan bir etkiye sahiptir. Birincisi, silah sanayi, stok üretmek için küçük çapta bir bölgesel savaşa yeterli olduğu bir sektördür. İkincisi, bu sektörün zaman her zaman gerektirdiği bağımlı ülkeler, küçük savaş ve silah sanayi alanları, özellikle savaşın geliştiği yıllarda emperyalist metropollerde silah üretimi siyasal etkinliklerini olabildiğince artırmış ve ekonomiyi militarize etmiştir. Bilgisayar teknolojilerinden, demir-çelik, otomotiv ve kimya sektörüne dek, her çok yatırım maliyetli araştırma üreten sektör, kendini silah sanayine bağlanmıştır.

Sadece ordu değil, kapitalist ülkelerdeki polis devletine de geçişin bir çok büyük devletlerin kuruluşunu geçmiştir. Proleter devrimlerin kendi emetini kaybedenlerin kabusuyla geçen burjuvazi, bütün bir toplumu yokedebilecek kitle imha silahları imetir. Böylece bir gücü yakınlıkla, ancak politik bir zor ile mümkündür. Günümüzde burjuvazi devleti, ancak devrimci zorla parçalanabilir. Devrimci zor, eskiden kurulan tek emetin ve toplumsal ilerlemeyi sağlamanın temel kaldırma haline gelmiştir.

Şimdiye kadar söylediklerimizi Türkiye ve Kürdistan gerçeğinde somutlayalım.

Türkiye ve Kürdistan'ın siyasal ve ekonomik gerçekliğinden hareket ederek geçim

tarzı sınıf savaşımını özet ve temel gerilla tarzı halk savaşımında da bu temel güç filii bir devrimci yasaaktır. Kapitalizmin özgür sömürü sistemiyle hergün daha da fazla yükselişim, emek-güçünü sömürmekten başka bir seçim yolu kalmıyor, bu büyük kitlelerin sayısız gün geçtikçe artmakta, güçlenmektedir. Proletarya son yıllardaki cüretli eylemleriyle toplumun ölümlü seçim, emekçilerin eylemlerine amir veren bir etki yaratmıştır. Bu etki, köylülerin çeyretili zamanlarda gelişimlerini proletarya eylemlerine de esin kaynağı olmuştur. İşçilerin köylülerin bir arada birliğinde her bölgede sınıf dayanışması ve birliği ortaya çıkmıştır. Büyük Zenginlik eylemlerinde yalıtılmaya girilen işçilere köylüler eylemlerini açmışlar ellerinden gelen bütün yardımı yapmışlardır.

Köylülerin sorunlarıyla proletaryanın karşılaştığı sorunların temelinde aynı gerçeklik yatıyor: Kapitalist sömürü sistemi. Tarımda yoğun olarak kullanılan kapitalist üretim, köylüleri hırsızlaştırıyor. Bu süreçte yollar özece ortaya çıkmıştır. Ve hala sürmektedir. Kapitalist üretimde köylüler arasında sınıf ayrışması, orta köylülüğün ortadan kalkmasıyla dek süren. Böylece ortada sadece tarım proletaryasıyla kapitalist çiftçiler kalır. Fakat elbette ki üretim süreci bu son noktaya gelinceye dek, proletarya ve yoksul köylülüğün bütün baskılara ve zulmetlere boyun eğmesi beklenemez. Savaş son bulmadan, kapitalist üretim biçimi tarih öğütüne atılacaktır.

Yoksul köylülüğün gültümlerinde karşılaştığı ekonomik zorlukların başında, devlet ve emel baskılara olan bir zorunlu gelmektedir. Ekonomik zorunlu bir köylüleri topraklarından koparan mizanın bir geçiş devridir. Fakat köylüler üzerindeki baskı bu kadarla kalmaz. Çekimleri safaleti yaşamaya kulan siyasal zor ile köylülerin topraklarındaki emel baskıyı, köylülerden zorla güc ettiriliyorlar. Güç etmek zorunda kalanların hemen hepsi büyük sanayi kentlerinin kenar sınırlarında aç-kalelerini yaşamaya devam ediyorlar. Böylece büyük sanayi kentlerinin gereksinimlerinde işçi-köylü birleşimi temelini bir zar burjuvazi düzeni burjuvazi almış oluyor. Kendi geçen yoksul köylülüğün hemen hepsi işçiler arasında katılıyorlar. Aynı üretim alanı içinde sıkışık kalan ve kupa kırık birim süren duruşluğuna, dış-güçlüğü yerini, proletaryanın siyasal hegemonyası altında, birleşik bir siyasal hareketlilik alıyor. Proletaryanın çıkarlarıyla yoksul köylülüğün çıkardığı birleşim yaklaşıyor. Böylece sınıf savaşımında ve onun bir biçimi olan gerilla tarzı halk savaşımında proletarya, özece konumunu güçlendirmekle kalmıyor, çok önemli bir gücü, yoksul köylülüğün devrimci emetini de yaratmakta, kentlerde birleşim.

Kentler, özellikle büyük sanayi kentleri keskin olarak kitle alanlarında süren savaşın kaderini belirleyecek bir emet sahibi bulmuşlar. Büyük sanayi kentleri çok uzun süre direnirler. Bu durum sadece proletarya için değil, burjuvazi içinde kullanılabilir bir durumdur. Halk savaşıyla kırsal alanların kurtarılması karşısında burjuvazi büyük sanayi kentlerini direnerek uluslararası yardım bekleyebilir. Ya da halk savaşın cephesinin dağılması için bu süre içinde de aşırılar yapılabilir. Kızgın kentler bu aşırılardan savaşın kaderini belirleyecek denli önemli hale gelmiştir.

Türkiye ve Kürdistan'da özellikle karayolu taşıma yeterli derecede gelişmiş bulunmaktadır. Kürdistan ve Türkiye'de süren savaşta bu ulaşım olanakları burjuvazi emetli bir avantaja dönüştürmüştür. Karayolları ve hava yoluyla olan birliklerini çok kısa sürelerde bir yerden bir yere taşıyabilmektedir. Daha önce de söylediğimiz gibi ulaşımın gelişimi savaşın bütün ülke topraklarını yaygın olarak sahiptir. Olan da budur. Edirne'den veya Bul'dan kalan bir uçak saatlerce ölçülen bir zamanda Irak sınırına kadar varabilir. Burjuvazi için, bütün ordu birliklerini savaşa için filii olarak sonuna avantaja bu ayda doğuyor. Halk savaşını bu nedenle sadece belli bölgelerde değil, bütün Türkiye ve Kürdistan topraklarında yayılmalıdır. Savaş her noktaya taşınmalıdır. Burjuvazi için savaşın işlediği noktaya veya strateji alanına çekmek imkansızdır. Oysa ki gerilla tarzı bir halk savaşını için, her yer bir savaş alanı olabilir. Burjuvazi gerilla burjuvazi yeterince korktuğunuz, bir elin parmakları kadar gerilla bir emet. Koca bir alana girmekle gücünüzü. Herhangi bir bölgede emet çıkacak bir küçük çarşı gibi, bu bölgede bütün askeri birimlerini vızlatması bir etki yaratmakta güçlük çekmeyecektir. Burjuvazi ulaşım olanaklarının sayesinde, savaşın sızdığı ileri tepelere hızla yoğunlaşabiliyor. Bu durumda sızması gereken şey, bu avantaja burjuvazinin elinden alınması. Devlet son dönemde savaş gücü yükselen helikopterlere büyük paralar yatırıyor. Bununla da kalmıyor, ekonominin önemli bir kısmını militarize ediyor. Kendi savaş için bunlar gerekiyor. Ekonominin militarizasyonu, ekonomik krizi daha da derinleştirirken, savaş cephesini de çökeltiyor. Yakıt depoları, tren istasyonları, kimya ve makine endüstriyel kurumları savaşın hırsızına daha çok giriyorlar. Sanayi kentleri savaşın emetini bu aşırılardan artırıyor.

Proletaryanın başını çekmediği bir gerilla savaşımın Türkiye ve Kürdistan'da başarı şansını kalmamıştır. Son gelişmeler bunu gösteriyor.

Setenay BERDAN

TİKB ÖLÜM ORUCU GRUPLARINA KARŞI NASIL SAVAŞIR?

Altınri Çarçesi'nin sayfalarında, Mayıs-Temmuz 86 boyunca süren ve dokuz kahraman insanın ölümlüyle sonuçlanan ölüm orucu eylemine ve bu eylemi örgütleyip yaşama geçiren ölüm orucu gruplarına karşı saldırı ve karalama içerikli yazılar uzun bir süre yayınlandı. Yaklaşık üç ay boyunca süren bu yazıların bitmesini sabırla bekledik. Eski zamanlarda burjuva gazetelerinde yayınlanan "pehlivan refrikolarına" atılmayan ve yine kendilerinin irifet ettiği gibi, "... bir gazete sayfaları için öldükünüz olur bu yazı dizisi..." si nihayet Ekim ayının sonlarında bitti. Böylece TİKB'nin ölüm orucu eylemine ve eylemi yürüten devrimci siyasetlere saldıran cephaneliğinde varolan malzemenin tümünü öğretilmiş olduk. Üç ay boyunca süren saldırı ve karalama sürecinden sonra TİKB, yalan, iftira ve dedikoduyla dolu tartışma ortamında başlatılan eylemi 21 Ekim 1986'da bitirdi. Ama ne saltanat Ölüm orucu gruplarına fırlatılmak üzere alınmış bir suç çantaları öze alınmış yüzüne bakıldığında, Çantaya kulamsız elleriyle kademe alışı her satır, ruh halini, karakterini ve ezsevi peneceresi genişliğindeki okunu ortaya koydu.

Devrimci Emek okulları, dergilerinin sayfalarında bu tarz bir saldırı, yalan, dedikodu, iftira gibi sözünlerin yer almasına şaşırarak, balta çarpmeyi karşılayacaklardır. Bunu biliyoruz. Okurlarımızın hiç alışkın olmadıkları bu saldırı ve saldırıların kullanılması hakkında bir de pkiyoruz. Ne var ki, TİKB'nin kullandığı tıslup ve edna eleştiri dedikleri karalama kampanyasının tüm malzemesi bunlar olursa, bize de hak ettiği ün-

lupra yazmaktan ve eyleme adım koymaktan başka çare kalmıyor. Devrimci Emek okullarının hiç alışkın olmadıkları, bildiği mixama zararlı olarak başvurduğumuz tıslupları delayı tüm okurlarımızdan anlayış bekliyoruz. "Pehlivan refrikalari" ve fazlasıyla benzeyen; iftirdedeki düşünceler kınarları yalan, dedikodu ve iftiralar içinde tamamen kaybolan bu yazı dizisine neden yumut veriyorsunuz diye bir itiraz gelebilir. Hak varsağıniz böyle bir tıslup göze alarak bu yazıyı kaleme aldık. Çünkü, ölüm orucu gibi tarizsel bir eyleme ve eylemi örgütleyicilerine eleştiri değil, çamur sıpmaya çalışılmasına bir dur demenin gereğine inanıyoruz. Halk arasında "kula dur, kandırak sen de dur" diye bir tabir vardır. Biz de, devrimci siyasetler yelpazesinin bu "Kandırak"ına "sende dur" demek gibi seccesiz bir görüşü basitlikle almaya işte bu nedenden dolayı zerimle gördük.

Bu "devrimci" görevi yerine getireceğiz. Bu görevi yerine getiren yalan, iftira, dedikodu gibi savimsiz ve Devrimci Emek okullarının dergilerinin sayfalarında görmeye alışkın olmadıkları karalamaları hak üzere kullandığımız Altınri gazetelerindeki yazı dizisini göstererek kanıtlayacağız. Temel dayanağımız bu yazı dizisi olarak, fakat "pehlivan refrikalari" ni andıran bu yazı dizisini okuyan okurların yazı dizisini almaya şöyle bir soru da gelebilir değil: Nasıl oluyor da, bir siyaset, tam üç ay boyunca tüm propaganda ve ajitasyon faaliyetlerini ölüm orucu ve sızsest aşık grevi ekseninde sürdürüyor? (Üstelik, birinciğine karşılma, ikinciğine yere göre sığdırılmama biçiminde). Ölüm orucunun başlatıldığı Temmuzdan sonra en saygın ana kınan peneceresi eksenli ey-

lemler olmuştur. Buna, 20 Mayıs 86 ve sonraki aylar dahil değil ve aslında onları da dahil etmek gerekiyor. Çünkü, 20 Mayıs'tan itibaren çıkan tüm gazete saydılarında ana konusu ezsevi eksenli eylemler olmuştur. Ezsevi eksenli eylemleri ele alan haber ve raporları bir de basım yünden ele alarak, daha ilginç bir tablo karşımıza çıkıyor. Bunun bu dancında, yani beş buçuk aylık süre boyunca yayınlanan gazete sayfalarının ezsevi bir bölümü bu konuya ayrılmıştır. Devrimci Emek okullarına özerimiz Eğer olacağız olursa ezsevi eksenli olduğumuz dönemde yayınlanan Altınri'nin saydılarını mutlaka bulup inceleyeceğiz. İyi amfi, emekçi halk ve ezsevi Kürt Ulusunun devrim mücadelesine öncülükte bir hayli iddialı olan iki iddia sahibi olmak hoş birşey değil bir siyasetin politik faaliyetlerinin ne kadar dar olduğu hayretleğünleşektir. Bulakından geçtikten içelenmeye değil bir bir ölmeden bu. Şimdi bir Çin atasözünü hatırlatmamız tam arası Çin atasözü der ki "kuyunadıbişdeki bir kurbakana tüm dünyayı kayıran azı kadardır". "Pehlivan refrikalari"ni andıran yazı dizisini kaleme alan TİKB'li tutsak ya da tutusklar, sahip oldukları ideoloji-nin ulkunun yararlılığına, bir de ezsevinde olmanın getirdiği ulk darlığı okunmas, herşey ezsevi peneceresinden hakına bağlanırlar. Kısacası, yarıtıyla yalan bir süre devam eden propaganda ve ajitasyon faaliyetleri, TİKB'nin görüş açısını ezsevi peneceresi genişliğinde olduğunu ortaya koymuştur. Böyle olunca, dünyaya, tüm mücadeleleri-ne, devrimci örgütlere vb. ezsevi peneceresinden hakmalarından daha değil ne olabilir ki? Kendileri de söylüyor: Sayıs-

zaten, iyice asılmış olan komünist (okur, buradaki komünist sızsevinin zararlılığına TİKB olarak okuyabiliriz. Zira onları ölümdeki komünist sızsevinin TİKB'den başkasını anımsas) ve devrimci radikal örgütlerin önder ve deneyimli kadrolarının önemli bir kısmı bugün ezsevi eylemlerinde tutsak durumdadır" (Altınri say-y 80)

Kısaca sızsevinin komünist haklarını kendilerinde görmüyorlar. Dolayısıyla, "devrimci radikal örgütlerin önder ve deneyimli kadrolarının önemli bir kısmının ezsevi eylemlerinde olup olmadığı konusunda söz söylemek bize olmaktadır. Ama, kendi durumlarına en iyi kendileri bileceğinden, TİKB'ilerin "komünistler" yani kendileri haklarında söylediklerini doğru kabul etmek durumundayız. Böylece anlamı belanıyoruz ki, TİKB'nin "önder ve deneyimli kadrolarının önemli bir kısmı bugün ezsevi eylemlerinde tut-sak durumdadır". Okur, hiçi yanlış anlamı istemiyoruz. Biz böyle bir durumun, ne eleştiri konusuyuz ne de ayıplarız. Aksi-ne, pratik faaliyetlerindeki her devrimci örgütün düşmanlık savaş içinde karşılaşılabileceği bir durumun bu. TİKB'ilerin kalamından çıkan bu saldırı anımsatılmaması tek nedeni TİKB'nin bakışındaki darlığın, ulk sızsevinin nedenlerini ortaya koymamız. Eleştirdiğimiz yazı, iddiaların emekçi halkların devrim yürütüşüne önderlik miyayınını kendine layık gören bir çevrenin ulk darlığı, herşey ezsevi peneceresinden hakına bağlanırlar. Bu hasırlık, TİKB'de ölmesine öeri bayutlara ulaşmış ki, neredeyse tüm devrimci örgütlerin anatomisini nasırlasim-leninizm karşısındaki duruş noktasına vb. yinlerini düşüncesi sızsevinin ezsevi eylemlerine

den bakarak tabii olacak. Devrimci okur, burada fazla ileri gitmemizi, dolayısıyla miharebimize hakemlik yaptığımızı düşünce bilir. Ama böyle değil. Söylediği her her şeyin, yazdığı her kelimenin kanıtını Aluteri gazetesinden göstereceğimize dair sözlerini tutacağı. Aluteri gazetesinin 81. sayısının 6. sayfasındaki yazının başlığı şöyle: "Fetretik Öngörü ve Yığınakta Yapılan Hatıralar." Tekrar hayranca okuyunuz yazının bir bölümünü şöyle yazıyor:

Bu konuyu (yani eyleme başlamak için bir ön hazırlık gerekliliği konusu, h.n.) üzerinde sadece direnişin sorunları çerçevesinde değil, sınıf savaşımının geleceğinde de komünist (yani TİKB, h.n.) ve devrimci örgütlerin durumlarıyla ilgili olduğundan önemle durulmalıdır. Sonuçta, ideolojik yaklaşımı, örgütsel durumu, siyasal pratik tutumları tamamıyla kapsamaktadır. (ayg.)

TİKB'nin manşetini ve ezzevi penceresi genişliğindeki dünyasını son derece güzel anlatan sözler bunlar. "Fetretik hatıralar"ın andran yazı dizisinde benzer sorunları gökeş bulmak mümkün. Şimdi ki ande bu satırlar üzerinde duralım. Başlıca, TİKB, cesareti eksikliği bir direnişe nasıl başlanacağına dair yığın ortasında devrimci tutsa ki ne yapıyor bir tartışmaya bakarak örgütleri "ideolojik yaklaşımı, örgütsel durumu, siyasal-pratik tutumlarını" tabii söylenecek ve marksizm-leninizme yakınlıkları-uzaklıkları hakkında karar verebilecek. Tamam, bu ne hazırlık, bu ne güç! Ve Aluteri gazetesini bu kadar hem ve sağ yazılar akıtmayı okurlarına nasıl reva görür? Ya da Aluteri okurları bu hazırlık kendilerinin nasıl layık buluyor da tepkiyi kabul ediyor? Diyelim ki, örgütlerden biri "ipe ön sermek" için "streçlere örgütlü, planlı, çatışmanın dışına uygun" vb. bir hazırlık yapmak belki en sık karşılaşılan ve en kolay yapılabilir eyleme başlamak için bir ön hazırlık gerekliliği değil ya, sadece işyeri siyasetleri bir-iki tanesi TİKB'ni geçişine de katılabilir. Bu durumda TİKB'iler bu siyasetlere ne diyebilecekler? Bu örgütlerin "ideolojik yaklaşımı, örgütsel durumu, siyasal-pratik tutumları"na "kendiliğinden eylem tarzı"nın karşısında duruşlarını bakarak onlar hakkında yollara ayılayıp durdukları sözleri geri mi alacaklardır? Onların reformistlikle-

ri, oportünistlikleri, ekonomistlikleri sonu mu ermiş olacaktır? Bu nasıl iş ki, cesareti eksikliği eyleme başlangıç biçimi dahi bir örgütün "ideolojik yaklaşımı, örgütsel durumu, siyasal-pratik tutumları"na ortaya koyuyor! Nitekim, HDÖ ile Ekim'de tutanaklar TİKB'ilere yakın görüşler savunmuşlardır. HDÖ'nün 54. gününde SAG'yi bırakması, Ekim'de 61. gününde SAG'yi tüm önemini yitirmiş olması, her iki örgütün eyleme başlangıç konularında ayrı ayrı buluşmaları görüşleri değiştirmiyor. Durumun da, ideolojik, politik, örgütsel, teorik yerlerden birbiriyle uyuşması bu iki örgüt, "kendiliğinden eylem tarzı" karşısında duruş, "ideolojik yaklaşımı, örgütsel durumu, siyasal-pratik tutum" bakımından marksist ya da marksizme yakın örgütler mi oldu? Devrimci okur, TİKB'nin manşetini gördü daha iyi görüyor mu?

Devrimci okur, Burada TİKB'nin amaçları, eylemlerden alımlık sonuçlar çıkarmasının tipik bir örneğini daha vereceğiz. Bunun için, TİKB'nin tutanakların eyleme başlamak için ne söylediklerini, gereklerini bir ön hazırlık gerekliliği olduğunu, cesaretsizlik gerekliliğini, TİKB, eyleme başlanmadan önce bir ön hazırlık gerekliliğini söylediği için "cesaretsizlik için gerekli" olduğunu kendi içinde bulduğuna kanıtlanıyor. Bu anlatmaya geçiyor. İşte, TİKB'nin ufkun ve sınıf savaşımındaki durumunu bu anlayışta, Sanki, sadece bu eyleme değil, en basit bir eyleme dahi başlamak için bir ön hazırlık her zaman gerekli ve yararlı olduğunu bilmek için derin bir ideolojik politik eğilimimiz gerekiyor. İktisadi güçlerin dahi bilebileceği bu basit gerçeği bilmek için marksist ve çok yakın sınıf hareketine öncelik vasıflarına taşınmak gerekliliği gibi. Zaten yazının başlığı da onu anlatıyor mu? "Fetretik Öngörü ve Yığınakta Yapılan Hatıralar". Yazının içeriğini okuyup tabii ki yazının katılmayan bir okur bu hatıraları başlığı bakarak, önceki dönemden planlı ve tasarlanmış bir genel yada yerel ayaklanmaya

ilgili bir yazı okuyacak. Sanki ki, devrimci politik ve sosyal hareketlerin bir birininin bir kısmı görüşleri ve bir ayaklanmaya yola çıkarken nerede nereye yaptıklarını bulmaya çalışıyorlar. Ama, okur yazının içine dalar dalmaz o genel olarak başlıkta hiç tuğru olmayan bir işerikle karşılaşacak. Ve bu durum, büyük ayaklanmalardan daha güçlü yamutaların yazılmadığını düşünmek ne kadar anlamsızdır! Aluteri gazetesinin sayfalarında gösterdiği, padak söz söyleme sanatının incediğini anlamaları ama iç içe manşetler okumaya alışmış. Fakat bir eyleme başlanmadan bir ön hazırlık gerekliliği söylemek gibi basit bir şeyi büyük bir devrimci öncülük için gerekli öngörüye kanıt olarak göstermeye ilk defa çalışıyor. Şajirane bir karar başlanmadan belanıza için bir işer okumaya başlanmadan yeterli olacak herkes bilir. Fark etmez, bir eyleme başlamak için bir ön hazırlık gerekliliğini söylemek derin bir öngörü gerekliliği ve yine fazlasıyla ki, bu derin öngörüde bulunmasızca TİKB'nin kendisi eylem. Bundan ne çıkar? Bundan, büyük ekonomik toplumsal devrimci öncülük için gerekli öngörü yeterince olduğunu TİKB'de olduğu sonucu mu çıkar? Devrimci öncülük için gerekli öngörü bu kadar basit mi? Ve bu konuda doğru söylediğini kanıtlanıyor TİKB, herices gibi bilmez mi ki, bunun herank saatler içinde iki defa zamanı doğru gösterir!

Gerçekten bir önceki. Ama, daha başlan okumaya heggormane öğrenmiş olmanın genel vecheliyle devam edeceğiz. Böylece bir manşetle uğraşmak gibi evrimci bir görevi yerine getirebilecek için başka yollarımız da yok. TİKB'nin, eyleme bir ön hazırlıkta sonu başlanmadan gerekliliği konusunda söylediklerinin içeriğini, ne kadar söylediğine ve niçin söylediğine değinmiyoruz. Bunun bilerek yapıyoruz ve TİKB'nin bu konuda yazdıklarını, tartışmadığımızı kabul ediyoruz. Böylece bu yazı okumaya çalışıyoruz. Şimdi bir soru: TİKB'nin öngörüde kendisi için nasıl bir

pratik önem taşıdı? Hadi, diğer öğütlere "Laf anlatma" şu diyelim ve onlar yanlış bir yönde yürümekte ısrar ettiler. Burası tamam. Peki, ön hazırlık gerektiği, imari ve örgütsel TIKB'nin pratik politikaları açısından ne anlam ifade etti? Bir vaatlayalım: Hiç, yanılmamız için yine Akıncı'nın Şu satırda kendilerine ait: "Biz de kendi üzerimize denk pratik bir gerçeklik halini getirecekti ona göre kazandıran bir kromna çıkarmak. Dışarıdaki çabalarınız; alışmaçının ötesine geçemezdi." (s.19)

İki cümledeki yasalık ifadeleri bir tarafa bırakırsak, ikinci cümle TIKB'nin tüm pratik faaliyetini anlatıyor: "Dışarıdaki çabalarınız alışmaçının mesne yapmadı." Hal böyle olursa, benim ötesine ne işe yaradığı oluyor diye sorarsanız geliyor insanın. Ama soruyoruz, normal kareşler. Olabilir, bir öğüt bir nesnede bulunabilir ama çeşitli nedenlerle o nesnenin gerektirdiği pratik faaliyeti yerine getiremeyebilir. Burada kadar anlaşılacağı bir şey yok. Anlaşılmasın (!) şu: Yasama geçirmekle senin de başarısız kaldığın bu öneri etrafında kapardığın güçleri zayıf. Üstelik, pratik değeri bile anlaşılacağı bu öneriye, öncelik için gerekli örgütünün kamu gücüyle bakıyor, ölüm orucu gündemine ayırıyoruz, onlara saldırmamız nedene olacak kadar bir önem vaktiyorsun. Bu bir laubaki ya da aynı anlama gelecek şekilde yasalık değilse nedir?

Devrimci okurken gülden kaçırılmaması gereken öğe bizim işte bu anlayış ve mantıklı uğraşımızdır.

TIKB, ÖLÜM ORUCU GRUPLARINA VE ÖLÜM ORUCU EYLEMİNE NEDEN SALDIRIYOR.

Şimdi, "Politik Örgüt ve Yığınlar..." gibi gösterişli başlıklarla sunulan; içindeki acınası fikir yok bugünün yarattığı boşluk söz söyleme sanatının göz boyanıcılığıyla kapatılmaya çalışılan gerçekleri diller bakanlardan ibaret olduğunu göstermenin sırası geldi. TIKB gerçekle ölüm orucunun ilk gündeminden itibaren ölüm orucu eylemini ve ölüm orucu gruplarını ka-

ralamaya başlamıştır. Peki neden? TIKB'yi yakından tanıyanlar ki biz de yakından tanıdığımız iddiasında değiliz- büyük bir sahtekle sarıya mu soruya biz de yanıtlı aradık. Aradığımız soru TIKB tutusallarının kalemi, albüm anlaşmazlıklarının satırları arasında belirdi.

Kendilerine bakarsanız "TIKB, devrimde özgün taktikle" yer alıyor. Ama ne özgün taktik! Öyle özgün ve o kadar hayati bir taktik ki, 48. güne gelindiğinde dahi benimiz kendi yoldaşları tarafından tar kevarınmış bir taktik. Demek ki, başlıca özgün? Ölüm orucuna her zaman ölümle sonuç vermiyor. Düzce daha anlaşılır olabilir için özgünlükten(?) biraz esiriyor yapıyor gerektiren gibi geliyor bize. TIKB'leri zekânın salt diğer siyasal bir taraftan değil, kendi yoldaşları tarafından dahi anlaşılmadığı(?) bizim iddiamız değil, kendi itiraflarıdır. İşte TIKB'lerin seleri:

"Ölüm orucu eyleminin ilaflar ve süslemeler üçüncü yönlendirmelerden bazılarında belli belirsiz bir kaygı yaratır. Takıldığımızı belirtmekle ilgili zayıflığı, bu ölçümlerde belli bir payı var. Ama aslında, diğerinin söylemlerinde öze çıkması ölmüşten duyulan devrimci bir örgütsel kaygı. Bunun ilk günlerde sürecini, ilerleyen süreçte taktiksel farkın kendisini net çizgilerle ortaya koyacağını söylüyoruz." (s.19, s.75)

Söylüyorlar ve meralleri bezelen canları sıralan (kendileri bama kaygı diyor) yoldaşlarını avutmaya, teselli etmeye çalışıyorlar. "Herleyen sürece tabii fark... kendisini net çizgilerle ortaya koy..." da mu bilemiyoruz. TIKB dışında bilen birinin çıkacağına da inanmıyoruz. Ama bu gerçekten önemli değil. Hecker röyleyi yarımlara düşebilir ve bu yüzden işin bu yarım gerçeğin önemsemiyoruz. Önemli olan şu: Bu satırlar, TIKB'nin birtüm hali i ruhluysını ortaya koyuyor. TIKB'nin işine düşüğü ruh baki bu satırlardan işte anlaşılıyor.

İşin övü ve aklı şu: 48. günkü (TIKB'nin yukarıdaki satırları 48. güne ait) yani Ölüm orucunun İlanını İleri İde o hazır üç gün geç-

meden ölüm orucu toplunun gündemini kaplamaya başlamış. Propaganda ve ajitasyon (TIKB bunca olduğundan farklı göstermek için ilaflar ve süslemeye ifade ediyor) gıyayla ölüm orucu lafı bir çabası bile gerek kalmadığı toplumun tüm sınıflarını ölümü olmamız; şöyle ya da böyle ölümüne başlamış. Gazete ve TV kanallarından, içinde ölmüş aleyhinde ölmüş ölüm orucu eylemi ile alınıyor, ama serseriler ağız grevinden sveden yok. Bu durum, 48. gündür serseriler ağız grevi eyleminde olan TIKB'lerin bizimle kaygı yaratıyor. "Diğerinin (okun bu kelimeyi ölüm orucu olarak okuyabiliriz) söylemlerinde her ne denemekte- öze çıkması ölmüşten duyulan ölüm orucu grevi değil de devrimci bir örgütsel kaygı". Devrimci dayanışma duygularındaki zayıflığı, zayıflık ve zullatın bir edememiş gibi göstermekte TIKB pek yarenektir; ya da yarenektir aldığımız sanıyor. Ama TIKB, bir devrimci örgütte ve eğiliminde alınması gereken şeyleri bir edememiş gibi gösterirken; zayıflık ve zayıflığı "devrimci bir örgütsel kaygı" kılıfıyla sarmak, okurunu açıl yeme kayma yoluyla can koruma etmiş olmuyor mu? Biz, Akıncı okuyoruz. TIKB yaratır ve sarmadıklarını bu amaçla yapı haklı olduğunu inandırıyor. TIKB'nin "devrimci bir örgütsel kaygı" dediği şeyi bakın. Yedi devrimci örgüt, faşizm ve sermaye sınıfları karşı ölümüne bir savatı giriyor. Girişikleri eylem, daha üç gün geçmeden erkisini göstermeye, toplumun bilindiğinde yer etmeye başlıyor. Faşist devlet ve sermaye bundan büyük bir rahatsızlık duyuyor ve bu rahatsızlığın hükümet, her fırsatta ağıza vuruyor. Ama TIKB'iler, devrimci örgütlerin faşist devlet ve sermaye sınıfları eylemi rahatsızlık vermenden serseriler duyacaklarına kaygı duyuyorlar. Açıkçası korkuyorlar. Korktuğumu TIKB dilindeki kaygı "devrimci bir örgütsel kaygı" diyor. TIKB'iler "diğerinin söylemlerinde öze çıkması ölmüşten duyulan ölüm orucu" rahatsız oluyorlar. Devlet ve hükümet de rahatsız oluyor. Gerçekleri farklı olabilir ama sarıç-

ayın. Yani ölüm orucu gibi bir eylemin gerçekle otuması için faşist devlet, hükümet ve sermaye sınıflarını yanına TIKB'iler de rahatsız olurlar. Bu ne bizim rüya laf! Devrimci bir eylemin öze çıkması ölmüşten duyulan ölüm orucu grevi "devrimci bir örgütsel kaygı" dediği şeydir. TIKB'nin kültürü baki budur.

Oysa, devrimci kültür, devrimci devlet ve dayanışma duygusu mesne gerektiren? Kendisi içinde yer almış bile faşizm ve sermaye sınıfları karşı girişilmiş bir eylemde karşı ve serseriler duyarak her devrimci örgütün ve bireyin doğal davranış olmaz mı? Biz, başka türlü olmaz diye düşünürüz ve kendi payımıza söyleyelim içinde yer almış bile, burjuva egemenliğine, faşizm karşı girişilmiş her eylemde - elbette ki devrimci eylemleri destekliyoruz, serseriler ve serseriler duyuyor. Eylemi kimin düzenlediğine de bakmıyoruz. Bu yüzden, örneğin PKK'nın her devrimci eylemi biz destekliyoruz. Başka devrimci örgütlerin devrimci hareketleri biz destekliyoruz. Çünkü bizim, şöyle ya da böyle devrimci hareketlerimizdir. Bu hareketlere, başarıları, "devrimci örgütsel kaygı" gibi kılıflarla göstermiş bir kışkırtıcı duygulara, basitlik duygularıyla tartışıyoruz. Böyle bir eylemin öze çıkması ölmüşten kaygı duyarak sadece dar özet şifalılarıyla hareket etmiş" olarak anlaşılabilir. Bu anlamda, bazı yarımları eleştirmek dahi tekelci sermaye egemenliği ne darbe suran her eylemi sahip çıkarız. Devrimci Emek okurlarına bu bilinç, ahlak ve duygularını duyurulmasını anlatıyor. O ki, bir yoldaşımız, devrimci bir örgütün devrimci bir eyleminin öze çıkmasından kaygı duyarsanız, onu avutmaz, teselli etmez; eleştirir ve bu yanlış yanlışlığı ortadan alması için uyarırız. Leah ederiz ki, katılmamız da olacak, çeşitli yarımlarla eleştiriyor da olacak burjuva sınıf egemenliğine darbe vuran her eylemi sahiplenmiyoruz. TIKB'nin, sahip olduğu bütün nedenlerle, anlayamadığı, kavrayamadığı şey de budur.

Anlayamadığı içindir, devrimci siyasatlerin, içinde yer almasını

ve seçilmiş ölmeleri ne kadar önemli bir eylem ve bu eylemde başarıya insanları yönlendirmesi, daha üst eylemi sahiplenmesini gariplikle karşıyor; bu davranış sanki e-örgütlerin zavallık gibi sunmaya çalışıyor. Şeyle diyor:

"Ölüm Orucu Anması'nda en çok dikkat çekici noktalarından birisi, gönderilen mesajlarda 84'ün ölüm eylemine katılmaması, oportünist mevziden eleştirmiş siyasetçilerin hemen hepsinin eylemi yüceltmesi. Arasında eylemi sahiplenmişlerdi."

Tarih hükümlerini yürütenlerdir" (ayg, sayı 78).

Bu sözler devrimci bir örgüt için garip ama gerçek. Peki ne bekliyordunuz? Ama toplumsalına davet ettiğiniz devrimci dayanışma gereği bu daveti uyup toplanta katılan, katılmayı yeterli görmeyip dayanışma duygularını bir mesajla ifade eden örgütlerin ne yapmasını bekliyordunuz? Davetimize uyup devrimci örgütler, eylemi ve eylemi yürütenleri, tüm eleştirileri ve görüş farklılığını bu an için mutedil yüceltmeyebilirler. Üstüne ne yapacakları? Siz, oportünist diye eleştirdiğiniz siyasetçilerin omuz ve kulağına uyarılarını mesaj gönderdiğinizde, mesajınızda u "opertünist" örgütlere "başarılar" dilemiyorsunuz mu? Bu durumda gövdelediğiniz mesajlara bakarak bu örgüt şöyle mi demeli: "Biz, hem oportünist diyor, hem de başarılar diliyor". Siz de oportünistlerin başarısını dilemiş oluyordunuz değil mi? Hiç kazanırsanız, ökelemezsiniz. İşte yukarıdaki satırlarınız, işte mesajlarınız, anlayışınızın, kültürünüzün varacağı, hatta varacağı nokta. Devrimci olur şimdiki nesi bir hamle ve kalıpla karşısında olduğumuz; nasıl bir anlayışla uğraştığımız daha iyi görüyor musunuz? Hiçbir şeyden dolayı hiç akıldan söyle yazıyorlar.

Fakat TİKB hiç bir zaman, ölüm erugunu siyasetçilerin direniş siyasetine ve daha uygun olarak bitiminden sonra yaptıkları gibi garip duygulara kapılıp direnişle ilgili ölümlük kazanmalarının geliştirilmesini anlayacak kadar dar öngüt çıkarlarıyla hareket etme şansına düşebilir" (ayg, sayı 81).

Yukarıda aktardığımız duygular yeterli mi garip değil mi? Bunları daha garip duygular olabilir mi? Biz yarattayız. Olur. Hele de söz konusu olan TİKB ise, rahatsızlık ve çok daha garip duygulara razılamak mümkün. Sıra onlara gelmesin. Biz, şimdiki tekrar, eylemin 48. gününde TİKB'lerin içinde bulunduğu ruh haline dönmek durumundayız. Eylemin 48. gününde durumlarını şöyle anlatıyorlar:

"Ölüm Orucu eyleminin ilanları ve söylemleri öne çıkınca, yoldaşlarımızdan bazılarındaki belli belirsiz bir kaygı yarandı. Takibi-mizi bırakılmak üzere yaptığımız bu çalışmada belli bir payı var. Ama asıl olarak diğerlerin söylemleri öne çıkıyor olmasından dolayı devrimci bir örgütsel kaygı. Bunun ilk günlerde sürdüğünü, ilerleyen süreçte taktiksel farkın kendisini net çizgilerle ortaya koyacağını söylüyorlar."

Bu emellerdeki bir yavaşlık deleri bir kenara bırakırsak, TİKB'lerin, en azından bazılarındaki kaygı var. Üstleri sıkın, mesajları bozuk. Bunun asıl nedeni de "diğerlerini" yani ölüm erugununu "söylemleri" yani propaganda ve ajitasyonunda "öne çıkması" yani toplumun içinde öne çıkması, diğerlerinde yer alması. Neye ki, hemen bir gün sonra Üstleri'ni İnter Star'ı içinde veriyor. Kendileri söylüyor, biz aktarıyoruz:

"Üstler'in haberi geldi. İnter Star, açık gruvinde çektiğimiz fotoğrafları yayınlıyacakmış. İçimizi bir sevinç dalgası, bir hoşnutsuzluk kapladı." (ayg, sayı 78) ki sonra gitmiş. Kaygı ve bozuk moral yarını "sevinç dalgası"na ve "hoşnutsuzluk"ta bırakıyor. TİKB, bunu İnter Star'a borçlu olduğunu gizlemiyor. Kayıplar serisine geliyor. 53. günde ise bu sefer Aydın Dogan'ın Kanal D'si içinde yer alıyor. Şimdi şöyle düşünün bir: Devrimci örgütlerin şüpheli bir eylemin toplumun gündemine oturmasından kaygıyla kapıldılar, bozuk rakamları TV kanallarında yayınlanmasıyla serisine başlıyorlar. Bu ne garip duygular öyle...!

Biz bunun üzerinde neden düşünüyoruz? Bunun için: Yukarıda pespe aktardığımız TİKB'ye ait

sözler birbirini tamamlayıcı ve TİKB'lerin için, düğümlü ruh hali ile garip duygularını çok güzel bir tablo halinde getiriyor. Yoksa, elbette, düşünürüz ki herkesin devrimci bir eylemintoplum gündemine oturmasından; TV ve İnter Star'ında yayınlanacak kadar etkili olmasından bir sevinç, bir hoşnutsuzluk duyar. Bu eylemin içinde yer alsanız da, almazsınız da... Bugün PKK'lı, DHKP-C'li vb. devrimci timsakların bir eylemin başarısını içinde yer almadan / almazsınız, eğer o eylem devrimci bir eylemse birde sadece sevinç ve hoşnutsuzluk gibi duygulara yer açıyor; başka garip duygulara değil. Elbette, devrimci öksür-İnter Star'ın üyeleri de dahil değil garip duyguların olduğu ve kimin garip duygulara kapıldığına zarar verebilecek durumdadır.

Ölüm orucu eyleminin büyük bir ayrıntıyla topluma gündemine ve gündemine oturtulması TİKB'yi rahatsız eden, üzerinde olumsuz etki bırakacak nedenlerin başında geliyor. Elbette, Ölüm Orucu eyleminin dışında olduğu için... Ama, TİKB'nin Ölüm Orucu eylemine sadık olmasına tek nedeni bu değildir. Bunun yanı sıra başka nedenler de var. Ölüm Orucu gruplarının "TİKB şüpheli" biçimindeki sevgisi devrimci TİKB'lerin koparıldığı yazgıya ve yaptıkları demagogi bu anlamda bir sonuçta olmaktadır. TİKB şüpheli mi? Bu sorunun özümlü yanıtını kanıtın Akıncı'nın satırlarından göstereceğiz. Ama, ondan önce bu kadar basit bir sorunu üzerinde dahi bu kadar yazgıya kapılmadan nedenini ortaya koymak gerekiyor. Bu neden, tek kelimeyle söyleyecek olursak, TİKB'nin kinizliğidir. TİKB'nin kendine aşık derede kendini beğenmiş, kibirli, burnu havada olduğunu herkes bilir. Bu özelliğinden dolayı, bütün devrimci siyasetçilerin kendilerine "nasıs" yani kendini, aşık derede kendini beğenmiş dediğini kendileri de biliyor. Esas olarak, bu özellik kişiye özgü olsa ve devrimci politikaya karıştırılmaya yine de zaman olurdum. Ama, böyle değilse, bir örgütün davranış ve kararlarına etki eden bir özellik haline gelirse, bu

zaten ondan zarar gören sadece bu özellik üzerinde yaşayan değil, onunla ilişkide bulunan bütün devrimci örgütleri etkiler. Böylece bir durumda bunun hoşgörülük bir tarafı olamaz. Hastalığı teşhis etmek ve yol açtığı olumsuz sonuçları ortaya koymak bir görev haline geliyor, işte o zaman. Önce şu "sürüklenme" üzerine kısaca duralım.

Nedir sürüklenme? Politika da sürüklenme, en kısa ve kabaca tanımıyla, bir örgüt ya da kişinin kendi gündelik eleştiriler ve konuşmalarından, kendi inancından rahatsız, bir eylem sürecine sokulmasıdır. Bunun nedeni ve biçimleri farklı olabilir. Örneğin bazende devrimci politikaları sahip olmaktan dolayı konuşmaları doğru değerlendirilmemesi sonucu da bir örgüt ya da kişi eylem sürecine sokulabilir; böylece de sürüklenmiş olur. Bu da sürüklenmenin bir başka biçimi oluyor. Görüldüğü gibi sürüklenmenin tek bir nedeni yoktur. Farklı biçimlerde ve farklı noktalarda da sürüklenme söz konusu olabilir. Madden ki TİKB, Ölüm Orucu gruplarını Ölüm Orucu eylemi nedeniyle eleştirmek için Marx ve Lenin'e kadar uzanma gereği düşünmüş, biz de TİKB'nin sevdiği örneklerin kotuzunu açısından ne anlanta geldiği teorik de duruyor. Ne olacak Paris Komün'ü öncesinde? Marx eğer ayaklanırsa, Paris işçilerinin bir çığır çıkması, olacaklarını gördük tümün için gerekli hazırlıkların olacağı mı vb. anlamaya çalışmışlar. Kısa-cisat, Paris işçilerini erken bir ayaklanmaya karşı uyarıya çalıştırıyor. Peki Paris işçileri Marx'ın dinlediler mi? Dinlemediler ve ayaklanmaya girişiler. Bundan sonra Marx, erken bulmasana, zamansız görmesine rağmen, başlamış olan ayaklanmaya katılmaman tek doğru yol olduğunu görüp, kadıyor. Çünkü, Paris işçileri, ayaklanmaya başlatılmaya Marx'ın onunda sadece iki seçenek bırakmışlardı. Ya, erken başlamıştır, planne programız, hazırlıklar başlamıştır, diye ayaklanmaya katılmayı reddedecekti; böylece tüm devrimci kotuzunu kaybedecek, ya da kendisini dinleme-

vip ayaklanmayı başlatan Paris işçilerinin yanında yer alacağız; devrimci konumunu sürdürülecektir. Tabii ki ikinci yolu seçti ve erken belediye, kendi iradesine rağmen başlamış olan ayaklanmaya katıldı. Şimdi, bunun adı nedir? Adını TİKB koysun!

Devam ediyoruz. Mart'ın başına gelenin bir bezeri başka koşullarda, başka zaman ve biçimde Lenin'in başına 1905'te geliyor. Beşevçiler hiç nazır olmadıkları 1907 devrimini, kendi planları, hazırlıkları ve iradeleri dışında, Petersburg işçileri tarafından başlatılınca devrimci bir akım olarak devrime katıldılar. Katıldılar ve katıldıkları devrimin akşam kendi inisiyatifleri altına almak için bir çabaya girişmişlerdir. Ama, devrim bu tarz başlamış ve devrime bu şekilde katılmak hiç de Beşevçilerin bir tercihi değildir. Yani, 1905'te Beşevçiler, iradelerine rağmen bir eyleme sürüklendiler. Değil mi yoksa? Bunun yarımını da TİKB vesisli.

Şimdi, kendi dayımına, sınırsız açık grevine başlama ve TİKB'nin buna katılması soruna da dönebiliriz. TİKB, esasında, Ölüm Orucu gruplarına strese, "örgütlü planlı, çatışmacı devrime uygun" bir ön hazırlık yapılmadan girildikleri, bu anlamda koşullara teslim olduklarını, kendiliğinden eylem tarzına hıyar çiklerini vb. ileri sürüyor ve gerekçe esas sürüklenmiş bir oluşum; ödeyemeyen esas sürüklenmiş Ölüm Orucu grupları devrimini bilmiş oluyor. Biz, bir adım yol alabilmek için, TİKB'nin Ölüm Orucu gruplarına dair söylemlerini bir an için doğru kabul ediyoruz. O zaman şu sorular var mı: Ölüm Orucu grupları örgüllere teslim olarak, "teki-tepki" ilişkisi içerisinde sürüklendilerdir. TİKB'nin söylediği bastırılmıyordur. İyi de, var mı bulduğunuz bu sınıftan TİKB'nin sürüklenmeler" tarafından sürüklenmediği sonucu ne çıkar? Ne ilgisiz var?

TİKB, sınırsız açık grevine başlamayı erken bulduğunu kabul ediyor. Bunun için hiç bir de gerekçe veriyor ve gerekçelerini diğer siyasileri anlatıyor. Ama,

bu kabul görmüyor ve SAG kararı alıyor. TİKB'nin önceski iki yıl kılıyor. Ya erken bulduğunu SAG eyleminin dışında kalacak, ya da erken bulmasına, koşulların olmadığını söylemesine rağmen, kendi iradesi dışında başlatılma kararı almış olan SAG eylemini katılarak, TİKB, ikinci yolu seçti; iyi yaptı. Şimdi, TİKB'nin ikinci yolu nasıl seçtiğini kendi sözlerinden aktaralım: "... Yukarıdaki eleştirilerimizi ve kaygılarımıza rağmen bizim dışımızdaki örgütlük tarafından alınan SAG KARARINA UYMAK VE BÜTÜN CEZAEVLERİNDE EYLEME KATILMAĞIZ." Bu kadar açık. Eleştirelisiniz, kaygı duyuyorsunuz, bu eleştiri ve kaygılarınıza ulaşıyorsanız ama bunlara sizin dışımızdaki örgütlük kulak atmıyor. Bilgili yolda ilerliyor ve SAG kararı dışımızdaki örgütlük. Siz de, eleştiri ve kaygılarınızla birlikte eylem strecine katılıyorsunuz. Bu sürüklenmiş değil mi? Iradence ve bilicilikle rağmen, örgütlü ve kaygılarınızla birlikte bir eyleme katılmak zorunda kalacak sürüklenmiş değil de nedir? Ölen Örgütlü grupların kaşullar tarafından sürüklenmişini varsayacak dahi, sizin eyleme katılarak zorunda kalmanız bu "sürüklenmiş" tarafından sürüklenmek olmaz mı da ne olur?

Sonra, "TİKB sürüklendi" tartışmasının çerçevesi biraz giriltili sorulmuş mu? Siz, kendinizi sorunun ve çözümler yollarını doğru(!) tespit etmişsiniz, diğer siyasileri öteye geçirmişsiniz ama elinizde silah bir değil olacak olmanız için bunu aşaramamışsınız. Diğer devrimci örgütler, iradence, eleştir ve kaygılarınıza rağmen eylem kararı almışlar ve sizde strecin dışında kalmaktansa içinde yer almayı tercih etmişsiniz. İyi, güzel düşününce ve bu kadar fazla bir sorun etrafında bunca örgütlü koparmamız nedeni ne? Biz söyleyalim: Kibirliliğiniz. Çünkü, Mart Paris işçileri tarafından Lenin Petersburg proletaryası tarafından sürükleniliver ama TİKB "öncülük için gerekli örgütlü" yeteneğini sahip yeteneğe öngör olarak diğer devrimci örgütleri tarafından sürüklenemeyiz. Öyle di-

ğil mi? İyi de, "öncülük için gerekli örgütlü" yeteneğinizi 95 Eylül Genel Devriminde neden kullanmadınız? Neden kullanmadığınız da sürecin dışında kaldınız. Hatırlarsanız, o zaman, yani Eylül-Kasım 95 Genel Devriminde "Hükümet yok, muhatap olacak kimse bulunmaz" vb. gerekçelerle eyleme katılmadınız. Eyleme katılmadınız ve böylece sürüklenmişsiniz, sizin ağızdan iyi mi oldu sanıyorsunuz?

Devrimci olan, "TİKB'nin görüşlerini bir an için doğru kabul" ettiğimiziz bakarsanız. Bu bakımdan tartışmada biraz ösüm yol alabilmek için bu gerekçeydi. Yoksa, "strecilere örgütlü, planlı, çatışmacı devrime uygun, hiç olmazsa aşırı bir ön hazırlıkla girilmesi" gibi gerekçelerin birer bahane olduğunu biliyoruz. Biliyoruz ki, TİKB'nin öncesine uygun olarak eylem 15-20 gün değil bir iki ay daha etelenceydi. Öle zaman hayattan başka bir şey olmayacaktı. Şundan dolayı Devrimci 20 Mayıs'ta başlatılmış saldırı, TİKB'nin devrimi ile baş başa başlatılarak geliyordu. Hemde öyle 1 Mayıs'tan itibaren değil, aylar önceden başlatılarak geliyordu. TİKB dahil, bütün devrimci örgütler, Eylül 95'ten beri, devrimin tutaklara yindik başta ve katılmayı politikalarını getirecek şiddetlendireceğini, ezmeyle olanı sıkı tutuşunu sürdürüyor ama çok önünereğini vb. saptayıp duruyorlar. Bunlar doğru şeylerdi. Ya yolumuza ilerlediklerinde bunca aksiyon söylemeye zorlanmadığını sanıyorsunuz. ANAP-DYP Hükümeti'nin kurulması ve Kılıç Açar'ın Adalar Bakan yapmasıyla devrimci devrimci tutaklara ve cezaverece ilişkin politikaları artık sözlerle dahi görebileceği bir somutluk kazandı. Hemen herkes cezaverece de katılmaya, devrimine başladı. Bu konusunda kafa sıkı oluşturma. Dolayısıyla, bu bir saptayan her ciddi örgüt, eylem yapması bir ön hazırlık varsa eylem yapmış olurdu, olmazdı. Aklar'ın gerekçeleri yayınlanıp sınıfta kapıya dayandığında, dışımızda olduğu gibi bunlarla başladığında olurdu ön hazırlık, planlardan, programlardan sözünce ön hazırlık deyimle

ciddiyetle ilgili, ya da sanımdır. Saldırı başladığında, mesela: Es-kışdır vb. gerekler geliştirilip teslim alınmaya çalışıldığında ön hazırlık, plan ve programlardan sözünce "şimdiye kadar nere-deydin" diye sorarlarmı? Bil-gün, şimdi TİKB, "Biz Mart ortasında bir oneri yapmıştık" diye il-naz edecek. Önerdiniz de ne oldu? "Yüz bin öng, 250 bin bildiri" gibi parlak ve boş sözlerle anlamlılaşmış kampanyaya sahip g-kabildiniz mi? "Biz de kendi devrimine denk-pratik bir gerçeklik haline geçirecek onu güç kazandıran bir konuma çıkmadık. Değeri-daki çabalarımız alışılmadık ücresine geçemedi" sözleri size ait değil mi? Elbette, öneriyi kendiniz için yapmadınız. Siz bir takım önerilerle başlamıştınız, DHPK'ın sizin anlattığınız gibi önerilerinizle "benzer içerikte bir çok maddeden biraz daha genişletilmiş bir şekilde" bulunmuş vb. ama arada yaklaşıp iki görüşün karşı-lık pak birleş yapmamız. Ya da, yapılacak bir ön hazırlık varsa iki ay öncesinde yapılabilir ve yapan yapmaz. İki ay içinde (Mart ortasında, Mayıs ortasına kadar) bir hazırlık yapılmayan, saldırı başlatılmaya sonra ön hazırlık yapı-lar? İnanı güldürmeyin! Devrimin başarı betunuun olmaya baş-ladıkları sonra ön hazırlık, plandan, programdan strecine ol-duk, olsa olsa "yan çırmeye çal-mak" ya da "ise un sürmek" olur.

Ayrıca, etrafında bunca gurur-tü kopardığı bu ve benzeri baha-nelerle TİKB, Ölüm Orucu eylemine ve Ölüm Orucu gruplarına karşı yürütüldü propaganda ve aj-propaganda okurun grevlerde kalı-lı çıkarmaya çalışılmaktadır. TİKB'nin tüm gücüyle öncüllük. Ölüm Orucu eylemine yaptığı çökün saldırının müzakerelerini bulmak, gerekçelerini dışlamaktır. Çünkü, Ölüm Orucu gibi sadece Türkiye ve Kurdistan'ı değil, belli ölçüde dünyayı sarsan tarihsel bir eyle-miz, devrimci kenunda kalacak saldırımızı haklılık ve doğruluğ-u kabul ettiğimize inanılmıyor. Bu-rakalım devrimci kampanyam, kendi aradılar ve sempoziyumları, çevresini dahi ilna edemez.

birini karşı bu propaganda faaliyetinde TİKB'nin en sık kullanılan argümanı "Özler seçilmiş militanlarla gidiyor, biz ise 97 kişilik bütün kitlelerle" idi. İyi de, devrimci ökar anlamıysaydık, bu "seçilmiş militanlar" kavramı en çok çığneyen bu kavramı en çok demeyeği ve yalan söyleyen Adalut Bekam Şevket Kazan oldu. O da, TV ve yayıncı bünyesinde, bir başka noktadan. Ölüm Orucuna gidenleri "seçilmiş militanlar" olduğunu söyleyip duruyordu. Hafızamız bizi yanıltmıyorsa Ağar ve polis jefleri de aynı yalanı demeyeceği yapı. Sizler de aynı kavramları kullanmazsınız sizi düşündürmedi mi? Biz düşündürtük ve uzaldık. Sağıcı bir ökar sahip ideoloji politikalarına rağmen devrimci bir çizgide kalmaya çalışan bir örgütün bu duruma düşmesi bizi şaşkıncı tizer. Ama, o kadar ne gelin ki, TİKB için bu gerçek.

TİKB, Ölüm Orucuna karşı yürüttüğü bu propagandanın kendisini güttüğü noktası aylar sonra (21 Ekim) görünüş olacağı ki, oğundan daha hafif göstermeye ve haki bir gerekçe bulmaya çalışmaktadı. Bunun için bu propagandaya "geri bir polemik tarzını ve şeyleri yerli yerine orantılamamanın (rutin olan) bir şeymiş gibi göstermeye çalışıyor. Adım savsaklar senin. Sen söyledin ve istin okunlar da rutin değil mi? Ne polemikli? Biz bu propagandaya ni yapmaya zorlanıp bir polemik mi yapıyoruz? Sizinde o günlerde kim polemik yapıyordu da bu prepan deyip yapmak zorunda kaldınız? Hangi şeyler yerli yerine orantılamış, açıklanmış ya?

Senir, hatasını duyuyup bir daha aynı pozisyonu düşüncem için kendini o noktaya götüren ruh halini, kültürünü vb. sorgulayacağına yaptığı işe kıf aramaya çalışmaktadı. Öyle, "bu seçiler (TİKB açık grevini bırakacak) biçiminde dışarıya yapılan yaygın spekülasyonlara karşılık olarak söylemişizdir." Öyle diyor TİKB'liler. Duce şunu söyleyelim: "Bu seçiler" diyerek yaptığımız olduğundan hafif miş gibi göstermek tabii ki maile! Ortada, uluorta söylemiş bir kaç "soz" yok. Önce rahbe, sonra kendi basımızda, ar-

kasından ilimle yoluyla ve devrimci biçimde günlük basında yürütülmüş bir propaganda var. Bu propagandada faaliyetiniz "bu seçiler" kavramıyla izah edilemeyecek kadar sınırlıdır, vahimdir. Artık, TİKB'nin dedikoduya dayalı gerekçelerine gelebiliriz. "TİKB açık grevini bırakacak biçiminde dışarıya yapılan yaygın spekülasyonlar..." ne demek? Bu spekülasyonları kim yapmış, sizinde ne gibi yanlış bir kavim var, söyleyebilir misiniz? Yoksa siz okul kantinlerinde, ev ve kalve sebetlerinde söylenen sözlerle, yapılan dedikodulara bakarak mı politika geliştiriyor, diğer siyasilerde değişiklikleri yin veriyorsunuz? "Üzgün hayırlı rakikler üretmek kadar bilimsel(!) olan TİKB dedikodularına bakarak mı propagandaya ajitasyon konularını seçip bir çizgiyi sunmuş gibi, bu propagandaya tepki gösteren Ölüm Orucu gruplarını demagogik bir hassasiyet gösterip TİKB'ye karşı tavır almasını yöneten örgütlerin bir tutumunu, bünyesi basit spekülasyonlara basırmamızın nasıl değerlendirmek gerekir" diyerek eleştiriyorsunuz. Bunu, "hem zel hem fedul" mu diler yolsa, "zeytinliği gibi bise gilmek mi" diler, bilirsiniz. Taktiki akımı bırakıyor. TİKB'nin dedikoduya dayalı bir eleştirel gerekçesi. Jaha! Gıyay, başka örgütler "TİKB panikledi, iki kişiyi buraktırdı" diye "acıtan alta dillendiriyorlar" zıs. Bunu "alttan alta dillendiren" örgütler kim, nere de dillendirmişler, hangi okul kantininde, kalve ve ev sebetinde dillendirilmiş? "Altan alta dillendiren"ler aptalan aptan yapıp söyleme cesaretine sahip değiller mi? Diyelim ki değiller, o zaman siz buna neden itibar ediyorsunuz, değer veriyorsunuz? Siz, dedikodulara çok mu itibar edersiniz? İyi böyle, yanıt bekleyen sorular hiçbirini kovalar durur. Kimin kime söylediği, nerede ve ne zaman söylediği, detaylı söyleyip söylemediği meşhur (özer) hayali şeyler, dedikodular devrimci politikaya inşa etmek TİKB'ye ögeü olsa gerek. Dedikodu burada bitmiyor, devam ediyor. Daha doğrusu,

buradaki dedikodu geçmiş, diğer günlerine kadar nemiyor. Dününün 60. gününde dışarıya yazılıyor.

"TİKB, en geri taraflarla dahi, bu eylemin içerisinde çekilerden bir konumlanış içinde. Diğer örgütlerin kadro güçleriyle dahi göre alamadığı (abg) bir süreci, taraflarıyla, devrimde ve örgütümüzde ilişki içinde görevli rakikler taşıyan, bir kavim geçmiş ve sendelemiş güçlerle dahi ilerden bir mevzelenişle ağır" (ayg, sayı 7)

Alecin size, Zaten sizden de bu beklentilerdi. "Çok ilerden bir konumlanış" ve "ilerden bir mevzeleniş". Başka şekilde davranmak, cezağın biraz daha geride -arkı ileri ile gerinin ölçütünü siz ayarlamış bir konumlanış, oca yenden bir mevzeleniş size yakışmazdı. Bunu anlamak ve biliyoruz da, bu süreci "diğer örgütlerin kadro güçleriyle dahi göre alamadığı" m zereden biliyorsunuz? Kimin, hangi kadrosuzun ve kadar riske etmiş mi mi katıyorlarsa, yoksun oturmuş dedikodu mu yapıyorlarsa? Kendi aramızda oturmuş "mahabir ederken" böyle şeyleri konuşmuş rakiklerimiz. Ama, bunlar şeyleri propagandaya ajitasyon malzemesi yapacak güce sahip değiller mi? Bu soruların okunması, ellerinde değışik şeyleri "özer" etmekte ve da pencerelerden pencerelere çıkılıp bu vapur mahalle kadınların kafalarında canlandırmadan edemiyoruz. TİKB, bu kültür ve bu bilinçle siyasatler arasında sağlam ilişkiler kurulmasına, devrim güçleri arasında bir berliğin oluşmasına hizmet edecek öyle mi? Keskin bağışmışlığın bir adam ökarı saygınlıktır. Bu TİKB kültüründe çok net biçimde görülmüştür. Hani bunları söyleyen, yapıp çizen PKK gibi özerk olarak ilimle gerilimaya sahip, her gün oraları insanın, devlete karşı gerçek bir savay yürüten, atığı her adamıyla zeteri ve cesaret gösteren, yürütüğü savaylı TC'yi temellerinden sarıyan bir örgüt olsa kişi yine de ifkalanmaz, oturup düşünürdü. Yürütüğü savay ama konuşma gücü ve haki veriyor der, onun mücafelesinden dilerler çıkarmaya çalı-

şırık. Ama, öyle değil de AFMK'lariyle yapıp yazılmaları ile eylem propagandası vesilesi yapan TİKB olursa bütün bu lafaları eden, o zaman can sıkıcı bir ciddiyetsizlik ve saygısızlık karşı karşıya olduğumu görüyor insan. Akıncı okuru ciddiyet ve saygıdan anlamış, mahalle kadınlarını dedikodularını hamzeye bu yazılan, siziniz ki, yitirimi boyozluzarak ödetmişiz. Akıncı okurunun bu düzeyiniz yazılara layık olmadığını düşünmüşüktünüz gibi, kendisinin de kendini o kadar layık görmeyebileceğini emind.

"Dününün Gıncası" mı yazan TİKB'nin 67. gününde doğay ve düşüncelerine geliyoruz. "Çok üzgün boyudu" rakikler üreten bilimsel. TİKB'nin aşağıdaki şeyler saygınlık, ciddiyetsizlik ve köylünlük birerik olarak tekrar tekrar okunmaya değer.

"Eyleminizin Süresiz Açlık Grevi biçiminde sürmesi, kimilerini yanıltabilir, şu anda şebih vermeye bizden daha hızlı, bizden daha net (abg) bir fikir yolarız. Bunu SAC'nin 45. gününde Ölüm Orucuna geçiren Özgürlük dahi söyleyordunuz. Onların içerisinde de eylemin gelişimi ve örgütsel gelişime aşından şebih vermeye kafadan bazı rakikler var. Fakat, yapılan konuşmaları (abg) de düşündürebilmek olması, hepimiz aynı düşünceyi ifade edebilmemiz için bizim için sahip olduğumuz söyleyebilmemizdir" (ayg)

İşte bir bu kültür ve ablakla mücafele ediyoruz. 67. günün gelişmiş, tam devrimci tutaklar, tam devrim güçleri yüzlerini düşmana dönmesi onunla hayati bir kapışmaya giriştiği, "günce yazan" TİKB'li ne bir düşünüyör, ne ler hissediyor! Yaşlı siyasat insanlarına Ölüm Orucuna yazması, bütün dünya onların ölümü meydan okuyuşları karşısında saygıya durmuş, büyük bir hayranlıkla bu savay ilerleyen, insanlarını Gıncıncı, buş kaba, "günce yazan" TİKB'li bu kahraman insanların ölümü hazır olup olmadığını tartışıyor. Kardeşine hakın ki, tam da aynı günlerde Şevket Kazan ölümüne yazılan Özgürlük göre alamayacakları TV'lerden bu bus işliyor. Demek, ölüme sizden "daha

hazır", sizden "daha net örgütlenmek" öyle mi? Size, bir kez daha ölüm demek istiyenler da kolumuzun bir son tükümü. Bir örgütün insanlarının sizden daha az yaşla daha çok hazır ve net olduklarını düşünürsünüz, bunu nasıl anlayacağız? Siz nereden anladınız kendinizi en hazır ve net örgüt olduğunuzdu? Kayıtlamayı nasıl yaptınız bize de anlatsanız da anlarsak. Daha önce, "günce yazarı" TKKB'nin "yapılan ve oluşturulan değerlendirmeler" ve şifreler varıyor. "Bazı siyasetsel Ölümler konusunda hazır ve net değiliz". Bu saygıya "yazar" bunları 63. gündü, yani insanları ölümüne baş kala düşünürler ve defterine yazıyor. İnan, aklına gelen her bayığı düşünmeye yazmamalı, hadi yazdı diyelim, yapılmalımmak üzere dergiye gönderilmeli. Had gönderildi diyelim, derginin çıkışını "biz bu saygıya değeri yayınlamıyoruz" diye bilirdik. Üstelik, örneğin Bayrampasa Cezaevi'ndeki Ölüm Orucu savaşçılarının direnişin birliği 69. gündü son sayısına kadar ölümüne hazır ve net olduklarını göstermedikleri sırada, anlamlıktan sonra bu saygıya değeri, bir kendini bilmelik amma olan bu satırın yayınlaması gerekirdi. Ama, iyi ki yazıyordu ve biz de bunların gerçek yüzünü görmüş olduk. Sırdı her saygıya: Kimler ve ne kadar hazır ki, bazı örgütlerin ölümüne hazır ve net oldukları kanıtında başka örgütlerin. Biliyoruz ki, bizden TKKP/Leninist tutsaklarla bir kez bile olan konuşmadılar. Goriye altı saygıya alıyor. Bunlardan hangileriyle konuşuyor, ne kadar konuşuyor da bu saygıya varıyor. Bunları açıklanması gerekmez mi? Elazere iddianızı kanıtlayacak bir belge ya da örgütün ses kaydı var mı? Öyle ya, bunları ciddi iddialandı, öyle ağıza geldiği gibi söylenerek şeyler değildir. İddianıza göre birliklerle konuşuyorsunuz ve bir takım sonuçlara varmış bu sonuçları gazetelere yayınlıyorsunuz. Peki, dedi ki bu örgüt, nedir dedi ki bu? 69. günün sonuçları, örneğin Bayrampasa'da ve örneğin TKKP/Leninist'in Ölüm Orucu

savaşçıları arasında eylemler bulunan ya da ölümüne hazır oldukları kanıtlanıyor. Açıklanıyor. Devrimci emek, TKKP/Leninist savaşçıların Ölümlerini bakmadan, bütün Ölüm Orucu savaşçıların aynı kararlılık ve hazır ve net oldukları direnişin son sayısına kadar hareket ettirildiğini biliyoruz. Kendimizi örnek vermemizin tek nedeni bir yanlış anlaşılma, meydan vermemek kaygısından kaynaklanıyor.

Şimdi, devrimci emek, TKKB taraftarları ve sempatizanları şu iki suçluluğa dikkat etsin: TKKB'nin yönetici kadroları Bayrampasa Cezaevi'nde Ölüm Orucu gruplarının olduğu iki kağıda bir kaç kez (sadece iki-üç defa) ziyaret edilmiş. Bu ziyaretin görüşme amaçlı, devrimci emek ve devrimci örgütlerin ifade etmek, ilgilileri geliştirmek vb. Gelip ziyareti edilen, işi yapmaları. Sebep edilmiş, savaşçıları ödülleri, başarıları dilemişler vb. Elbette, bu tür davranışlar, amaçla uygun olduğu ölçüde hoş geldiler. Peki, meşru ve dayanaklı işi geliştirmeye yönelik ziyaretler dilevenler, esnasında, savaşçıların kardeşliğine değinerek konuşmuş, geliştirmiş, başarıları dilemişler, sonra gelip görüşme "bunları ölümüne hazır ve net örgütler" diye niteliyorlar mı? Bu ne öyküydü? 69. günün direnişin bitiminden birkaç saat önce, kararlılık ve kendileriyle birlikte olan köylüleri peşin bir şekilde aydınlatarak görüşlerini yazıyorlar, örneğin bu hafta içindeki sayısında, yani 15 Eylül 96 tarihli sayısında, "Devrimci tutsakların yiğitçe ve kararlılıkla direnmeleri"nden söz ediliyor. Peki, hangisi doğru? Ölümüne hazır ve net değiller mi, yoksa yiğitçe ve kararlılıkla mı direniyorlar? Hangi örgütüne insanları?

Ölümüne hazır ve net olmayanları nasıl oluyor da yiğitçe kararlılıkla direniyorlar? Biliyorsunuz bize de söyleyin de anlayalım. Başka saygıların savaşçıların ölümüne hazır olup olmadığını sorgulamak sizin hakkınıza mı düşer? Aynı şekilde de değilsiniz herhalde.

Kendinizi, kimi kaç kişiye bırakırsanız, kimi SAG'ye bırakın, kimi başlatmış gibi bir tartışmayı başlatmaya kadar yapmadık, bundan sonra da yapmayacağız. Bıyık, bir tartışmayı Devrimci Emek olarak bilincine ve kültürüne hakaret olarak kabul ederiz. Ve esasen, başta da belirttiğimiz gibi, bu tartışmanın kendisini dahi Devrimci Emek olarak hakettiğine inanıyoruz. Elden ne geli ki, Ölüm Orucu gibi tarihsel bir eyleme saygıya değeri son saygıya değeri bir dur demeyi bu eyleme karşı suçmuş olduğumuz olarak görüyoruz.

Peki, "günce yazarı" TKKB'nin saygıya değeri ve iki yoldaşın bu dipside konuşma tutumları etkiler mi? Başka saygıların yazması, kibir ve kendine aşık deredece de kendini beğenmişlik, yani narazlık hastalığına dönüşen bir erkeğin olduğuyla söyleyebiliriz. Elbette, bu bir iddianıdır. Fakat iddianın kanıtları, okun sonrasına konuşulmuş, kimler tarafından yazılmıştır. Her iki Alınları gazetesi de kendilerini kanıtlanıyor. İki bakıma görüşümüze geçiyor şu ifadeleri kendilerine ait:

"TKKB'liler en kararlı ayak grevleri olarak; "çok ağır boyutlu taktikler TKKB'nin; "çok lardan konuşmaları" ve "ilerden mevalenmiş TKKB'ye ait; "moral olarak da, siyasal olarak da us düzeyden hazır... olan günce TKKB'nin kendisi; "yeni varıncı" TKKB'den "daha hazır, daha net bir örgüt taktik" vb. Liste çok daha uzatılabilir ama okura önerimiz Alınları'nın andığımız saygıların bulup okunmasında. Bu, çok daha aydınlatıcı bir çaba olur.

İŞE BİR DE

YALAN KARISINCA.

Ashında bu kadar yeter deyiş hürriyet izliyoruz. Fakat, "pehlivan tefrikaları" hiç te anlatılmıyor bu yazı dışındaki kalamınca ucuya açıldıkça her taraftan kendin beğenmişlik, dedi ki bu, il-

tira ve saygıya değeri gibi nahayt duygularını fışkırdığını görüyor ve biraz daha yola alınması gerektiğinde hissediyorsunuz kendinizi. Madem ki, bu çabaya bir neşter arık, cesareti sonuna kadar kullanmak için gerekli saberi göstermelisiniz diye düşünüyorum.

Öyleyse devamı edelim. TKKB'nin "günce yazarı" gerçekle nazil bir dedi ki bu yazarı olduğunu ve saygıya değeri sonuna değeri giderler ölmeye serdikten sonra, sıra, tamamen yalana dayalı sözlerini aktarmaya geldi. Bu sözler başka bir TKKB'ye de ait olabilir, önemli değil. 11 Ekim 96 tarihli 19. sayıda şunlar yazılıyor.

Ölüm Orucu saygıya değeri bazılarınca sorumlu düzeydeki kadroları, daha 22-23. günlerde ÇHD ve İHD temsilcilerine, görüşme olarak Ümraniye'deki kadroları tarafından oluşturulan dilemlerilebileceğini söylediler. Bugün hunu uşlenmiyorlar ama, birimleriyle inkar da edemiyorlar bazıları gayri resmi görüşmelerde söylemiş sözler olarak açıklanmaya çalışıyorlar. Bu, ortak kayıtlar mıdır? Hepsi mi buğlar, kimler tarafından dilemlendirilmiş. Kendi suikun kalamına açıklamak kendilerine düşer. Haber almamız, karşı görüşme söyleyen varsa ve de açıklanabilir. Ölüm Orucu saygıya değeri, bunları başka görüşmelerinde bir karama kimin tarafından oluşturulmuş, en azından bizim bu sorunu tasarrufla örgütüne dile getirilmemişken sonra nasıl bir tutum aldıklarını açıklanması, bu tutumun kimleri bağladığını, kimleri bağlamadığını bizzat öğrenmiş oluruz." (agy)

Ne güzel değil mi? Ne saygıya değeri sorular değil mi? Kendini beğenmiş bu TKKB'nin yazarı, sözün ama çok saldırgan sorularla bir muamma davarı olmaya, Ölüm Orucu grupları arasında çabı yaratmaya çalışıyor. Balise gireriz ki, bu TKKB'nin yazarı, herkesi kir, olumsuz sorular soruyor. Sorularla bir muamma davarı örüyor kendine ve kendin davasını aydınlık tarafına yerleştirirken sonra yarınlanmamış sorularla çabı karamlık tarafına da Ölüm Orucu gruplarını yerleştiriyor ve sonra "başlı yazılmıyor" diyor. Bilmiyor ki, birle-

yanın bağından eksik olması a hangi asker ister ki? Soruyu çöze de sorabilirsiniz. Böyle bir savaş kumandanının askeri olmayı kim istenir ki? Kesinlikle tam TİKB'yi bağımızdan ektik emedin. Çünkü o bizim yanına başka şeylerin de sigortasıdır. Örneğin, direnişin "sağlam güvencelerle" bitirilmesi-mün sigortası. Mübarekler kafamızın güvencesizden ayınaya hazır demeklesin kalıcı gibi bağımızın fertinde salıngı duruyorlar ve biz "küçük-burjuva oportünist örgütler" anığımız her adımda TİKB'li "komünistlerin" güvencesi ve ağırlığın üzerimizde hissediyoruz. Onlar olmasa, devlele yakın mlaşa-çağız da, Türkiye ve Kürdistan devriminin saane o ki, TİKB gibi bir örgüte salıngı. Devrimci okur, bu sözlerini sakı diye algılamasın; TİKB'ilerin manığı ve düşüncesini tam tanıma budur, işte onları sözleri:

"Masada bulunmanız, eylemin sağlam güvenceleri bitirilmesi konusunda karallığın yüklemesi anlamına gelecektir. Bu görüşü bir kağıt değil (demek öyle) çevrim tephesinin genel ağırlığına titizlanmaydı ve devrim karşısında bir sorumluluk ifade saydı. Bedeli ne olursa olsun!

Masada gösterilen kimi zayıflıklar bize de aktarılyorcu. Ök. duymanın mümkün değil. Sana-za onarıcı ve olucaklı, (agy. sayı 30)

Ek, marksist klasiklerde de, devrimin ilerleye ve sonuna kadar götürülmesinin güvencesi devrimci proletaryadır diye yazılmıyormu? TİKB'li "komünist"imiz de buna uygun fikir yürütüyor: Eylemin "sağlam güvencelerle" bitirilmesi: sosyalizmin de masaya oturmasına bağlı. Kendisi masaya oturursa eylemin "küçük-burjuva oportünist örgütler" tarafından yarı yolda bırakılması engellenecek. Masaya TİKB'imiz otursaydı ne olurdu? Biz söyleyelim: Masaya önce öksini koyacak, ondan taleplerini. Devrimci okur gülmeyin. Biz bu sarıların Ahırleri gazetesinin 31. sayısını bir haber başlığından alalım. Biz öyle geliyor ki, "oportünist örgütler" temsilcileri masaya önce ökselerini ardından taleplerini koymadıkları

için eylemi "sağlam güvencelerle" bitirmemişlerdi. Su sağlama güvenceler" teranesine ve bu terane-olun altında yatan manığı ele alacağız ama, ondan önce söyleme-si ve alınması gereken başka sözler var:

"Masada gösterilen kimi zayıflıklar" mahkemelen keşifinde oturan TİKB'li "komünist"imize aktarılyor ve ökseleniyor. Ök. duymanın mümkün değil. Biz bir emelle ve büyük bedellerle bir yere getirilen direniş küçük-burjuva örgütleri karşısızınca kurullukla dayatılmaları node-niyle heba oluyordu. "Bunları onarmak zor olucaklı". Ne di-yelim, "komünistler" in alın yazısı bu kendileri yapıp, oportünistler bazar. Topki "Ali yazar Veli bozar" tekerlemesinde olduğu gibi. Denebilir ki, "komünistler" in tari-hi aynı zamanda oportünizmin bozdukları onarma tarihidir de. Şimdi bir soru: Öküm Örcümen bitimi üzerinden üç boğuk ay geç-ti. Bu kadar zamanda "oportünistler" in bozdukları onarmak için ne gibi şeyler yaptınız? Yan gelip yattıya oturmuyunuz; çünkü biz yap-ları ya da yapılmakta olan bir şey görüyorsunuz da..."

Direnişin bitimine doğru yol alıyoruz. Başarıya, sultevçilik, Yaşar Kemal ve diğerleri gelmiş, koşulları güzüyorlar. Belki de görümler başlamış, bitimiyoruz, işte bu bir sırada, "günce yazan" TİKB'li komünistimiz endişelen-meye başlıyor. Kendi sözlerinden aktaralım:

"Şimdi ne olucaklı? Görüşme masasına oturmamıza engel olan küçük-burjuva örgütler, öksülerin ağırlığına, operasyon tebeddüne ve arabulucu heyeti (haydi bu işbirle-rimiz) havasız karşı sağlam du-rup koşullarımızı kararlılıkla dayatabilecekler mi? Şebit düşen on bir direnişçi (Hayati şehit düşme-miştir henüz) ve öksünü konuşmaya hazır tüm SAG ve Öküm Örcümen öksinçilerinin ağırlığı (hani bitiminin öksünü konuşmaya hazır ve ner olduklarını söyleyelim) gürü? Tikişliğünün ön yalıyor-sun ne? b.n.), çevresini, kararlılığı (gerçekten öyle mi düşüyorsunuz? Hani onları kararlılığı şebit: güb-riyordu? b.n.) diplomasi masası-

da öksünü den yanmasını belabi-lecek miydi? (agy) Şüphesi var, çünkü eylemin "sağlam güvencelerle" bitirilmesi konusunda "oper-tünizm hakkı bir güvencesizlik" du-yuyordu. Kendisi öksünü masada-ki, önce öksünü koyun düşme-nin önüne arzından taleplerini. Ama, elden ne gelir ki, küçük-burjuva örgütler masaya oturmasınca engel olmuşlardı TİKB'li "komünist"imiz. Peki ama, nasıl en-gel olmuşlardı? Fikri bir engel koyarak mı? Bu mümkün değil gi-bi görüldüyor. Öyleyse nasıl? Bu sorunun yanlanması gerekmez mi? Biliyoruz ki, bir siyasal düş-menle tek başına, kendi adına gör-üşmek istediğinde buna kimse en-gel olmazdı. Öyleyse, düşmenle, kendi adına ayrıca görüşmeyi tale-p etmeyen siz olmayasınız? Bu soruyu aydınlatmak lazım. Bu soruyu aydınlatmak TİKB'nin göce-vi. Şu kadarını söyleyelim: TİKB, devlele kendi adına görüşmek isteseydi, kimse engel olmazdı, ola-mazdı. Bu kendisine de, görüşme-ler başlamadan günler önce sorul-du ve şimdilik böyle bir isteğini öksünce söylemişdi. Yok, eğer bizim adımıza da görüşmek istiy-ordaysa, ona bu yetkisi verip ver-meme bizim en doğal hakkımız değil mi? TİKB, isteseydi, düş-menle kendi adına görüşme-ler-bileirdi. Bu, ne kadar açık ve her-hesce bilinen bir gerçek ki, tartış-maya bile değmez. Gerçeği şu: TİKB, Öküm Örcümen propertinin öksünce üç kişilik heyete öksünce bir üye olarak katılıp devle-tele görüşmelerde bulunmak istiy-yor. Yedi siyasal kendi iradeleriyle, çeşitli nedenlerle heyeti üç ki-şyle anarlı tutarsın, TİKB, ayrı-cıllıkymış gibi heyete katılmaz istiyor. Peki, diğer dört örgüt (bu arada EKİM) de hesaba katar-sak, her örgüt kendilerini temsil etme yetkisini üç kişilik heyete ve-reerek görüşmelere katılma hak-kandan isteyerek feragat ediyor da siz niye emiyorsunuz? Şunu işler: Ne de olsa diğer örgütler küçük-burjuva oportünist örgütler-dir; öksülerin ağırlığına, operasyon tebeddüne, arabulucu heyetin "haydi artık bu işi bitirelim" hava-sının ağırlığına karşı sağlam du-rup koşulları dayatamazlar. Bu

ağırlığı karşı sağlam durup kağıd-ları dayatabilecek tek örgüt TİKB'dir. TİKB'li "komünistler"dir. Sadece onlar eylemin "sağ-lam güvencelerle" bitirilmesini güvencesidirler.

İnsan, bu "tepeden tırnağı öksün yanıp ve görüşler"; bu emsuz kendini beğenmişlik karşısında düş-günmeden edemiyor. Dilleri En-gels tarafından dırılmışıy bay Duh-ning'in ruhu bir yüz yıl sonra TİKB'de mi emulmuş mu?

Okur, burada, Türk sineması filmlerindeki gibi son anda ortaya çıkan bir değişiklikte mutlu bir son beklemesin. Havar, gerçeğe ya-gında böyle geçlere yer yoktur. Herçey kendi doğasına uygun ola-rak, iç çelişkileri ve dış dünyay-la bağları içinde varması gereken yere varır, kendi macrasına doğru yol alır. Olaylar, eylemin tabiatına uygun olarak gelişecek ve "kü-çük-burjuva oportünist örgütler" TİKB'li "komünist"imizin "saklı güvencesi"ni "haksız şikayetsiz-lerde", şöyle:

"Görüşme zamanına girildiğinde bizim istediği şartlarımız sonu-ru (hani, eksik olmayan dyes) gelişer (yani em) bu konularda görüş birliği sağlanmasınca karşı oportünizmin dar görüşlülüğü ve temsil-cilerin herikişliliği nedeniyle sağ-lam bir tutum takınıp manevra geliştirilemez. (agy, 11 Ekim 96, sayı 19)

Peki, çözüm ne? Çözüm, bu sözlerin içinde. Sağlam bir tutum takınıp manevra geliştirilemez için geniş görüşlü ve becerikli TİKB'ilerin görüşme heyetine katılması sağlanmalıydı. Ama, olmadı. Olmaması, bakan ne oldu?

"Fakat dar görüşlülüğü ve temsil-cilerin bu düzeydeki bir görüş-meye yanı verecek bir hiri-kime, politik-öptünistlik koraklığı sa-hip almamaları, daha ileri bir sa-nuç yaratılmasını engelledi." (agy)

Ne kadar Ah, şu görüşmelere. "Bu düzeydeki görüşmelere yanı verecek bir hiri-kime, politik-düş-günçülük kıraklığına sahip TİKB'li "komünist"imiz bir katıysaydı ne iyi olurdu! Kesinlikle daha ileri bir sonuç yaratılmasını sağlardı. Bundan eminiz. Ama, fazla üzül-meye de gerek yok. Halk dilıyla söylesek, her gerçeğe bir "hayri"

vardı. Ya da politik dilde söylesek, büyük yarılgılar büyük zaferleri bezeler demis. Keski adımıza söylüyoruz. Devrimden sonra Dağ İşleri Komiszerliği ve kadrolarını üst düzeydeki girişimlere yanıt verecek birikime, politik diplomatik kavraklığı sahip TİKH'ilerden seçmek gerektiğini bu olaydan anlamı buluyoruz. Yine de aklımıza takılıyor ve karmadan edemiyoruz: Madem ki sonuçları tatmin edici bulunmadı, girişimlerden öğüt alınacak olduğumuz hakkı güvenimizi hakkı çıkaracak bir sonuçla karşılamaz, böylece neden anlaşmayı temin etmiş eylemi sürdürmediniz? Hem anlaşın hem giderim olmaz ki. Üstelik eylemi siz fark edince için eyleme devam etseydiniz ki size size pek haf söyleyemerdik. Madem ki SAG ile Özum Orucunun arasında bir fark yoktu onlar da taz ve gelir alıyorlardı, biz de, üstelik onlar sağlanmış militanlarıyla, biz ise burun killemlideyiz, diyordunuz, böylece taleplerimizle bir 'kesinlik ve katılık' gösterebilirdiniz. Örneğin, sağlık güvenceleri elde edene kadar ısrarlı olabildirdiniz. Ama olmadınız, peki neden?

Bu da, TİKB'li 'komünist'in bu zıvalıların bu kadar ciddiye alınması hak ediyor muydu? Kazan devrimci olur varacak. Diyeysek, şu 'sağlam güvenceler' teranesinin ne önemi ve arka planı vardı mantığı ile düşünün zaman.

TİKB'li 'güncel yazarı' diyor ki, 'masada bulunmamız eylemin sağlık güvenceleriyle bitirilmesi konusunda kararlılığın yükselmesi anlamına gelecekti'. Bu kararlı eylemin daha anlaşılabilir tarzda bir hale getirilerek, şunu gösterir. Eğer kendileri görüşmelere katılırsaydı, devletten sağlık güvencelerinin alınması için ısrarlı olacaktıydı. Yukarıda serdik, yinelenmekte yarar var: Oyleyse eylemi sürdürseydik ya! Ama bu, için bir yam. İçin daha vahim yanı şu ki, TİKB, devletten sağlık güvenceleri alabileceğini inanıyor. Fağs diktaörlük dediği devletin kapı gibi 'sağlam güvenceler' vereceğini ne öyle inanıyor ki, bunu devrimci örgütlere karşı bir devlet vasilesi bile yapabiliyor. Dışında, tağındık ve bu 'sağlam güvence-

ler'in neler olabileceğini düşünmeye çalışarak. Örneğin, Birleşmiş Milletlerden ya da Uluslararası Af Örgütü'nden bir beyerin önünde imzalanmış bir anlaşma sağlanabilir miydi? İki nedenden dolayı olamazdı diye düşünüldük. Birincisi, insanları bir saat lağı bildiği bir aşamada bir anlaşma yapmak için BM'den yada Uluslararası Af Örgütü'nden bir beyerin gelmesi ni bekleyemerdik! TİKB de bekleyemedi. İkincisi, hadi diyelim ki geldiler, onları önünde imzalanmış bir anlaşmanın hükümlerini okuyacaklarını biliyoruz. Zira biz, bu devleti tanıyorduk ve bu devletin imzaladığı uluslararası anlaşmaları okuyabiliyorduk! TİKB, biliyor muydu? Düşünmeye devam ettik, aklımıza başka bir klasik geldi, Eylemi, yeni bir genelge yayımlanmadan bitirmeyebilirdik. Fakat, yeni bir genelgenin yayımlanmasını beklemek hep on kişinin ölümi demekti. Birincisi bu, ikincisi, TİKB, yeni bir genelgenin yayımlanmasını beklemeden eylemin bitirilebileceğini kabul etmeyi. Üçüncüsü, bunlar da önemli değil, ama bir gençliği 'sağlam güvence' saymak fasas. Demek ki bu devletin sözünde duracağına güvenmek demekti. TİKB, 'sağlam güvence' olan gençliği mi anlamıştı yoksa? İki ama, uluslararası anlaşmaları, kendi vasıfalarını göz önünde tutmadan düşünmeye bir devlet (yoksa yanıyor muydu?) çıkaracağı bir gençliğe mi vassak? Uyacağına dair TİKB, bize sağlanabilir mi? Biliyoruz, veremez. Demek ki, genelge de 'sağlam güvence' değilmiş. Düşünmeye devam ediyoruz. Belki de diye düşünüyorduk, TİKB, 'sağlam güvenceler'den Adilet Bakan'ın TV kanallarına çıkıp anlaşmayı ilan olmasını istiyordu. Eğer TİKB bunu 'sağlam güvence' kabul ediyorsa, Adilet Bakan'ın verdiği sözle sağlık hakları güvencelerinin adı gibi emin demektir. Eğer TİKB böyle düşünüyorsa kapı birkez olsun açıkta yap-söylesin. Yazmaz, söyleyemez ama, 'sağlam güvenceler'den söz eder. Devletin 'sağlam güvenceler' vereceğini söylemek daha devlete bir güven ifadesidir. Ve TİKB,

devlete yapılan bir anlaşmada 'sağlam güvenceler' den söz etmekle suç üstü yekünümüze TİKB, devlete güveniyor, yaptığı anlaşmaya, verdiği sözleri, taahhüdüne yasağına sayınıyor; yeksa, 'sağlam güvenceler'den söz etmek yığılıları aldatan bir demagogi olup çıkar. Herneyse, bizim aklımıza gelen 'sağlam güvence' örnekleri bunlar. Kağıta biçimler varsa, TİKB'li 'güncel yazarı' muz başını her kaldı!

Devrimci olur, şu 'sağlam güvenceler' teranesinin altında nasıl da devlete güven duyan bir manajin yapıldığını şimdi daha iyi görüyoruz mu? Oysa biz, emeller arasında devrim ile karşı-devrim arasında güç ilişkilerinden başka 'sağlam güvenceler' in olabileceğini düşünmüyoruz. Bildiğimiz tek 'sağlam güvence' mücadele her zaman hazır olmaktır. Hala da arzularını söz konusu oluncu bu gerçek çok daha seri çizgilerde kendini ortaya koyar. İpe bizim ki, TİKB'li 'güncel yazarı' yada tüm TİKB'li'ler arasında ki tek Devlete, dışmana duyulan derin bir güvenlidir. Bu yüzden en kapsamlı anlaşmanın, bölnetek birlik içinde yürütüleceğini ya hiçbirinin 'sağlam güvence' olamayacağını; arzularlarında bir gün, hasta bir saat içinde her şeyin değişebileceğini, bunun tek güvencesinin ahlakı olmasıdır ve mücadele her zaman hazır olduğunu duyuyoruz.

TİKB'ni bu yüksek perdeden atıp-tutmasının altında fağs devlete duyulan bir güvenin yapması bizi şaşırır. Çünkü devrimi bilimiz bir geleceğin varması olarak gören bir ideolojik-politik çizginin başka bir noktaya varması beklenemez. Kasırlarda, kendini beğenmişlikle ve sızdı söz söyleme sanatını iccilleriyle örtülmeye çalışın bu öz, işte böyle emulmadık yerde ve en muhteseklik biçimde kendini ortaya koyar.

DEVLETE GÜVENİN SONUÇLARI

Sınıf mücadelesinde ve bu mücadelede alınacakları her bir adımın devrim ile karşı-devrim arasında güç ilişkilerinden başka bir 'sağlam güvence' aramak ve olabile-

ceğini düşünmek, sınıf mücadelesinden bir şey anlamamak bir yanı, dışmana, devlete bu güven duyulduğumun ifadesidir. Keski şu 'sağlam güvenceler' arzularını bir ül sürmesi, dıştanlardan söylenmiş bir söz gibi anlamak isteyebilir. Bunun için, sadece bu sözlerden 'devlete güven' gibi devrimci bir örgüt için gerçekten vahim bir sonuç çıkarılmaması zaruridir. Bir yandan olarak alıyabiliriz. Keski öyle olsa, keski bu bir sınıf-i lisan olsaydı. Biz o zaman bütün bu yerim ve sonuçları kafamdan silmeye hazırız. Çünkü biz, sağcı ideolojiler, sağcı politik çizgilerle rağmen devrimci çizgiye kalırsak, doğru bir örgüt devlete güven duyuyor olmasında emelleri dınyaları kaplıyoruz. Çünkü biz, böyle bir şeyin devrim teranesi adına bir önemlilik olduğunu biliyoruz. Bu nedenlerle, bu sözleri, emellerin deyimiyle bir sınıf-i lisan yani ül güvenesi olarak alıyacağız herkesten fazla hazırız. Eğer, TİKB'ni başka emelleri de bu kategoride paklıyoruz. Ne yazık ki, öldükçe, bunun düşünülmeden söylenmiş bir söz olduğuna bir manajin devlete güven duyusunu açığa vurmuş olduğunu daha iyi biliyoruz. Anlıyoruz ki, TİKB'ni çok özgün yaptın, yaptığını temelinde işte devlete duyulan bu güven var. Tabii ama gerçek.

Esseler arsa da sıkı kulunlan bir söz vardır: 'Masada kapı gezdik arzuların arkasına söyle' diye. Çingene kendini övarken larsız klavye anlatır. Anlamında bir sözdür bu. Keski bir kez kendini ele vereni anlatmak için söylenir. 'Masada bulunmamız eylemin sağlık güvenceleriyle bitirilmesi konusunda kararlılığın yükselmesi anlamına gelecekti' denken de TİKB işte bu duruma düşüyor. Yani, devlete güven konusunda kendini ele veriyor. Sadece yukarıda söylediğimiz düşüncelerle değil, başka düşünceleriyle de... Şimdi onları ele alalım zaman.

TİKB, devlete güven duygusunu içiçlendirdiği düşüncelerle, daha sürecin başında eylemin uran süreli olamayacağı, kısa bir süreçte bitireceği haklarını içiçendirdi. TİKB'nin, Öllör, Orucuna kar-

ve yaklaşımı ya SAG'ın israr etmesinin temel nedeni budur. Eylemin kısa bir süreçte sonuç alınarak erken bitirileceği düşüncesi ve beklentisi TİKB'yi SAG'da ısrar noktasına getirdi. TİKB'de süreçten baştan beri egemen olan düşünce buydu. SAG'ne hayranlıktan önce SAG'ya karşı gelmesi, ama diğer örgütler SAG'de karar aldığı için SAG'ye katılması; ardından için için işyeri belli ölçüden sonra Ölümlü Orucuna karar veren örgütlerden yolunu ayırması; yolun aynı ritim ortası ve ellibeşli gösterilerde "değerlendirmeye yapılmamış" demesi vb. hep bu beklentinin ürünüydü. TİKB'de gerçekleşen SAG'nin ellibeşli saat bilememişiz ellibeşli günlerde beklediği beklentisi vardı. Elbette, TİKB bunu yazın olarak ifade etmemişti. O zaman etmesini de beklemiyorduk. Fakat, Ölümlü Orucunun bitiminin üzerinden yaklaşık iki buçuk ay geçtikten sonra "mendil kaplı şecere" arızede hıs şokabin söyler sözünü doğrulamaya şarlatan yazdı:

"Kuşkusuz direniş bu aşamaya gelinmeden, halitliğini yanlıklar yapılmaması olayı, daha önce de bitebilirdi. (abc) (27 Ekim 96, sayı 20).

Bu kadar açık, "halitliğimiz yanlışlar" dediği şey Ölümlü Orucu kazandı. Yani, demek istiyor ki 45. gündün sonra yedi gün eylem Ölümlü Orucuna geçince, eylem SAG biçiminde devam etseydi "Direniş... daha önce de bitebilirdi". TİKB'nin gerçek düşüncesi ve beklentisi buydu. Günc 50. günün, sonra 55. günün değerlendirilme yapıldığı dönemlerin de sonucu buydu. Bu beklentisi ve düşünce, TİKB'nin salt süreci kazanmamış belirlenmesi ile sonuç edilemez. Burada, açıkça dedesinin devrimci tutarlılığını önümüzün göz almaması için dair bir güvence vardır. Nitekim, direniş "şehitler verilmeyen kazandı" diyen de kendisi. Buna geleceğiz. Ondan önce, TİKB'nin vakıfını gözetirken serzen şöhretini zikretmek istiyoruz. TİKB, kendi derinliğiyle ve dışımsama biçimleriyle ifade eden "direniş... daha önce de bitebilirdi" sözlerini söyledikten sonra devam ediyor:

"Öğütümüz. Ölümlü Orucunun örgütlerin oportünist hatalarının doğurduğu sonuçları faşizmin yenilmesi için güçlerini daha ilerden kenetlenirerek, daha büyük çevrelerde buluşturmak aynı tutumunu benimsemiştir." (ayg). Elbette olmayın. Daha önce de söylemişiz. Tamam sizi bağırızdan çıkartıyoruz. Hani, siz cumamız "öğütlerin oportünist hatalarının doğurduğu sonuçları" kim ve nasıl ulaştırabilecekti? Şaka bir yana, bir örgütün en zayıf yanını diğer örgütler için bir üstünlük olarak sunabilmesi için her halde TİKB olması gerekirdi. Kendine layık gördüğü gökte, bulutların ardındaki bir yerde Ölümlü Orucun yapılmaması gibi alıcınaplığı(?) söylüyor: "Sizin oportünist hataların doğurduğu sonuçları hen daha büyük çevrelerde buluşturmak telaş etmiş." Bir kez daha eksek olmayın. Oysa, TİKB gibi kusurlarını erdemmiş gibi gösterme yeteneğine sahip olmayan bir örgüt, bize sadece şöyle der: "Ben, saldırının kapsamını genişletmişim, devlete güvenmenin ısrarını etmişim ve direnişin bu kadar uzun süreceğini ve yüksek beklentilerle ödenerek kazanılacağını düşünmüştüm." Ve özleştirmiş yapıyor. Ama bu, öyle herhangi bir örgüt değil, TİKB'dir. Herneyse, yolunuza devam ediyoruz.

TİKB, Ölümlü Orucu eylemine kaldırmak. Tüm devletleri, alınırlı da yapması için, burası kadar belirlenimlerinin dışında daha pek çok bahane bulmuş, bir süre kafalabağıyla zihinleri bulandırma yapılmıştır. Örneğin, Ölümlü Orucunla istemci masada bağlantı kurmaya çalışmış, kesinlikle katliktan söz etmiş, günü dönen ve süreçte değişik türünde durmuş vb. Biz, bunların hiçbirini üzerinde durmayacağız. Ölümlü Orucun, savunumunu gerektiremeyecek kadar doğru bir eylem biçimi olduğunu, yarattığı politik gelişmeler, Türkiye ve Kıbrıs'ta devrimci yapıları deliyen kaskılara ortaya koymuştur. TİKB, onu gözetmek için tartışmaya aşamaya geçiyor, gösteren düşüncesi için elinden geleni yapıyor. Fakat, istemiyoruz ki, dünya halklarının karşısında saygıya değerli bir tarihsel eylem, kendisine şamur sıçratmaya

geçiş olsun. Çünkü, dağıldıkça kelimeler. Bundan o kadar eminiz ki, biz eylemin doğruluğunu ve haklılığını kanıtlanma işiyle hiç uğraşmayacağız. Bunun yerine, TİKB'nin düşüncesiyle yapılmaması gereken eyleminin gücüyle serzen işine devam ediyoruz.

TİKB, kendi dışındaki örgütlerin aldığı SAG kararına, "eleştiri ve kaygılarını" rağmen katılmak durumunda kalmıştı. Buna kendi sözlerinden aktarmışık. Fakat, TİKB, SAG'ye katılmadan sonra deli, eylemin, kitlesel (!) sürdürülmesi halinde, yani olduğu gibi sürdürülmesi halinde daha erken sonuç olarak ve "şehit" verilmeden bitirileceği beklentisinden vazgeçmemişti. Faşist Aşar'ın "hazır canlar yaracak" demesine rağmen, "Bundan önce geriye bakılmıyorduk, a şamurda direniş için özendirmiş biçimde sürdürülmeydi, daha önce kazanılabirdi." Bu sözler de TİKB'ye ait. Ancak şurası yok net anlaşılmalı durumda: TİKB, eylemin erken bitmesi beklentisi içindeydi. 50. ve 55. günlerde değerlendirilme yapılmamış demesinin nedeni budur. TİKB'nin beklentisini göstermesi bakımından şu sözler daha da ilginç: "Direniş şehit verilmeyen kazandı" diyen ama bazıları için de şehit vermesi diye atıştırmış "yürütülmeliydi" (kudretini bir kanarla koyarsak, ilk cümlelerin TİKB'nin tüm beklentilerini ortaya koyduğuna güveniriz. "Şehit vermeden kazanacak" Peki, TİKB, neye güvenerek, kime güvenerek bu beklentiyi yapıyor? Bu sorunun yanıtı her halde, "toplumsal barışın gücüne güvenerek" biçiminde olmaz. Çünkü, TİKB'nin dediği gibi "bu yüzden geriye bakılmıyorduk" (kaderi yoldanların toposu verdiğimizde Türkiye ve Avrupa örgütlerinde oluşan mazzan başlangıç rağmen faşist devlet girişimlerine yanışmadı bile. Ta ki, bitirilmeye başlandı dalgı dalgı yürümeye başladık ve bu ki, kitlesel Ölümlü Orucunla gösterilen güç gösterisi başladı. Peki, TİKB'nin güvenceyi olduğu "toplumsal barış" kazanacağını göre, neye güvenmiş olabilir?

Şimdi, TİKB'nin neye güvendiği de kendi sözlerinden görülmektedir:

Karşı-devrimci meseleleri çözümünde kararlı bir tutum beklediği, bundan dolayı SAG ile son konuşmaya ve eylemin Ölümlü Orucun bitimine sınırlanması gerektiği düşüncesini de doğru bulmuyorsanız, bu yöndeki bildiğinizi erken değerlendirilmeler, eylemin ortaya çıkarttığı sonuç ve verileri karşı-devrimci eylemler-politikasını eylem içerisinde öncelikli ölçüde derinleştirmenin, saldırıdaki hırsızlık hükümetleri (abc) hükümet cephesindeki değişiklikleri (abc) en öncelikli eylemin yapılmaması, önceliklerini göstermeye başladığı bir aşamaya henüz girilmediği, vb. hesap etmemenizi de, (ayg, sayı 18).

Bu paragrafın her cümlesi üzerinde uzun uzadıya durulmalıdır. Çünkü, burada TİKB'nin tüm zihniyeti, ne kadar madet olduğunu çok açık bir şekilde belli oluyor. O keskin görünümüde TİKB "hükümet cephesindeki değişiklikler"e bel bağlıyor. Ölümlü Orucu graflarını bu değişiklikleri hesabı katmamakla eleştiriyor. Neden bu değişiklikler? Ağar, Adalet Bakanlığı'na giriyor, eski yerine de Şehit Kazan getirilmiş. Peki, bunun ne önemi var, bu değişiklik ne anlamda hesabı katmamakla var? Sorulmuş çok bir şey var, ama hesabı katılmaması gereken bir şey olduğu söyleniyor. Belli ki, Ağar'ın yerine Kazan'ın gelmesi TİKB'ye belli bir rahatlamaya yol açmış ve buna hesabı katılmaylıyor diyor. Bu değişikliğin önemi var mı? Bu konuda bir şey söylemeyece de "hesaba katılmıyorduk". Tamam, katacağız da nasıl katacağız onu biliyoruz. Diyebiliriz zindanlarında on devrimci yatırıyor tuzak için zamanında düşüncelerle öldürüldü. Hani, bu politikalarda hükümetlerin bir hükümet yoktu da esas yeneren MGK idi. MGK, hep aynı MGK olarak kaldığına göre hükümet değişikliklerinde hesabı katmamız gereken miydik ve hesabı katmak ne değeri vardı? Ama bu düşünce bize yabancı değil. Eylül-Kasım Genel Direnişinde de (1995) Hükümet yok, muhatap bulamayız diyen yi-

ne TİKB idi. Bir yandan ulkvi asıl yoncu MGK ve emrindeki bürokrasi diyereklerini, diğer yandan işimiz geliştiği zaman hükümet değişikliklerini, hükümet boşluklarını inceleyecekleri. Bir farkla: Doğru düşünceyi, yani devlet MGK'nin yoncuğu düşünceyi, pratik bir düşünce olmadiği zaman savunataktınız ama, iş pratiğe geldiğinde bunu unutup hergeyi hükümet değişikliğine, hükümet boşluğu olup olmadığa göre ayarlayacaksınız. Del kemiksiz oportünizm bu değilse nedir o zaman: okur karar versin.

Yukarıda aktardığımız paragrafla, TİKB'nin önem verdiği şeylerden bir tanesinin de hükümet boşlukları olduğu anlaşılıyor. TİKB anlatıyor, biz anlıyoruz. Fakat, nedir bu hükümet boşlukları? Bunlar belli değil, sorduklarımız. Örneğin: değil. Devletin hükümeti göre tutakların il dışına bir cezalandırma götürülmesi yasak olsa bile, bu devlet açısından ne ifade eder? Hiç bir şey. TİKB sanıyor ki, Ağır suçluların hazırlanırken bunları kendi evra hukukuna dahi uygun olmadıkları bilmediktedir. Böylece, avukatlar, danışmanlar, yargıtların ne, yürütme durdurma kararları varsa eylem erken biter, sonuç alınır. TİKB'nin sağduyulu gelmesi nokta bu. Liberal burjuva anlayışta let gibi düşünülür. Ölmü Dünce grupların bu anlamda sahip TİKB hükümet boşlukları heralde, kim oldukları için eleştirilen anlatılmak istediği husus ise: Biz ise, devrimde karşı devrim arasında bu kadar önemli hale gelen sürecin tek gözaltısında hükümet değişiklikleri, hükümet boşlukları ve yollarla değil, bu iki düşünce kamp arasındaki görüş ayrılıklarını somutluk olarak düşünüyorduk. Bağlıdan geriye bakıldığında kesinlikle ve doğru olduğu konusunda halde tereddütümüz mü var? Yasaların kendini demir bir mangan gibi sıkıştırıp durduğunda burjuvazinin bu demir manganı kırıp parçalayacaklarını düşünür mü var? Yoksa, bu hükümet boşlukları teranesi neymişti diğer?

TİKB'ye göre Ölmü Örcü grupları, söyledikleri bu iki devrimin yansıması, bir de "kayıp devri-

min keskinlikle politikasının eylem içerisinde önemli ölçüde darbelememesini" hesabı katmışlardır. Bununla anlatılmak istenen nedir? "Eskişehir politikasının" darbelememesiyle kastedilen nedir? Belki değil. Yine güçlük ve yarıklar ifade. Teslim alma politikasından vaz geçmeleri mi? Onunla anlatılmak istiyoruz? Eğer bunu anlatılmak istiyorsanız demek ki, devletin bir süre için vazgeçtiği bir politikaya bir daha dönünceye kadar güveniyorsunuz. Eğer böyleyse, hımsaçıkça ifade etmeliyiz. Doğru politikasından vazgeçilmesini kastediyorsanız, yine siz bu devletin tanıyacaksınız ve ona güveniyorsunuz demek ki. Devlet, Eskişehir talimatlarında tasakları yansıtmıştıysa, bu tamamen kemiksiz yönelen tepkileri yansıtmıştı içindi. Yoksa, bu politikaları darbelediği için (her ne denirse) değil.

Tapadarsak, TİKB'nin "Merkez bu aşamaya gelmeden...", daha önce de "hükümetlerin ve bunları yönetenlerin" propagandalarıyla beledirisi içinde, olduğunu, bu beledirisi hükümet boşlukları, hükümet tepkilerinin değişiklikleri, bel bağladığımız gibidir. Elbette, devlet alışverişte görünür kabulünden devrimci başarıya ulaşan sınıfların ama bunların kendisinin dahi ne olduğunu söyleyebilmeğe güç. Devlete güven duymanın birisi, gelecekte de bu işe buruştur.

TİKB'İN ELİNDE KALAN BİR AVUÇ CAMURA DAIR...

Yazımızın buraya kadar ki bölümünde TİKB'nin Ölmü Örcüna ve Ölmü Örcüna gruplarına karşı nasıl da haddini bilmez bir ıslahla, yer yer içerdeki kin ve öksüzü belli eden bir saldırganlıkla saldırdığını göstermiş bulunuyoruz. Bu haddini bilmezlikten, onun, yani TİKB'nin "kolla beni kollayamaz seni" ilkesizliğine pirim vermeden TKEP/Leninist tutakların da payını almaması düşünülmez. Elinde kalan en bir avuç camuru bize fırlatmaya çalışmasına şaşmamak. Doğrusu, eğer TİKB'nin tazi bir tutumu olsaydı şaşır ve kendi tutumunu gözden geçirecekti. Şundan dolayı:

Biz, TKEP/Leninist tutakları olarak, gerek Ölmü Örcüna arasında, gerek tutaklarında TİKB'nin saldırgan tutumunu elimizden geldiğince önlemeye çalışıyoruz ve bu tutum karşısında soğukkanlılığımızı korumaya çalıştık. Çünkü, devrimci gruplar arasındaki mücadele birliğine, farklı düzeylerdeki birliklere önem veriyor; bunu söyleyebilecek davranışlardan kesin biçimde kaçınıyoruz. Bu yaklaşımın sonucu, toplantı aralarında diğer devrimci gruplarla yaşanan tartışmalar ne olursa olsun o tartışmalarda tartışılmıyor, meydana gelen çatışma da tartışılmıyor, aksi bir davranış devrimci gelişimlere bir şey katmayacağı düşüncesinde değildik. TİKB'ye karşı yaklaşımımız da bu çerçevede oldu. Onun tüm saldırgan ve haddini bilmez tutumuna karşılık, biz, yapıcı ve çatışma derinleştirilmeden TİKB'yi uzaklaştırmanın tutumunu sürdürdük. Diğer devrimci gruplarla olduğu gibi TİKB ile de eylem birliğine önem verdik, eylem birliğinin önemini somut olarak zorladık, delaysıyla işbirliği yaklaşımının bu yaklaşımımıza göre beledirisi. Fakat şifalı etmesiyiz ki, zaman zaman "acaba TİKB bu tutumunu bir süreliğine bırakacak mıdır, bundan önce ve saldırgan tutumunu derinleştirerek sürdürür mü?" kaygısına kapılmadık değil. İkinci yapıcı tutumumuzun çatışmadan yana olmayan ama "kolla beni kollayamaz seni" ilkesizliğine pirim vermeden yaklaşımımız bir süreliğine olarak delaysız olarak kayıpsız her tartışma. Buna rağmen doğru bilirdik ki yolda yürümeye devam edtik. Devrimci gençler arasında, elimizden geldiğince birleşimimiz oldu. Ama, ilkesizlikle düşmeden, ilkel yaklaşımımızdan dönüp vermeden ve eleştiri hakkımız kullanılmadan vazgeçmeden...

Geçtiğimiz dönem başladığı 20 Mayıs'tan itibaren kendisini büyük bir sadakate ilavesi ve 62. güne kadar yarılar bırakmayan EKİM tutakların dahi gülden geçen TİKB'ni bizim bu tutumumuzun gerçek içeriğiyle değerlendirebilirdik. Bu yüzden, camur deryası

icinde yüzükten, bir avuç camuru da bize atmaya çalışmasına gerek yoktu.

Daha anlamlı olacakları düşüncelerle TİKB'nin süngü boyuncası için değişik düşünce, 62. güne kadar TİKB'ni yarılar bırakmayan, eleştiri ve yarılarında ona kullandığı için elinden geleni yapan EKİM'ci tutakların satırlarından geçelim. TİKB'nin durumu, Elkim Gençliği Özel Sayı 5'te şöyle izah edilmiştir:

"TİKB'nin kendisi yedili grupla anlamız inatlaşmıştıdır ölmü bir (taklik sıkıstası) yapıldı. Ölmü Örcüna zamanlaması üzerinde doğan bir tartışılmaya, (97 kişiyi tutumuna fakat (sınama kadar) SAĞ rütünden anlamız bir davranış çevirdi. Bunun yararlığı "sıkıstası" her ise arada bazı tutaklıklarına eylemi bırakılmak yapıyla gidirmek zorunda kaldı. "Taklik sıkıstası ve "önderlik" yapıya adını gereksiz sınırlar ve bazı gruplarla ilişkilerde anlamsız gerginlikler yapıldı. (aygı, izvedik) için söyleyebilir, izmedilerimiz (devletler) başlık yazı.)

Anlatılan her adımda, her yazı ve eleştirilerinde TİKB'ye karşı devrimci karıncık ve kollayın davranışları ilkesiz bir tutuma kullanan EKİM'cilerin bu avuç camurca dikkatli satırları TİKB'nin durumunu bir şekilde gösteren onun seriyer. Elbette, iş, yolda yürüme bırakıldı, ne bırakıldı gibi bir şeyler yapılmıyor. Böylece yarılar agrayınık ilkim kültürümüzü değildi. Bu TİKB'ni ve başkalarını ilkim bilibili ama bilimin adalı. Bizim için önemli olan fikirler, sermaye sınıfları karşı saldırıların eylemlerini yapmasını, zararlıdır, ilkesizce eden anlatılmaktadır. Gerisi her örgütün kendi seriyer. Devrimci faaliyetlerdeki ilkesizlik, nasıl bir örgüt insan yaratmaya çalıştığını bildirir. Bu ise birer ilkesizdir. EKİM Gençliği düşünceleri bu satırları anlamız tek nedeni, TİKB'nin bu saldırgan tutumun içinde ilkesizlikle gelecekte "sıkıstası" tutumunu es sadık dostlarını öznelen göstermektedir. Bu "sıkıstası"lık TİKB'ye nasıl yapılmıyor, onu hangi örgütlerle düşünceleri, ilkesizlikte bulmaya çalışıyor ki?

Devrimci okur yazımızın buraya kadar olan bölümünde bunları önemli ölçüde görmezden geldi. Bu "sıkışmış" Ek halinde önüne gelene saldırarak TİKB, cephaneliğinden kaban en boyajışından yalan ve iftiralarla TKEP/Leninist tutsaklarına saldırıyor. Üzerinde bunca yazgıya koyduğu "Üstün-yeni" siltar alta dilendirmesi" sözünde, muhabatının kim olduğuna kişi olarak da, siyaset olarak da adıyla bilen, fakat, "kalla hemî kotalaşım serî" "k.sızlığı yüzünden bilimeceğiz"den gelen TİKB, kerâhine karşı ilkel ve tutarlı yaklaşan TKEP/Leninist tutsaklarına yalan ve iftiralarla saldırımlardan çekiniyor. TİKB'nin yalan ve iftiralarını olduğu gibi aktarıyoruz. Fakat ondan önce bir çift sözümüz olacak ama: TKEP/Leninist tutsaklarının cezaret, cüret ve kendini adamışlıklarını tartışmak kimsenin haddine düşmez, hele de semî haddini de, beyanı da aşar. Başkalarıyla ilişkilerinde ne-reye kadar ileriye gideceğini bilmek ve nerede duracağına bilmek, kişi için olduğu kadar bir örgüt için de önemlidir. Hakkını bilmeyenin ise ondan sayıldığı ne görülürdüğü, ne duyulmaktadır. Yani ne de, kişi ya da örgüt, nerede duracağını bilmezse "Kandıralı sen de dur" diyen mutlaka çıkar.

İşin bir yanı bu. Bir başka ve daha önemli yanı ise, şu Devrimci tartışma arası ilişkilerde tartışılmak isteyeceğimiz sorumluluğuna önemimizdir. Devrimci politikada, devrimci değerler arası ilişkilerde, belli bir sorumluluğu gerektirir. Devrimci olmanın getirdiği sorumluluktur bu. Ve elbette, "devrimci" sıfatını bu sorumluluğuna önemimizde taşıyabilmeler hak eder. Devrim ile karşı-devrim arasındaki sorunun giderek verileceği günümüz ortamında, zafer için devrim güçleri arasındaki birlik giderek önem kazanırken sözünü ettiğimiz sorumluluğumun ayrılığı da artmaktadır. Devrimci güçler arasındaki ilişkilerde yapıcı ve geliştirici olmak, bugün için, her şeyden önce devime karşı sorumluluğum gerektirir. Kendi adımıza, biz bu sorumlulukla hareket ettiğimizi ve bu yüzden, her türlü kısıt, yarımsız, ilişkileri huzu-

ca tartışmaların öncelikle kaçınılmasını düşünürüz. Fakat yapıcı ve geliştirici tartışmamız, gereksiz, yararsız tartışmalardan kaçınma yükümlüğümüzün bir zarfıdır olarak uygulanmasına izin vermiyoruz. Bugüne kadar kısıt ve dilimedi tartışmalarına girdiğimiz günümüzde, kimse de gösteremiyor. Fakat, bunu zarfıdır tanımı kendi kendini aldatarak bize saldırıları, çamur atmaları yarımsız bırakılmaya da gördüklerimiz; bunları sonra da görülmüş olduk.

Şimdi, TİKB'nin hakkımızda söylemiş olduğu yalan ve iftiradan ibaret sözlerini alabiliriz. Şöyle diyor TİKB,

"Henüz Ö.O. bir gününde değilken SAG'de 45. günün ötesine geçmemekte (yemimli) TKEP/Leninist'in Ö.O. sürecinde de Adapozari-Lenit çözümlerini dahi yeterli görmesi taleple biçim (Ö.O.) arasındaki gelişkinin çarpıcı bir örneği değil midir? TKP(ML)'li arkadaşlar, talepleri benzer yaklaşımlarından dolayı EKİM'e siz niye Ö.O yapıyorsunuz? diye soruyorlar. Bu sorunun ilk muhatabını TKEP/Leninist olarak görmüyor mu? Kararlılık unsurunu bu yaklaşımında taleple ifadesini bilmekte midir?" (B. Akarar, sayı 19)

Kısacası bir paragrafı sığdıran bu yalan ve iftirayı yarımsız görmek için, her adamın sil başına sormasını. Bununla ilgili soruları yarısından başlayalım. TİKB'ye TKEP/Leninist "henüz Ö.O. bir gününde değilken SAG'de 45. günün ötesine geçmemekte (yemimli) ... ymiş. TKEP/Leninist, böyle bir ifadeyi nerede kullanmış sizden başka deney var mı? Sizinde konuşkan mı kullanmış (ki biz TİKB ile bir örneği olsun hasırası, özel olarak konuşmuş değiliz; ne iyi etmişiz). Yoksa, diğer siyasal terle yapılan ortak toplantılarda mı kullanmış? Sizi dışlanacak Allahın bir tek kelunu göstermişsiniz. Tabii ki gösteremezsiniz. Çünkü bu ifade tamamen yalan ve iftiradır. Doğrusu şu Ölümler değil, henüz SAG bile kararlaştırılmamışken, henüz SAG tartışılmıyor ve Ölümler kimse telaffuz dahi etmezken biz SAG'nin dağı-

na bir evlem biçimi olduğuna, ancak, her seferinde olduğu gibi bu sefer de kendi aramızda bir işbirliği olması gerektiğini, bu sorunun bize 45 olması gerektiği, 45 günden sonrası Ölümler Orucu olacaktır, bunu ise, yani Ölümler Orucu kavramını ise o zaman düşünmemiz gerektiği söyledik. Söylediklerimizin özetli budur. Bunun nedeni 45. günün ötesine geçmemeye "yemimli" olacak anlamına geliyor. Kaldı ki biz bu düşüncelerimize TİKB dahil olarak Ölümler Orucunda açıkça sızdık. Böyle olunca, 45 günün ötesine geçmemeye "yemimli" olduğumuzun sadece TİKB mi farketti? En zeki örgüt siz misiniz? Peki, biz bu görüşümüzü ne zaman savunduk? Tartışmaların başında. Yani, TİKB'nin SAG'ye hararetle karşı çıktığı bir süreçte. Yani de bu süreçte, yani TİKB hararetle SAG'ye karşı çıktıkten önce SAG'yi doğru buluyorduk. (Devrimci oldudan böyle kişiler ve ciddiyetsiz bir tartışmaya girdiğimizde) gerçeğin örneği değil yemil. NE var ki, devam etmekten başka çözümümüz yok. Bu durumda birilerine SAG'ye "güçlenmekte yemimli" demesekse o da TİKB olması gerekmez mi? Örneğin, SAG'yi bilmeyen süren Eylül-Kasım 95 Genel Direnişimine katılmamak için TİKB bir bir denizden su getirmişken ... Geçmişte, yani Eylül-Kasım 95'te de SAG'ye karşı çıkmış olmasına rağmen, 30 Mayıs 96 tarihinde tartışmalar da SAG'ye yine karşı çıktılar diyen biz/TİKB'ye "SAG'ye güçlenmekte yemimli" demeklik, demeyi almışız getirmedik.

Hadî, diyelim ki, TİKB'nin dediği doğru olsun ve SAG'de 45. gün sonrası Ölümler Orucu saymak 45. günün ötesine "geçmemekte yemimli" olmak anlamına gelsin. İfade, kendisinin dediği gibi, daha sonra bizden başka bir örgüt daha 45. günden sonrası Ölümler Orucu saymak gerektiğini söyledi. Bu durumda, acaba TİKB, neden onlara da aynı iftirayı atıyor? Doğrusu, bilmiyoruz. Yoksa, TKEP/Leninist, SAG'ye (Tabii TİKB gibi) tereddütü ya da geç mi başladı? SAG'ye tereddüt kaygı ve eleştirilerle başlayın. TİKB'nin kendisi

ama her nedense 45. günün ötesine "geçmemekte yemimli" olan TKEP/Leninist alıyorsa? TİKB'ye sorulacak soru, sizin örnekte yemilim yaşıyor var ki, eziyet anlamında bile üstüne çıkmayı zorlayınız mı? Devrimci okur, "vayuz harâm"ı "ev sahibini harâm"ı, "mısa nasıl çalınmış şimşek daha mi görüldüyümü?"

TİKB'nin sözlerini aktarmaya devam ediyoruz. Burada ilke ölmünün örneği yani soru ya şöyle ... TKEP/Leninist'in Ö.O. sürecinde Adapozari-Lenit çözümlerini dahi yeterli görmesi taleple biçim (Ö.O.) arasındaki gelişkinin çarpıcı bir örneği değil midir? Öyle midir, görülm. TİKB, burada kendince kamusal yapıyor ama, onun kamusal, sızma ilke postu geçirmekle kendisi ilke olanı koymanın "zarafetli" kadardır. Evet, biz bir yerde "arkık Adapozari-Lenit yeterli olacak" dedik ama örneğin zamanı TİKB'ye soruyoruz örneğin Ölümler Orucunun 55. gününde demiyebilir miyiz? Ya da, 60. günde olmadı, 65. günde de ne derimiz? Daha da sorabiliriz. Uzmanın, Ölümler Orucu sürecinde diyoruz. Hadi, TKEP/Leninist'in hüsnüme düşüncelerini anlatıyor ya (medeni bizim önemimizden geçerken meçhul) okunmuş da mı soruyor yok? Örneğin dediği aktarmaya sorulmuş. Hadi, insan var mı soruyor? TİKB'nin "Ölümler Orucunun 55. gününde demiyebilir miyiz?" dediği şey ya "Ölümler Orucunun son günü, yaklaşık öğlen saatlarında doğum, kısırlarla toplantı yapıyor. Yani, toplantı Ölümler Orucu sürecinden önce değil, son gününde yapıyor. O zamanki ortamı hatırlamak da yarar var. Örtünme toplantı rubik devrimci ilanı, her saat başı, her bir dakika ölüm haberlerinin geldiği Ölümler Orucunun giderek hızlandığı, birer ikişer kişiyle başlayıp ölümlerle deniyordu ve diğer bir-iki gün daha uzansa burayılanı midiyse artacağına kesin gözüyle bakılan bir ortam. Buna zarfıdır, Türkiye ve Kürdistan'da birlikte dünya aygıtı salınmış, Ölümler Orucu postik bir zaferi devrimci, taşkın devrimci tutsaklara yönelik saldırıya pus kütülmüş, emekçi halklara, dev-

me güçlerine tezgahladığı saldırgan ortamda güçlü bir haraj oluştuğunu. Ölüm Orucunun 65. gününde gelindiğinde politik sürecun vizesine erişmiştir. O, anlaşma sonucunun ötesinde artık bir tarihsel eylemdir (Şeyh böyle maksimize etmek mi, ne diyorsunuz?). O aşamadan sonra, politik anlamda kazanılacak çok fazla şey kalmamıştır. Tam da bu nedenle bu tarihsel eylemin üzerinden Ömeriye-Adapazarı-İzmit tartışması yapmak, eylemin tarihsel kalibrerini anlamaya dar ufuklu eknamistlerin işi olmaz. (ÖDP ve EP'iler de Ömeriye-Bozazma-paşa-İzmit vb. yerlere bakarak, "İzmit ne kazandı" diye soruyorlar mı). Bizim işimiz değil. İşte bu aşamada, yani Ölüm Orucunun gerek bir zafere dönüştüğü bir aşamada, bir Adapazarı-İzmit tartışmasının yerine dikkatlenmelidir ki, sırf bunun için celâlezi kişilerin ölümlerini gözet almanın anlamsız olduğunu söyledik. Buna düşüncemiz olarak söyledik ama, eylem birliğini bozmayı, ayrı hareket etmeyi ima bile etmedik, eknamistlerin uzundan dahi geçimedi. Hergeçse birimizi sokmaya pak hevesli TİKB'ye bir tek bilgi daha: Ölüm Orucu grupları arasında daha eylemin başında benzer tartışmalar çok yaşandı ama bütün bu tartışmaları noktalandıktan sonra herkes büyük bir algınlıkla, devrimci sorumlulukla hareket ederek "son gün sorumluluğu, bunların sorumluluğu" tartışmasına yol verdi. Bütün siyasetler de bunun bilinciyle "sadece bina karşı ilerde kullanılır mı" baskısına yaşamadan, doğru-yanlıf tüm düşüncüklerini açıklar söylediler. Tartışma tartışıldı, Sizi çok mu ilgilendirdi?

Birincisi bu ilintide ise şu Madem ki siz, Ölüm Orucunda talep biçim arasındaki ilişki sorununu bu biçimle kolay takımısmız 84'teki Ölüm Orucu eylemini neden tek tip albiye kaldırılmadan biriciniz? Dahane aramaya, sorumluluğu bağlamaya armaya kalkışmayın. Bu Ölüm Orucunda ve tamamıyla sizin ilişkisi değildir. Yani siz birirmek istemedikten sonra kimse sizi eyleme son vermeye zorlayamaz. Hadi, onu

bir kenara bırakalım. Ölüm Orucuna paralel yürütüldüğü SAG'yi, anlaşmazlık maddelerine bağlanmadığınıza zâde, neden bitirildi? Sizi bema zorlayan ne vardı?

Ölüm Orucu büyük bir zafere kazanmış, Türkiye ve Dünyayı sarsmış, devrimci tutaklar cesaret, kendini feda etme ve kararlılıklarla ölmeye emekçi halklarında büyük bir hayranlık ve saygı uyandırmış. Bununla, onlara din, ahlak, olumsuzluğununuzu çöretmiş. Ve tüm bunlarla Türkiye ve Kürdistan devrimine büyük bir itina sağlamış. İşte bunlara aralık birer görüşte dönüştüğü 69. günde TİKB'nin uğradığı, kafasına takıldığı şey bu halde: Adapazarı-İzmit tartışmasını yeterli görmek taleple biçim arasındaki gelişiminin kaçınılmaz bir sonucu. Yaşamızın başlarında da söyledik ki: Kuvvun ölümlerinde kurbanın düşmanı kuvvun ağır kadredir, diye.

Bu kadar yalan, demagoji ve çarpıtma kısak bir paragrafta nasıl açıklanıyor diye kimse soramaz. TİKB için bunu hesaplamak çok oyuncuğ olur.

TİKB'nin TKEP/Leninist'e yönelik hazeyanların aktarmaya devam ediyoruz. TKP(ML)'li arkadaşların talepleri ve benzeri yalan söylemlerinden dolayı EKİM'e siz diye (L.D.) soruyoruz" diye soruyorlar. Bu soruyu ilk muhatapımız TKEP/Leninist olması gerçektir mi? Gerçek olur mu? TKP(ML)'tasakları ilahile bu sorunun yanıtını TİKB'den daha iyi bilecek kadar sürecin tümüne vakıf. Burada bizi ilgilendiren TİKB'nin bu soruya değil de bu soruyla ortaya koyduğu küllür ve devrimci" ıhlaktır. TİKB, burada vefa borcunu ödemeye çalışıyor. EKİM'iler 61 gün boyunca, sürecin başından beri TİKB'yi desteklemediler ve vaktle bırakmadılar ya; üstelik, yazılarında TİKB'yi hakla övgülere karşı (özellikle DHKP-C'ye karşı) karşıt görüşlere sorumluluğu ve sorumluluğu devam ediyorlar ya, buna karşılık kendileri de EKİM'ileri teşvik ediyorlar. Karsı soruyorlar: "Kelle beni kollayan sen" ilkesizliği bir kez daha ilmi çikirdiğiyle soruyor. Şimdi soruyoruz: EKİM'iler

bu kendilerini savunmadan aciz mi siz, onları savunmaya kendinize vaktle görüyor musunuz? Fakat, devrimci olur, insanî ilişkilerde vadedilen vefa bilirliliği, TİKB'nin tüm yaşamını, davranışlarını içerdikleri sanırsanız. Bunlar, yani EKİM'ilerle TİKB, birbirlerini sadece bağkalarını karşı soruyorlar ama, başbasa kalıp da çıkarılmaya gelince en sert biçimde birbirlerine saldırmaktan, tartışmaktan, tenkiri yapılmazlar, işte Ekim Gençliği öcel sayı 5'ten aktarıyoruz:

Geçmişten aynı konuda TİKB taraftarlarının E. Akıncı'da yer alan spekulatif dokümantasyonuna da değinelim. Soruşturması değerlendirilmede güç sıkışmasından dolayı EKİM'in 52. görüş yaptığını açıklamakta zorlandığı" deniliyor. (Sayı 16, 28 Eylül 96). Ne imiş bu "güç sıkışması" kim "açıklamakta" zorlanıyor"muş? TİKB taraftarları için bu kulular ya ciddiyetle ele alınmalı, ancak kaynaktan ya da spekulatif dokümantasyonlardan ötürü kaçınılmazdır. EKİM taraftarları herhangi bir "güç sıkışması" (bu her ne demek tel) yaşamadı. Olsa olsa TİKB'nin kendisi yeddi grupla anlaşmazlık yaşamadan dolayı bir "takit sıkışması" yaşadı. Ölüm Orucunun zamanlamasına itibardan doğan bu farklılaşmayı, (97 kişiyle ölümüne kadar) sorunu kadar SAG'ci türünden anlaşmazlık (abc) bir devrimci çevirdi. Bunun yaratıldığı şey ma her ne aradı bazı tutukluların eylemi bitirmek için vaktle gidermek zorunda kaldı. "Taktik soruşturması" ve "indirlik" yaratıcı (abc) olma gerekleri çıkartılar ve öteki gruplarla ilişkilerde anlaşmazlık genişletti. (ayg, sayfa 15).

Bu sözlerden sonra TİKB'ye söylemek bir çift söz kalırsa görüyor: Birbirini kollama ya da lafıncılık zihniyetiyle gelebileceğiniz en ileri nokta işte burasıdır, yukarıdaki sözlerde.

Şimdi bir soru soramak istiyoruz: Siz bu tartışmalarla işi sınırlanmış bir bilincini, emekçi gençlerin devrimci eğitimi, devrimin temel sorunlarına açıklık getirme görevini yerine getirebileceğiniz mi soruyoruz? Bu tartışmalarla ve bu tartışmalarla bizi de çekmek

le yığınların devrimci eğitimine, devrimin temel sorunlarının çözümüne, işçi sınıfının eğitim ve örgütlenmesine görevine ne gibi bir katkı oldu diye düşünürsünüz? Bizim ki de merak işte! Siz, böyle incir çekirdeğini de düşünürsünüz seyirle uğraşarak mı Türkiye ve Kürdistan devrimine "ünvan" rolüne soyunmuşunuz. Gülelim, görsün. Camunun sığınak tek şey, bizim de bu gavri ciddi ve hiç de aldanmadığımız tartışma platformuna çekilmiş olmamızdır. TİKB'nin sözlerini altarmaya devam ediyoruz:

"Karatlılık unsuru bu yaklaşım da talepte ilavesiz olmaktadır" Yanıtımız: Hayır, "karatlılık unsuru talepte" ifadesini bulmuyor. Ama, başını biraz olsun kuyruğu dibinden yitiren çarpık dünyaya böyle bakarsanız çim görmezsiniz. Karatlılık unsuru, savayaların çiziminde, yüz ifadelerinde, 69 gün boyunca ölümün üzerine yürütülmesinde ve bu yürüyüşte bir an bile tereddit etmemiş olmalarında ilavesiz bulduğum. Yine düşünmeye, kusunun aşarında biraz daha geniş bir açıdan bakabildiren, bu "karatlılık unsuru" nun sarmaya imkanı ve devletli, faşist mekânlar maye derinden soruyoruz: "güç"ün bir pedilek zâde kâretliğim, devrimci büyük bir ilim kâretliğimdir. Tersine, Kürdistan ve Ömeriye'nin gari kalan tüm emekçi halklarının saygı ve hayranlığını vb. kazandırdığı görülmüyor. Bir karatlılık unsuru buradan görüyoruz. Bunun görmek çok mu zor! Üç ağaçlık ortamda yetimden bahsetmeye, ölümler mahkum mu siziz?

TİKB'ye şu söz: Biziz kılacak üzers bir avuç çamuzu elimize alırken ayrıya bakışıyoruz tepeden inmeğe çamur bulduğunuz oluyorsunuz görülmüyor.

Bu kadar yeter. Neşter altımız çibandaki cemhati sununa kadar okutmaya çalışıyoruz söylemişlik. Ama, daha fazla dâserim etmek için ne zamanımız var, ne de devrimci okun zamanımız bu tartışmayla daha fazla almaya hakkımız var. Böyle bir habbe kendimiz de görmüyoruz. Burada biririyoruz.

16.11.1996

Savaş BATANAY

Bu Avrupa Demokrasisini yansıttığı en gelişmiş olarak gösterilen Avrupa'da, Kadınlara dayandıran hükümetlerde sorunların çözülmediği görülmüştür. Hatta bu kadın böyle olmadığı, Kadın bu ülkelerde de diğer az gelişmiş kapitalist ülkelerde olduğu gibi ikinci sınıf vatandaş olduğu yakından incelendiğinde bu mangonunlahtır. Bizimle aynı işi yapıyor ve kadımları vücutları, seminer gibi etkinlikleri vardı. Bu etkinliklerin ana sloganı ise "Eşit işe eşit ücret". Evet İsviçre'de Kadınlar yıllardır anti-demokratik yasalara karşı, Eşit işe eşit ücret mücadelesi veriyorlar. İsviçre'de kadınlar, erkeklerle çalıştıkları aynı işe göre istatistik bütçesinin rakamlarına göre %33 oranında daha düşük ücret alıyorlar.

Kadınların eşitsizliği sadece

erkeklerle oranda eşit ücretle çalıştıkları değil, sosyal hak-

ESİT İŞE ESİT ÜCRET

lardan da büyük ölçüde mahrum oluyorlar. Örneğin erkekler için Askerlik ücreti gerek si gorta gerek işveren tarafından ödendiği halde, İsviçre'de Kadınların doğum izni sadece 10 Haftadır. Yeni doğum yapan bir işçi kadın çocuğunu 2 aylıkken bırakarak işyerine gidip çalışmaya zorundadır. İsviçre'de kadınlar bu durumu protesto için yürüyüşlerde "Asker olmak üssümlü Kadın olmak üssümlü" dirşek tünde pankartlar taşıdılar.

Bu anda bir kampanya daha düzenlenmektedir. İsviçre'de işçilerin aldıkları ücretleri burjuvalarına söylemeleri yasaktır. Hiç bir işçi diğer bir işçinin ne kadar

aldığını bilmez. Ayhıldların bir tane gibi saklanması gerektiği işçi

gören her yeni işçiye temsil edilir. Bütün ülkelerde kadınların işyerlerine sınırlanması diktatörlerle çabalarıyla giderek tepkileri yükseliyor. Öyle ki İsviçre'de iki yıl önce Başbakanlık kurulan olan baş kışdan önceki kararla bir kadın ilk defa seçildi diye kampanyada çalkantılar oldu. Yine haziranın başları bu bundan 5 yıl önce İsviçre'nin Anayasasını getiren kadınların oy kullanma hakkı oldu. Kadınlar hem ekonomik hem de siyasal alanda temsil edilemiyorlar. Ama kadının bir masa gibi kullanılmasında gelince herhalde bu konuda en profesyonelleri de Avrupa'da Emperyalist ülkelerdir.

Kadın, dışarıya bakıldığında insanı özgürlüğü sanki kadının özgür olduğu izlenimini yaratıyor. Kadının dışarıya rahat dolaşması, sigara içmesi, otobüs kullanması, istediğini giymesi, özgürlük olmadığı bir gerçek. Özgürlük ancak kadının toplumunda erkeklerle aynı oranda hem ekonomik hem de siyasal olarak temsil edildiği ölçüde olacaktır.

Toplumun kendisi özgür olmadığı müddetçe kadını tam anlamıyla özgürleşmesi düşünülemez.

İsviçre'de Kadınların yürüttüğü mücadeleye kadını tam anlamıyla özgürleşmesi mücadelesine bağlanarak bugün bütün Kapitalist ülkelerin sorunu olarak devam ediyor.

İsviçre'den
Bir Bayan Okur

MASKECİLİK DE MESLEK OLUR MU?

Üniversitelerin, ilanın eğitimi de iki meslek, işçiyi yetiştirme alanında meslek terahhüde zorlanan işçiler, yaptığı işten memnun olmayanlar, meslek değiştirerek isteyenler, işsizler, iş bulamayanlar, kurs yoldan geçeyi öğrenen isteyenler, kapı kapı dolaşarak her gün iş ilanlarını telefon edenler. Yorulmazlar, gerek yor, işte size iş, meskecilik.

Çok kısa zamanda sizi zengin edecek köşeyi gösteren iş meskecilik. Belki fazla ücret almaya başlasınız ama güncel en iyi kazançteyiz iş meskecilik.

Fakat ne işe yarıyor iş meskecilik. Meskecilik köhnemiş, köhnemiş beyazların yüzüne vurulan güneş gözlüklerini kapatmak için. Emekçinin sömürülmesi devletle arından devam ettirebilmek için meskecilik. Yolsuzlukları, suçlarını, haksız ibahatlerden kazandıkları parasını, rüşvetçi bakandan, müsteşarlardan, devletin kendi içinde mafyalaşmasını, Emniyet güçlerinin uyuşturucu kaçakçılığı (Bağkalarına mal etmek istedikleri) örnekte örnekte oldukları ünlü örnekte, kilolarca altınlarını, bağkalarına göydükleri yarıca

paralarını, yarılarını, kadımları, Emperyalistin kuzgunundaki enper meskecilik, hantalları yarılamak için meskecilik.

Bir gün içinde kendi bankalarına milyarlar kazandırmaya iş meskecilik, konuşur, çalıştır, düzenli ayakta tutabilmek için meskecilik.

Meskecilik farklı olsa da aslında hep aynı yapıyor istedikleri veya savundukları hep aynı. Vayama saygı varın bu düzenin çarkına birer ilig olursunuz. Rus beşkelisine beniyorlar kaldırıktan birini altından benzori olan bir işçiyi çitıyor. Tek farkları meskecilik. Kimileri bunu, milletin emek babalık duygularını sömürerek yapıyor, bir işçiyi halkı da altına sarmak için güdüğü postla. İste yollarca olduğu gibi radikal işçileri akınlarla. Sola mu sağa mu olduğu anlaşılmasaydık anlaşılmaz bile bilmedikleri Sosyal Demokrasiliğiyle. Bunların dışarıda hazırlanmış da onların emek devrimci, emekçi kimliğine hitretmek düzen müdahalelerine basmak olmasın yukarı? bunlar gerçek devrimci yüzüklere işçi gibi hatırlanır.

Sizce bir ücretin var. Meskeci olarak arkadaşlar. Meskecinin (ner) başında söyledikleri gibi ücret almıyorlar. İyi kazanacaklar; ama yukarı zamanda kendilerine öğretilen arıyorlar. Çünkü emekçi güçler halka, halka köküne girince bir işçi gibi büyümekle. Buna Kürt halkının halkı müdahalesi de emekçiye bir Emperyalist güç dayanıyor. Önemli sonuçlarında getirilen emekçi nefesin güçlenmesi meske takımılarına kalak müdahalelerinde içinde parçalanmakta, sürdürülebilirlik bu güçler ve

özümü risk altında.

Daha ismini sayamayacaklar bir taraftan devrimci savunuların solukları yüzüklerde hissedildiyse başka başka devrim hareketinin önünde hiçbir meskeci duramayarak meskeci işçiyi düşürsün. Her ne kadar meskeci işçi diğer Amerika'ya kayser de, geride kalan emekçi kitleleri kuzudura geldiğinde meskecilik meskeci emekçi harikadır.

Ali Kayser / Almanya

TÜRKİYE TEKELCİ KAPİTALİZMİ VE YAPISAL BUNALIMIN NEBENLERİ

Emek Yayıncılık Kitap Dizisi 7

YAKINDA ÇIKIYOR

İSTEME ADRESİ:

Emek Yayıncılık, Cumhuriyet Nispeti Sok. Hacı Özalp İşhanı

Kat:2 No:63 Çengelköy - İstanbul

Telex: 36 12 31 09 00

